

CÍRKEV
JEŽÍŠE KRISTA
SVATÝCH
POSLEDNÍCH DNŮ

182. výroční generální konference

31. března – 1. dubna 2012

Vydala
Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů
Salt Lake City, Utah

© 2012 Intellectual Reserve, Inc.
Všechna práva vyhrazena

Vydání v angličtině schváleno: 12/11
Přeložení schváleno: 12/11
Název v originále: *182nd Annual General Conference*
Czech
PD50038655 121

Obsah

SOBOTNÍ DOPOLEDNÍ ZASEDÁNÍ

Opět se scházíme <i>Thomas S. Monson</i>	1
A malé pacholátko je povede <i>Boyd K. Packer</i>	4
Učme své děti rozumět <i>Cheryl A. Esplin</i>	11
Obrácení k Jeho evangeliu skrze Jeho Církev <i>Donald L. Hallstrom</i> ...	16
On nás skutečně miluje <i>Paul E. Koelliker</i>	21
Obět' <i>Dallin H. Oaks</i>	26
Hory, na které musíme vylézt <i>Henry B. Eyring</i>	33

SOBOTNÍ ODPOLEDNÍ ZASEDÁNÍ

Vyjádření podpory úředníkům Církve <i>Dieter F. Uchtdorf</i>	40
Zpráva Církevního kontrolní oddělení za rok 2011 <i>Robert W. Cantwell</i>	44
Statistická zpráva za rok 2011 <i>Brook P. Hales</i>	46
Dělníci na vinici <i>Jeffrey R. Holland</i>	48
Přijďte sami k sobě: svátost, chrám a obětavá služba <i>Robert D. Hales</i>	53
Víra, statečnost, uspokojení – poselství pro osamocené rodiče <i>David S. Baxter</i>	58
Držte se na Pánově území! <i>Ulisses Soares</i>	62
Naladění na tóny víry <i>Quentin L. Cook</i>	66
Jak obdržet zjevení a inspiraci pro svůj osobní život <i>Richard G. Scott</i>	73

KNĚŽSKÉ ZASEDÁNÍ

Moci nebeské <i>David A. Bednar</i>	79
Zachraňování vedoucí ke skutečnému růstu <i>Richard C. Edgley</i>	86
Aronovo kněžství – povstaňte a používejte moc Boží <i>Adrián Ochoa</i>	91

Proč vkněžské službě <i>Dieter F. Uchtdorf</i>	96
Rodiny ve smlouvě <i>Henry B. Eyring</i>	103
Ochotni a hodni sloužit <i>Thomas S. Monson</i>	110

NEDĚLNÍ DOPOLEDNÍ ZASEDÁNÍ

Milosrdní obdrží milosrdenství <i>Dieter F. Uchtdorf</i>	117
Buď Bohu dík <i>Russell M. Nelson</i>	123
Výjimečná ponaučení <i>Ronald A. Rasband</i>	129
Vize proroků ohledně Pomocného sdružení – víra, rodina, pomoc <i>Julie B. Beck</i>	134
Nauka Kristova <i>D. Todd Christofferson</i>	140
Běh života <i>Thomas S. Monson</i>	148

NEDĚLNÍ ODPOLEDNÍ ZASEDÁNÍ

Moc kvysvobození <i>L. Tom Perry</i>	155
Aby ztracení mohli být nalezeni <i>M. Russell Ballard</i>	161
Mějte vizi jednat <i>O. Vincent Haleck</i>	167
Pouze podle zásad spravedlivosti <i>Larry Y. Wilson</i>	171
Stálo to za to? <i>David F. Evans</i>	176
Uchovávejte to vposvátnosti <i>Paul B. Pieper</i>	182
Co si myslí Kristus o mně? <i>Neil L. Andersen</i>	187
Na závěr této konference <i>Thomas S. Monson</i>	193

GENERÁLNÍ SHROMÁŽDĚNÍ MLADÝCH ŽEN

Povstaň a sviť <i>Ann M. Dibb</i>	196
Usilujte o vědomosti – máte vykonat jisté dílo <i>Mary N. Cook</i>	201
Nyní nastal čas povstat a svítit! <i>Elaine S. Dalton</i>	207
Věřte, buďte poslušné, vytrvejte <i>Thomas S. Monson</i>	213

Opět se scházíme

President Thomas S. Monson

Náš Nebeský Otec pamatuje na každého z nás, i na naše potřeby. Kéž jsme naplněni Jeho Duchem, zatímco se účastníme zasedání této konference.

Milovaní bratři a sestry, vítám vás na generální konferenci Církve, na které se opět scházíme. Mám vás velmi rád. Setkáváme se každých šest měsíců, abychom se vzájemně posilovali, povzbuzovali, přinášeli si útěchu a budovali víru. Jsme zde, abychom se učili. Někteří z vás možná hledáte odpovědi na otázky a výzvy, s nimiž se v životě setkáváte. Někteří zápolí se zklamáním či nějakou ztrátou. Když ale pocítíme Ducha Páně, každý z nás může být osvěcen, povznesen a utěšen.

Pokud v životě potřebujete něco změnit, kéž k tomu najdete motivaci a odvahu, až budete naslouchat inspirovaným slovům, která zde budou pronášena. Kéž se každý z nás znovu zaváže žít tak, abychom byli způsobilými syny a dcerami Nebeského Otce. Kéž nadále vzdorujeme zlu, ať se nachází kdekoli.

Jsme nesmírně požehnaní tím, že jsme mohli přijít na zem v této době v této úžasné době v dlouhé historii světa. Nevejdeme se všichni pod jednu střechu, ale dnes máme možnost účastnit se zasedání této konference prostřednictvím zázraku televize, rozhlasu, kabelové televize, satelitního přenosu a internetu dokonce i na mobilních zařízeních. Setkáváme se v jednotě, hovoříme mnoha jazyky, žijeme v mnoha zemích, ale všichni jsme jedné víry, jedné nauky a máme jeden cíl.

Ze skromných začátků před 182 lety je nyní náš vliv pocítován po celém světě. Tato vznešená věc, do níž jsme zapojeni, půjde dál a bude měnit život druhých a žehnat jim jako doposud. Nic, žádná síla na celém světě, nemůže zastavit dílo Boží. Nehledě na to, co přijde, tato vznešená věc půjde dál. Jistě si vybavíte prorocká slova Proroka Josepha Smitha: „Žádná bezbožná ruka nemůže zastavit pokrok tohoto díla; pronásledování může běsnit, nepřátelé se mohou spiknout, armády se mohou shromáždit, pomluvy mohou hanobit, ale Boží pravda půjde směle, vznešeně a nezávisle dál, dokud nepronikne každý světadíl, nenavštíví každý kraj, nezaplaví každou zemi a dokud nezazní v každém uchu, dokud nebude dosaženo Božích záměrů a velký Jehova neřekne, že dílo je dokonáno.“¹

V dnešním světě je mnoho těžkostí a problémů, bratři a sestry, ale je v něm také mnoho dobrého a povznášejícího. V našem třináctém článku víry prohlašujeme: „Je-li cokoli ctnostné, milé nebo dobropověstné nebo chvályhodné, o to usilujeme.“ Kéž tak činíme i nadále.

Děkuji vám za vaši víru a oddanost evangeliu. Děkuji vám za lásku a péči, kterou si navzájem projevujete. Děkuji vám za službu, kterou poskytujete ve svém sboru a odbočce a ve svém kůlu a okrsku. Právě tato služba Pánu umožňuje uskutečňovat mnoho Jeho záměrů zde na zemi.

Vyjadřuji vám své díky za laskavost, kterou mi projevujete, kamkoli přijdu. Děkuji vám za vaše modlitby v můj prospěch. Pocit'uji vliv těchto modliteb a jsem za ně nesmírně vděčný.

Bratři a sestry, sešli jsme se, abychom byli poučeni a inspirováni. Během následujících dvou dnů uslyšíte mnohá poselství. Ujišť'uji vás, že tito muži a ženy, kteří k vám budou promlouvat, usilovali při přípravě svého poselství o nebeskou pomoc a vedení. Byli inspirováni ohledně toho, o co se s námi podělí.

Náš Nebeský Otec pamatuje na každého z nás, i na naše potřeby. Kéž jsme naplněni Jeho Duchem, zatímco se účastníme zasedání této konference. O to se upřímně modlím v posvátném jménu našeho Pána a Spasitele, Ježíše Krista, amen.

Odkazy

1. *Učení presidentů Církve: Joseph Smith*
(2008), 444.

A malé pacholátko je povede

President Boyd K. Packer

President Kvora Dvanácti apoštolů

Manželé a manželky mají rozumět tomu, že jejich prvořadým povoláním – z něhož nebudou nikdy uvolněni – je zodpovědnost vůči sobě navzájem a poté vůči jejich dětem.

Před mnoha lety jsem jedné chladné noci na japonském nádraží zaslechl zat'ukání na okno mého lůžkového vozu. Venku stál chlapec v roztrhané košili, třásl se zimou a oteklou tvář měl ovázanou špinavým hadrem. Hlavu měl pokrytou svrabem. Držel rezavou plechovku a lžici, symbol žebrajícího sirotka. Zatímco jsem se snažil otevřít okno a dát mu peníze, vlak se rozjel.

Nikdy nezapomenu na onoho hladového malého chlapce, jak tam stál v zimě a držel prázdnou plechovku. Ani nezapomenu na to, jak bezmocně jsem se cítil, když se vlak rozjel a on tam zůstal na nástupišti sám.

O několik let později jsme se starším A. Theodorem Tuttleem pořádali ve městě Cuzco, vysoko v peruánských Andách, shromáždění svátosti v dlouhé úzké místnosti otevřené směrem do ulice. Bylo to večer, a když hovořil starší Tuttle, objevil se ve dveřích malý, asi šestiletý, chlapec. Měl na sobě jen roztrhanou košili, která mu sahala ke kolenům.

Vlevo od nás byl stolek s podnosy s chlebem pro svátost. Tento hladový sirotek z ulice uviděl chléb a pomalu si to k němu podél zdi namířil. Byl skoro u stolu, když ho spatřila jedna žena v uličce. Přísným zavrtnutím hlavy ho vyhnala ven, do noci. V duchu jsem si posteskl.

Později se malý chlapec vrátil. Plíží se podél zdi a hleděl střídavě na chléb a na mě. Když byl téměř v místě, kdy by ho ta žena znovu spatřila, rozpráhl jsem ruce a on ke mně přiběhl. Posadil jsem si ho na klín.

Potom, poněkud symbolicky, jsem ho posadil na židli staršího Tuttlea. Po závěrečné modlitbě se onen hladový chlapec rychle vytratil do noci.

Když jsem se vrátil domů, vyprávěl jsem o tom prezidentu Spenceru W. Kimballovi. Byl hluboce dojat a řekl mi: „Držel jste na klíně národ.“ Několikrát mi pak řekl: „Tento zážitek má daleko větší význam, než si dosud uvědomujete.“

Navštívil jsem země Latinské Ameriky téměř stokrát a hledal jsem onoho chlapce ve tvářích lidí. Teď již vím, co měl prezident Kimball na mysli.

Jiného zimou se třesoucího chlapce jsem potkal na ulici v Salt Lake City. Bylo to jednoho chladného zimního večera. Odcházel jsem z vánoční večere v hotelu. Po ulici šlo šest nebo osm hlučných chlapců. Každý z nich měl být doma, schovaný před zimou.

Jeden chlapec neměl kabát. Rychle poskakoval, aby se zahřál. Zmizel v postranní ulici, bezpochyby v nějakém malém skrovném bytě, kde v posteli neměl dost pokrývek, aby se zahřál.

Večer, když přes sebe přetáhnu pokrývku, se modlím za ty, na které doma nečeká postel, ve které by se zahřáli.

Ke konci 2. světové války jsem byl umístěn v Ósace v Japonsku. Město bylo v rozvalinách a ulice plné cihel, sutí a kráterů od bomb. I když většinu stromů zničily výbuchy, několik málo jich přesto stálo s roztržitými větvemi a kmeny a měly tu odvahu vyrašit pár větviček s lístky.

Jedna dívka v roztrhaném barevném kimonu trhala žluté javorové listy a dělala z nich kytici. Zdálo se, jako by si ta dívka ani neuvědomovala zpusťování kolem sebe, a lezla přes sutě, aby si natrhala nové listy do své sbírky. Našla tu jedinou krásu, která v jejím světě zbývala. Možná bych měl říci, že *ona* byla tou jedinou krásou ve svém světě. Když na ni myslím, z nějakého důvodu se má víra prohlubuje. Toto dítě bylo ztělesněním naděje.

Mormon učil, že „malé děti jsou živý v Kristu“¹ a nepotřebují činit pokání.

Na přelomu minulého a tohoto století pracovali dva misionáři v horách na jihu Spojených států. Jednoho dne z vršku kopce uviděli lidi, kteří se scházeli na mýtince pod nimi. Misionáři často nenacházeli mnoho lidí, kterým by mohli hlásat evangelium, a tak se vydali k mýtince.

Bylo to pohřební shromáždění, protože se utopil jakýsi malý chlapec. Jeho rodiče požádali kazatele, aby řekl „pár slov“ nad hrobem jejich syna. Misionáři stáli v pozadí, zatímco se pocestný kazatel obrátil k truchlícímu otci a matce a začal své kázání. Pokud rodiče očekávali od tohoto duchovního nějakou útěchu, byli zklamáni.

Káral je přísně za to, že nenechali chlapce pokřtít. Museli to kvůli něčemu odložit, a nyní již bylo pozdě. Řekl jim velmi neomaleně, že jejich chlapec odešel do pekla. Je to jejich chyba. Oni nesou vinu za jeho nekonečné utrpení.

Poté, co kázání skončilo a hrob byl zasypán, přistoupili k zarmouceným rodičům misionáři. „Jsme služebníci Páně,“ řekli matce, „a přinesli jsme vám poselství.“ A zatímco vzlykající rodiče naslouchali, dva starší četli zjevení z písem a vydávali svědectví o znovuzřízení klíčů pro vykoupení žijících i mrtvých.

Mám určité pochopení pro onoho kazatele. Vzhledem ke světlu a poznání, které měl, dělal to nejlepší, co mohl. Existuje však něco více, co jim měl nabídnout. Je to plnost evangelia.

Tito starší k nim zavítali jako utěšitelé, jako učitelé, jako služebníci Páně, jako oprávnění služebníci evangelia Ježíše Krista.

Děti, o kterých jsem mluvil, představují všechny děti Nebeského Otce. „Dědictví od Hospodina jsou dívky ... Blahoslavený muž, kterýž by jimi naplnil [toulec] svůj.“²

Stvoření života je velkou zodpovědností pro manželský pár. Být způsobilým a zodpovědným rodičem je obtížným úkolem smrtelného života. Muž ani žena nemohou mít děti sami o sobě. Záměrem bylo, aby děti měly dva rodiče – otce i matku. Žádný jiný model nebo postup toto nemůže nahradit.

Před lety mi jedna žena v slzách vyprávěla, jak se jako studentka dopustila se svým přítelem velké chyby. On jí zařídil potrat. Časem dostudovali, vzali se a měli několik dalších dětí. Vyprávěla mi, jaká prožívá muka, když se podívá na svou

rodinu, na své krásné děti, a představuje si v duchu místo, nyní prázdné, kde chybí jedno dítě.

Pokud tito manželé pochopí a přijmou Usmíření, poznají, že tyto zážitky i s nimi spojenou bolest lze vymazat. Žádná bolest nepotrvá na věky. Není to jednoduché, ale život není záměrně jednoduchý ani spravedlivý. Vždy bude stát za to činit pokání a získat trvalou naději, kterou přináší odpuštění.

Jiní mladí manželé mi v slzách vyprávěli, že právě přišli od lékaře, který jim řekl, že nebudou moci mít vlastní děti. Tato zpráva jim zlomila srdce. Byli překvapeni, když jsem jim řekl, že mají docela štěstí. Divili se, proč něco takového říkám. Řekl jsem jim, že jejich situace je nekonečně lepší než situace jiných párů, kteří mohou být rodiči, ale tuto zodpovědnost zavrhnou a sobecky se jí vyhýbají.

Řekl jsem jim: „Alespoň po dětech toužíte, a toto přání bude mít velkou váhu ve váš prospěch během vašeho pozemského života i po něm, protože vám dodá duchovní a citovou stabilitu. Nakonec na tom budete mnohem lépe než ti, kteří děti nechtěli, protože jste toužili mít děti a nemohli jste je mít, zatímco oni je mít mohli.“

I jiní lidé zůstávají bez sňatku a nemají děti. Někteří, kvůli okolnostem, které nemohou ovlivnit, vychovávají děti jako osamělé matky či osamělí otcové. Toto jsou dočasné stavy. Ve věčném sledu událostí – ne vždy ve smrtelnosti – budou spravedlivá přání a touhy naplněny.

„Jestližeť pak v tomto životě toliko naději máme v Kristu, nejbídnější jsme ze všech lidí.“³

Hlavním cílem veškeré aktivity v Církvi je zajistit, aby manžel s manželkou a dětmi mohli být doma šťastní, ochraňováni zásadami a zákony evangelia a bezpečně zpečetěni ve smlouvách věčného kněžství. Manželé a manželky mají rozumět tomu, že jejich prvořadým povoláním – z něhož nebudou nikdy uvolnění – je zodpovědnost vůči sobě navzájem a poté vůči jejich dětem.

Jedním z největších objevů rodičovství je skutečnost, že o tom, na čem skutečně záleží, se naučíme mnohem více od svých dětí, než jsme se kdy naučili od rodičů. Objevujeme pravdivost Izaiášova proroctví o tom, že „malé pacholátko je povede“.⁴

V Jeruzalémě „zavolav Ježíš pacholátka, postavil je u prostřed nich.

A řekl: Amen pravím vám: Neobrátíte-li se a nebudete-li jako pacholátka, nikoli nevejdete do království nebeského.

Protož kdož by se koli ponížil jako pacholátko toto, tent' jest největší v království nebeském.“⁵

„Ježíš řekl: Nechte dítek a nebraňte jim jíti ke mně; nebo takovýcht' jest království nebeské.

A po vzkládání na ně rukou odebral se odtud.“⁶

V Knize Mormonově čteme o návštěvě Ježíše Krista v Novém světě. Uzdravoval lidi a žehnal jim a přikázal jim, aby k Němu přivedli malé děti.

Mormon zaznamenává: „Tak přivedli své malé děti a posadili je na zem okolo něho a Ježíš stál uprostřed; a zástup ustoupil, až k němu byly všechny přivedeny.“⁷

Pak lidem přikázal pokleknout. Spasitel, s dětmi kolem sebe, poklekl a pomodlil se k našemu Otci v nebi. Po modlitbě Spasitel plakal a „bral jejich malé děti, jedno po druhém, a žehnal jim a modlil se za ně k Otci.

A když to učinil, plakal opět.“⁸

Rozumím pocitům, které Spasitel choval k dětem. Můžeme se hodně naučit, když budeme následovat Jeho příklad a budeme se modlit za „ony maličké“⁹, žehnat jim a učit je.

Já sám jsem byl desátým dítětem v rodině s 11 dětmi. Pokud vím, otec ani matka nesloužili v žádném významném povolání v Církvi.

Naši rodiče sloužili věrně ve svém nejdůležitějším povolání – jako rodiče. Otec vedl naši rodinu ve spravedlivosti, nikdy nešířil hněv ani strach. A mocný příklad našeho otce zvelebovaly moudré rady naší matky. Evangelium má mocný vliv na život každého z rodiny Packerů i na další a další a další generaci, tak dalece, kam až vidíme.

Doufám, že až budu souzen, budu shledán dobrým mužem jako můj otec. Doufám, že než uslyším ona slova „to dobře“ od mého Nebeského Otce, uslyším je nejprve od svého smrtelného otce.

Mnohokrát jsem se podívoval nad tím, proč jsem byl povolán apoštolem a poté presidentem Kvora Dvanácti navzdory tomu,

že pocházím z rodiny, kde by otec mohl být označen za méně aktivního. A nejsem jediným členem Dvanácti, který pochází ze stejných poměrů.

Konečně vím a chápu, že možná jsem byl povolán právě díky těmto okolnostem. A rozumím tomu, proč ve všem, co v Církvi děláme, potřebujeme jakožto vedoucí pomáhat rodičům a dětem, aby trávili čas spolu jako rodina. Vedoucí kněžství musí dbát na to, aby Církev byla pro rodinu přátelským prostředím.

Život podle evangelia Ježíše Krista v sobě obnáší mnohé, co nelze změřit čísly nebo zapsat do formuláře pro docházku. Jsme příliš zaměstnáni budovami, rozpočty, programy a postupy. A když toto děláme, je možné přehlédnout pravého ducha evangelia Ježíše Krista.

Až příliš často ke mně někdo přichází a říká: „Presidente Packere, nebylo by dobré, kdybychom ...?“

Já je obvykle zastavím a řeknu ne, protože tuším, že bude následovat návrh nějaké nové aktivity nebo programu, kterou by rodinu zatížili, pokud jde o její čas a finanční prostředky.

Čas na rodinu je čas posvátný a má se ochraňovat a respektovat. Naléhavě žádáme naše členy, aby projevovali oddanost své rodině.

Když jsme se s manželkou vzali, rozhodli jsme se, že přijmeme děti, které se nám narodí, se zodpovědností pečovat o jejich narození a růst. Časem pak děti založily vlastní rodiny.

Během našeho manželství nám při narození dvou našich malých chlapců lékař dvakrát řekl: „Obávám se, že o toho chlapce přijdete.“

V obou případech, když jsme slyšeli tuto odpověď, jsme pocítili, že bychom dali vlastní život, kdyby ho náš malý syn mohl získat. A zatímco nás tyto pocity naplňovaly, pochopili jsme, že tato oddanost je podobná té, kterou Nebeský Otec chová ke každému z nás. Vskutku nadpozemská myšlenka!

Nyní, v podzimu našeho života, se sestrou Packerovou rozumíme tomu, že rodiny mohou existovat na věky, a svědčíme o tom. Když dodržujeme příkázání a žijeme zcela podle evangelia, budeme ochraňováni a požehnáni. Máme děti, vnoučata i pravnoučata, a tak se modlíme o to, aby každý člen

naší rozrůstající se rodiny pocíťoval tutěž oddanost vůči těmto drahocenným maličkým.

Otcové a matky, až budete příště držet v náruči novorozeně, můžete získat niterný náhled na tajemství a účel života. Budete lépe chápat, proč je Církev taková, jaká je, a proč je rodina základní organizací v čase i ve věčnosti. Vydávám svědectví o tom, že evangelium Ježíše Krista je pravdivé, že plán vykoupení, kterému se říká plán štěstí, je plánem pro rodiny. Modlím se k Pánu, aby rodiny v Církvi byly požehnány, rodiče i děti, aby toto dílo mohlo spěť kupředu tak, jak Otec zamýšlí. Vydávám toto svědectví ve jménu Ježíše Krista, amen.

Odkazy

1. Moroni 8:12.	6. Matouš 19:14–15.
2. Žalm 127:3, 5.	7. 3. Nefi 17:12.
3. 1. Korintským 15:19.	8. 3. Nefi 17:21–22.
4. Izaiáš 11:6.	9. 3. Nefi 17:24.
5. Matouš 18:2–4.	

Učme své děti rozumět

Cheryl A. Esplinová

Druhá rádkyně v generálním předsednictvu Primárek

Učit děti rozumět znamená více než jen předávat informace. Znamená to pomáhat našim dětem vštípit si nauku do srdce.

Léta plynou a mnoho detailů z mého života se mi z paměti postupně vytrácí, avšak vzpomínky, které jsou nejživější, se týkají narození každého našeho dítěte. Zdálo se, že je nebe velmi blízko, a když se o to pokouším, dokážu si téměř vybavit stejné pocity zbožné úcty a údivu, které jsem prožívala pokaždé, když jsem držela každé z těchto drahocenných novorozenat v náručí.

Naše děti jsou „dědictví od Hospodina“. (Žalm 127:3.) Zná každé z nich a miluje ho dokonalou láskou. (Viz Moroni 8:17.) Nebeský Otec na nás, rodiče, vložil velmi posvátnou zodpovědnost, abychom společně s Ním pomáhali Jeho vzácným duchům stát se tím, čím se podle Něj mohou stát.

Tato božská výsada vychovávat děti je zodpovědnost tak velká, že ji nemůžeme zvládnout sami, bez Pánovy pomoci. On ví přesně, co naše děti potřebují vědět, co mají dělat a kým mají být, aby se mohly vrátit do Jeho přítomnosti. Poskytuje matkám a otcům konkrétní pokyny a vedení skrze písmo, Jeho proroky a Ducha Svatého.

Ve zjevení posledních dnů daném skrze Proroka Josepha Smitha Pán nabádá rodiče, aby učili své děti *rozumět* nauce o pokání, víře v Krista, křtu a daru Ducha Svatého. Povšimněte si, že Pán neříká, abychom pouze „učili nauce“; nabádá nás, abychom učili své děti „*porozuměti* nauce“. (Viz NaS 68:25, 28; zvýraznění přidáno.)

V Žalmech čteme: „Dej mi ten rozum, ať [zachovávám] zákona tvého, a ať ho [dodržuji] celým srdcem.“ (Žalm 119:34.)

Učit děti rozumět znamená více než jen předávat informace. Znamená to pomáhat našim dětem vstoupit si nauku do srdce tak, aby se stala součástí celé jejich bytosti a aby se celý jejich život odrážela v jejich postojích a chování.

Nefi učil, že úlohou Ducha Svatého je nést pravdu „do srdce dětí lidských“. (2. Nefi 33:1.) Úlohou nás, rodičů, je snažit se ze všech sil vytvořit prostředí, v němž mohou děti pociťovat vliv Ducha, a poté jim pomáhat rozpoznat, co pociťují.

Vzpomínám si na to, jak mi před několika lety zavolala naše dcera Michelle. S dojetím mi řekla: „Mami, právě jsem s Ashley prožila něco neuvěřitelného.“ Ashley je její dcera, které bylo tehdy pět let. Michelle popisovala, jak se ono rána Ashley a tříletý Andrew neustále hašteřili jeden se nechtěl o něco rozdělit a ten druhý ho uhodil. Michelle jim pomohla urovnat jejich spor a šla zkontrolovat miminko.

Brzy nato vběhla Ashley do pokoje a zlobila se, že se Andrew nechce dělit. Michelle připomněla Ashley závazek, který si dali na domácím večeru, že budou k sobě navzájem laskavější.

Zeptala se Ashley, jestli se chce pomodlit a poprosit Nebeského Otce o pomoc, ale Ashley, stále velmi rozzlobená, odvětila, že ne. Když se jí zeptala, zda věří, že ji Nebeský Otec na modlitbu odpoví, řekla, že neví. A tak jí matka požádala, aby to zkusila a vzala jí jemně za ruky a poklekla s ní.

Michelle navrhla Ashley, že může poprosit Nebeského Otce, aby pomohl Andrewovi dělit se a aby jí pomohl být laskavou. Myšlenka, že Nebeský Otec pomůže bratříčkovi dělit se, Ashley zaujala, a tak se začala nejprve modlit o to, aby Nebeský Otec pomohl Andrewovi dělit se. Když Ho pak poprosila, aby jí pomohl být laskavou, dala se do pláče. Ashley ukončila modlitbu a položila hlavu mamince na rameno. Michelle jí držela a zeptala se jí, proč pláče. Ashley řekla, že neví.

Matka jí řekla: „Asi vím, proč pláčeš. Máš uvnitř takový dobrý pocit?“ Ashley přikývla a matka pokračovala: „To je Duch, který ti pomáhá, aby ses tak cítila. Takhle ti Nebeský Otec říká, že tě má rád a že ti bude pomáhat.“

Zeptala se Ashley, zda tomu věří a zda věří tomu, že jí Nebeský Otec může pomoci. S očima zalitýma slzami Ashley přitakala.

Někdy je nejučinnější učit děti porozumět nauce tím, že je učíme v souvislosti s tím, co právě prožívají. Tyto momenty jsou spontánní a neplánované a přihodí se za běžného chodu života rodiny. Jak rychle přicházejí, tak rychle pomíjejí, a tak musíme být pozorní a rozpoznat příležitost k výuce, když za námi naše děti přijdou s otázkou nebo starostmi, když se nedokáží shodnout se sourozenci nebo s přáteli, když potřebují ovládnout hněv, když udělají nějakou chybu nebo když stojí před rozhodnutím. (Viz *Učení není většího povolání: Příručka s náměty pro výuku evangelia* [1999], 140141; *Manželství a vztahy v rodině příručka pro instruktora* [2000], 61.)

Jsmo-li připravení a umožníme-li Duchu, aby nás v těchto situacích vedl, naše děti budou učeny s porozuměním a výuka bude mít větší účinek.

Právě tak důležité jsou i příležitosti k výuce, které se dostávají při pečlivě naplánovaných pravidelných činnostech jako je rodinná modlitba, rodinné studium písem, rodinný domácí večer a další rodinné aktivity.

Při každé příležitosti k výuce se poznání a porozumění vždy nejlépe získává v prostředí naplněném srdečností a láskou, kde může přebývat Duch.

Jeden otec si asi dva měsíce předtím, než bylo jeho dětem osm let, vyhradil každý týden čas na to, aby je připravoval ke křtu. Jeho dcera řekla, že když byla na radě, dal jí deník, posadili se, jen sami dva, a povídali si o svých pocitech a myšlenkách ohledně zásad evangelia. Požádal ji, aby si během těchto setkání kreslila názornou pomůcku. Znázorňovala předsmrtnou existenci, pozemský život a každý krok nutný k tomu, aby se mohla vrátit k Nebeskému Otci. Když ji učil o plánu spasení, vydával jí o každé části tohoto plánu svědectví.

Když jeho dcera vzpomínala v dospělosti na tento zážitek, řekla: „Nikdy nezapomenu na lásku, kterou jsem od tatínka při našich setkáních cítila. ... Věřím, že za své svědectví v době křtu vděčím především této zkušenosti.“ (Viz *Učení není většího povolání*, 129.)

Výuka, která vede k porozumění, vyžaduje odhodlané a vytrvalé úsilí. Vyžaduje schopnost učit slovem i příkladem a zvláště pomáhat dětem žít podle toho, čemu se učí.

President Harold B. Lee učil: „Když nemáme zkušenost se zásadou evangelia v praxi, je ... mnohem těžší dané zásadě věřit.“ (*Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* [2000], 121.)

Poprvé jsem se učila modlit, když jsem s rodinou poklekala k rodinné modlitbě. Tím, že jsem slyšela své rodiče modlit se, a tím, že mě naučili pronášet moje první modlitby, jsem se naučila jazyku modlitby. Zjistila jsem, že mohu rozmlouvat s Nebeským Otcem a prosit o vedení.

Každé ráno, bez výjimky, nás matka a otec shromáždili před snídaní kolem stolu v kuchyni, kde jsme poklekli k rodinné modlitbě. Modlili jsme se před každým jídlem. Večer před spaním jsme společně poklekli v obývacím pokoji a zakončili jsme den rodinnou modlitbou.

Ačkoli jsem jako dítě mnohemu ohledně modlitby nerozuměla, stala se modlitba důležitou součástí mého života a utkvěla ve mně. Dál se učím, a moje porozumění moci modlitby se dál prohlubuje.

Starší Jeffrey R. Holland řekl: „My všichni jsme si vědomi toho, že úspěch poselství evangelia závisí na tom, jak je mu učeno a jak je pak pochopeno a jak pak lidé podle něj žijí, aby se mohlo naplnit jeho zaslíbení štěstí a spasení.“ (*„Teaching and Learning in the Church“* [celosvětové školení vedoucích, 10. února, 2007], *Liahona*, June 2007, 57.)

Naučit se plně porozumět naukám evangelia je celoživotní proces a přichází „řádku za řádkou, předpis za předpisem, tu trochu a tam trochu“. (2. Nefi 28:30.) Když se děti učí a jednají podle toho, čemu se učí, jejich porozumění se prohlubuje, což vede k dalšímu učení, dalším činům a k ještě hlubšímu a trvalejšímu porozumění.

To, že naše děti začínají nauce rozumět, můžeme poznat tím, že uvidíme změnu v jejich postojích a skutcích, aniž bychom používali výhrůžky nebo slibovali odměny. Tím, že se naše děti učí rozumět naukám evangelia, se stávají soběstačnějšími a zodpovědnějšími. Podílejí se na řešení rodinných těžkostí a pozitivně přispívají k ovzduší našeho domova a k úspěchu naší rodiny.

Své děti budeme učit porozumění tehdy, využijeme-li každé příležitosti k výuce, přizveme-li Ducha, budeme-li pro ně dobrým příkladem a pomůžeme-li jim žít podle toho, čemu se učí.

Když se díváme do očí nemluvněte, vybaví se nám píseň:

*Já jsem dítě Boží,
a žádost velkou mám;
chci rozumět Jeho slovům,
abych nezůstal sám.*

*Řid' mne! Ved' mne! Kráčeť se mnou!
Cestu svou at' vím.
Uč mne, co mám znát jednou,
bych mohl žít s Ním.*

(„Jsem dítě Boží“, ZNPPD 1, str. 96; zvýraznění přidáno.)

Kéž tak činíme. Ve jménu Ježíše Krista, amen.

Obrácení k Jeho evangeliu skrze Jeho Církev

Starší Donald L. Hallstrom

Předsednictvo Sedmdesáti

Účelem Církve je pomoci nám žít podle evangelia.

Miluji evangelium Ježíše Krista a také Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Někdy používáme výrazy *evangelium* a *Církev* jako zaměnitelné, ony však totožné nejsou. Jsou však dokonale propojené, a potřebujeme je oba.

Evangelium je vznešeným Božím plánem, který nám, jako Jeho dětem, dává příležitost získat vše, co má Otec. (Viz NaS 84:38.) Tomu se říká věčný život a je to popisováno jako „největší ze všech darů Božích“ (NaS 14:7). Zásadní součástí tohoto plánu je naše pozemská zkušenost doba k osvojení si víry (viz Moroni 7:26), k pokání (viz Mosiáš 3:12) a ke smíření se s Bohem (viz Jákob 4:11).

Jelikož naše smrtelné slabosti a „protiklad ve všech věcech“ (2. Nefi 2:11) činí tento život velice obtížným a jelikož se nemůžeme sami očistit od svých hříchů, bylo zapotřebí Spasitele. Když Elohim, věčný Bůh a Otec všech duchů, předložil svůj plán spasení, byl mezi námi jeden, který řekl: „Zde jsem, pošli mne.“ (Abraham 3:27.) Jeho jméno bylo Jehova.

Díky tomu, že byl Jehova duchovně i tělesně zrozen z Nebeského Otce, byl obdařen všemocností, aby přemohl svět. Díky tomu, že byl zrozen z pozemské matky, byl podroben bolesti a utrpení smrtelnosti. Velký Jehova byl také nazýván Ježíšem a dodatečně dostal titul Kristus, což znamená Mesiáš nebo Pomazaný. Vrcholným úspěchem Ježíše Krista bylo Usmíření, při kterém „sestoupil pod všechny věci“ (NaS 88:6), což Mu umožnilo, aby za každého z nás zaplatil výkupné.

Ježíš Kristus během své pozemské služby založil Církev a vybudoval ji na základě apoštolů a proroků. (Viz Efezským 2:20.) V této dispensaci plnosti časů (viz NaS 128:18) Pán znovuzřídil to, co již kdysi bylo, a výslovně Proroku Josephu Smithovi řekl: „Já zřídím církev rukou tvou.“ (NaS 31:7.) Ježíš Kristus byl a je hlavou své Církve a na zemi ho zastupují proroci, kteří jsou nositeli apoštolské pravomoci.

Tato Církev je úžasná. Její organizace, efektivnost a naprosté dobro jsou ctěny všemi, kteří se jí upřímně snaží porozumět. Církev má programy pro děti, mládež, muže i ženy. Má již více než 18 000 krásných sborových domů. Majestátní chrámy nyní jich je 136 zdobí zemi a dalších 30 je ve výstavbě nebo oznámeno. Misionáři na plný úvazek v počtu převyšujícím 56 000, sestávající z mladých i starších, slouží ve 150 zemích. Celosvětová humanitární práce Církve je nádherným projevem štědrosti našich členů. Náš systém sociální péče pečuje o naše členy a podporuje soběstačnost způsobem, jakého jinde není. V této Církvi máme neplacené nesobecké vedoucí a společenství Svatých, kteří si jsou ochotni úžasným způsobem navzájem sloužit. Na celém světě není nic, co by se této Církvi vyrovnalo.

Když jsem se narodil, naše rodina žila v malém domku na pozemku jednoho z velkých a historických sborových domů Církve, tabernáklu Honolulu. Nyní se omlouvám drahým přátelům z předsedajícího biskupstva, kteří dohlíží na Církevní nemovitosti, že jsem jako chlapec skrz naskrz prolezl každý kout tohoto pozemku, počínaje dnem zavodněného ozdobného jezírka až po vnitřek vrcholu velkolepé osvětlené věže. Dokonce jsme se (po vzoru Tarzana) houpali na dlouhých větvích obrovských fíkovníků, které na pozemku rostou.

Církev nám byla vším. Navštěvovali jsme spoustu shromáždění, více než jich je dnes. Ve čtvrtek odpoledne byly Primárky. V úterý ráno bylo shromáždění Pomocného sdružení. Ve středu večer bylo Vzájemné sdružení pro mládež. V sobotu byly činnosti a akce sboru. V neděli ráno šli muži a mladí muži na kněžské shromáždění. V poledne jsme navštěvovali Nedělní školu. Večer jsme se pak vraceli na shromáždění svátosti. Když spočteme příchody, odchody a shromáždění, tak se zdálo, že celá

neděle a většina ostatních dnů týdne byly pohlceny církevními činnostmi.

Přestože jsem tam chodil rád, právě během klukovských let jsem poprvé získal pocit, že v tom musí být ještě něco víc. Když mi bylo pět let, v tabernáklu se konala významná konference. Šli jsme po cestě vedoucí podél našeho domku a přešli můstek, který vedl k majestátnímu sborovému domu, a usedli jsme do zhruba desáté řady veliké kaple. President Církve David O. McKay shromáždění předsedal a také na něm mluvil. Nepamatuji si nic z toho, co řekl, ale živě si vzpomínám na to, co jsem viděl a pociťoval. President McKay měl na sobě oblek krémové barvy a se svými vlnitými bílými vlasy působil vznešeně. Dle ostrovní tradice měl kolem krku trojitý věnec z rudých karafiátů. Když mluvil, pociťoval jsem něco silného a velmi osobního. Později jsem pochopil, že jsem pociťoval vliv Ducha Svatého. Zazpívali jsme závěrečnou píseň.

Kdo je na Pánově straně? Kdo?

Nyní se tedy ukáže.

Dodejte si kuráže!

Kdo je na Pánově straně? Kdo?

(„Who's on the Lord's Side?“ *Hymns*, č. 260)

Tato slova zpívalo téměř 2 000 lidí, ale mně se zdálo, jako by ta otázka byla určena pouze mně; chtěl jsem vstát a říct: „Já!“

Někteří začali o aktivitě v Církvi uvažovat jako o konečném cíli. V tom spočívá nebezpečí. Je možné být aktivním v Církvi a méně aktivním v evangeliu. Dovolte mi zdůraznit toto: aktivita v Církvi je velmi žádoucím cílem, ale sama o sobě nestačí. Aktivita v Církvi je vnějším ukazatelem naší duchovní touhy. Když navštěvujeme shromáždění, máme církevní zodpovědnosti a plníme je a sloužíme druhým, vidí to veřejnost.

Naproti tomu záležitosti evangelia jsou často méně viditelné a je těžší je změřit, ale pro věčnost mají větší důležitost. Například, kolik máme skutečně víry? Jak moc jsme kající? Jak významné jsou v našem životě obřady? Jakou pozornost věnujeme svým smlouvám?

Opakují: potřebujeme Církev i evangelium. Účelem Církve je totiž pomoci nám žít podle evangelia. Často přemítáme: Jak může

být někdo v mládí plně aktivní v Církvi a později už pak ne? Jak může dospělý, který pravidelně přicházel a sloužil, přestat chodit? Jak může člověk, kterého zklamal vedoucí nebo jiný člen, dovolit, aby to ukončilo jeho zapojení v Církvi? Důvodem možná je, že nebyli dostatečně obráceni k evangeliu k tomu, co se týká věčnosti.

Navrhují tři elementární způsoby, kterými se evangelium může stát naším základem:

1. *Prohlubme své porozumění Božství.* Je nezbytné, abychom tři členy Božstva lépe poznali a pociťovali k nim lásku. Pozorně se modlete k Otci ve jménu Syna a vyhledávejte vedení Ducha Svatého. Modlitbu doprovázejte neustálým studiem a pokorným přemítáním, abyste nepřetržitě budovali neochvějnou víru v Ježíše Krista. „Neboť jak může člověk poznati pána, ... jenž je pro něho cizincem a jenž je daleko od myšlenek a od záměrů srdce jeho?“ (Mosiáš 5:13.)
2. *Zaměříme se na obřady a smlouvy.* Pokud pro vás ještě nebyly vykonány některé nezbytné obřady, usilovně se připravujte na přijetí každého z nich. Poté se musíme ukáznit v tom, že budeme věrně žít podle svých smluv a každý týden budeme plně využívat daru svátosti. Mnozí z nás pravidelně nezažívají proměnu způsobenou jeho očištnou mocí, protože k tomuto svatému obřadu nechováme dostatek úcty.
3. *Propojme Církev s evangeliem.* Zaměříme-li se více na evangelium, Církev se nám v životě stane větším požehnáním, ne menším. Když na každé shromáždění přijdeme připraveni usilovat „o vědomosti, dokonce studiem a také vírou“ (NaS 88:118), naším učitelem bude Duch Svatý. Pokud se přijdeme pobavit, často budeme zklamáni. President Spencer W. Kimball jednou dostal otázku: „Co děláte, když se ocitnete na nudném shromáždění svátosti?“ On odpověděl: „To nevím. Nikdy jsem na žádném takovém nebyl.“ (Citoval Gene R. Cook, v Gerry Avant, „Learning Gospel Is Lifetime Pursuit“, *Church News*, Mar. 24, 1990, 10.)

Ve svém životě máme toužit po tom, co se událo poté, co Pán přišel k lidu Nového světa a založil svou Církev. V písmech se

píše: „A stalo se, že tak [jeho učedníci] chodili mezi veškerým lidem Nefiovým a kázali evangelium Kristovo všem lidem na tváři země; a ti byli obrácení k Pánu a připojeni k církvi Kristově, a tak byl lid onoho pokolení požehnán.“ (3. Nefi 28:23.)

Pán si přeje, aby se členové Jeho Církve plně obrátili k Jeho evangeliu. To je jediný zaručený způsob, jakým můžeme získat duchovní bezpečí nyní a štěstí na věky. Ve jménu Ježíše Krista, amen.

On nás skutečně miluje

Starší Paul E. Koelliker

Sedmdesátník

Díky vzoru rodiny danému z nebe lépe chápeme to, jak hluboce Nebeský Otec každého z nás miluje, a že každého miluje stejně a v plné míře.

Rád trávím čas s misionáři na plný úvazek. Jsou plni víry, naděje a nelíčené pravé lásky. Misionářská služba se podobá životu vtěsnanému do 18 až 24 měsíců. Přijíždějí jako duchovní děti s velkou chutí se učit a vracejí se jako zkušení dospělí připraveni čelit téměř jakýmkoli překážkám, které jim přijdou do cesty. Také mám rád oddané misionáře-seniory, kteří jsou plni trpělivosti, moudrosti a vnitřní jistoty. K mladistvé energii, jež je obklopuje, přidávají dar vyváženosti a lásky. Společně jsou mladí misionáři a starší páry mocnou a trvalou silou ve věci dobra, která má významný vliv na jejich život i na ty, kterých se jejich služba dotýká.

Nedávno jsem naslouchal dvěma těmto úžasným mladým misionářům, když mluvili o svých zážitcích a misionářské práci. V oné chvíli zamyšlení mluvili o těch, které toho dne kontaktovali někteří z nich byli přístupnější než jiní. Když o těchto okolnostech rozmlouvali, položili otázku: „Jak můžeme pomoci každému jednotlivci rozvinout touhu dozvědět se něco více o Nebeském Otci? Jak jim můžeme pomoci pocítit Jeho Ducha? Jak jim můžeme pomoci poznat, že je máme rádi?“

V duchu jsem viděl tyto dva mladé muže tři nebo čtyři roky po skončení jejich misie. Představoval jsem si, jak si našli věčnou společnost a jak slouží v kvoru starších nebo učí skupinu mladých mužů. Místo přemýšlení o zájemcích si kladli stejné otázky o členech svého kvoru nebo o mladých mužích, kteří jim byli svěřeni do péče. Pochopil jsem, jak lze jejich misionářské

zkušenosti použít jako vzor k tomu, aby pečovali o druhé po zbytek svého života. Když se tato armáda spravedlivých učedníků vrací z misie do mnoha zemí po celém světě, stávají se významnými spolupracovníky při budování Církve.

Lehi, prorok z Knihy Mormonovy, možná přemítal o stejných otázkách jako tito misionáři, když naslouchal reakci svých synů na pokyny a vidění, které obdržel: „A tak Laman a Lemuel, jsouce nejstarší, reptali proti otci. A reptali, protože neznali cesty Boha, který je stvořil.“ (1. Nefi 2:12.)

Možná každý z nás pocítil totéž zklamání, které zažil Lehi se svými dvěma nejstaršími syny. Když máme co do činění s dítětem, které se vzdaluje od pravdy, nebo se zájemcem, který nepřijímá závazek, nebo s lhostejným perspektivním starším, naše srdce, jako to Lehiho, se plní zármutkem, a ptáme se: „Jak jim mohu pomoci pocítovat Ducha a naslouchat Mu, aby nebyli pohlaceni rušivými vlivy světa?“ Vybavují se mi dva verše, které nám mohou pomoci osvobodit se od těchto rušivých vlivů a pocítovat moc Boží lásky.

Nefi nám díky své vlastní osobní zkušenosti poskytuje klíč ke dveřím poznání: „Já, Nefi, ... jsem velmi toužil znáti tajemství Boží, pročez, volal jsem k Pánu; a vizte, on mne navštívil a obměkčil mé srdce, takže jsem uvěřil všem slovům, která promlouval můj otec; pročez, nebouřil jsem se proti němu jako moji bratři.“ (1. Nefi 2:16.)

Když se probudí naše touha poznávat, umožňuje to našim duchovním schopnostem slyšet hlas nebe. Zjistit, jak probudit a živit onu touhu, je úkolem a zodpovědností každého z nás misionářů, rodičů, učitelů, vedoucích i členů. Když pocítujeme, jak nám tato touha naplňuje srdce, jsme připraveni poučit se z druhého verše, který chci zmínit.

V červnu 1831, když byla prvním církevním vedoucím předávána povolání, bylo Josephu Smithovi řečeno, že „Satan je všude v zemi a chodí oklamává národy“. Pán, aby potřel tyto rušivé vlivy, řekl, že nám dá „vzor ve všech věcech, [abychom] nemuseli býti oklamáni“. (NaS 52:14.)

Vzory jsou příklady, vodítka, opakující se kroky nebo cesty, které když člověk následuje, zůstává v souladu s Božími záměry. Budeme-li je následovat, budou nás udržovat pokornými,

bdělými a schopnými rozpoznat hlas Svatého Ducha mezi hlasy, které nás rozptylují a odvádějí pryč. Poté nás Pán učí: „Ten, kdo se chvěje pod mocí mou, bude učiněn silným a bude přinášeti ovoce chvály a moudrosti, podle zjevení a pravd, které jsem vám dal.“ (NaS 52:17.)

Požehnání pokorné modlitby, pronesené s opravdovým záměrem, umožňuje Svatému Duchu dotknout se našeho srdce a pomáhá nám vzpomenout si na to, co jsme znali před narozením do smrtelnosti. Když lépe rozumíme plánu, který pro nás náš Nebeský Otec má, začínáme si uvědomovat svou zodpovědnost pomáhat druhým učit se o Jeho plánu a rozumět mu.

S pomáháním druhým vzpomenout si úzce souvisí to, jak my sami žijeme podle evangelia a jak ho v životě uplatňujeme. Když skutečně žijeme podle evangelia tak, jak to učil Pán Ježíš Kristus, naše schopnost pomáhat druhým roste. Následující zážitek je příkladem toho, jak tato zásada může fungovat.

Dva mladí misionáři zaklepalí na dveře s nadějí, že najdou někoho, kdo přijme jejich poselství. Dveře se otevřely, a poněkud statný muž je nepříteli laskavě pozdravil: „Myslím, že jsem vám už řekl, abyste u mě neklepali. Už jsem vás varoval, že jestli se ještě někdy vrátíte, nebude to příjemný zážitek. Nechte mě na pokoji.“ A rychle dveře zavřel.

Když misionáři odcházeli, ten starší a zkušenější z nich vzal toho mladšího kolem ramen, aby ho utěšil a povzbudil. Aniž by to věděli, onen muž je pozoroval z okna, aby se ujistil, že jeho slovům rozuměli. Byl si jist tím, že uvidí, jak se smějí a dělají si legraci z jeho úsečné reakce na jejich snahu ho navštívit. Když ale viděl tento projev laskavosti mezi dvěma misionáři, jeho srdce se rázem obměkčilo. Opět otevřel dveře a zavolal na misionáře, aby se vrátili a podělili se s ním o své poselství.

Když se podrobíme Boží vůli a žijeme podle Jeho vzoru, pocítíme Jeho Ducha. Spasitel učil: „Po tomť poznají všickni, že jste moji učedníci, budete-li míti lásku jedni k druhým.“ (Jan 13:35.) Tato zásada mít se navzájem rádi a rozvíjet schopnost soustředit se na Krista v tom, jak myslíme, mluvíme a jednáme je nezbytná, máme-li se stát učedníky Krista a učiteli Jeho evangelia.

Probudíme-li tuto touhu, připravuje nás to na hledání slíbených vzorů jednání. Vyhledávání těchto vzorů nás vede k nauce Kristově, jak jí učil Spasitel a Jeho proročtí vedoucí. Jedním ze vzorů obsažených v této nauce je vytrvat do konce: „A požehnaní jsou ti, kteří onoho dne budou usilovati o nastolení mého Sionu, neboť oni budou míti dar a moc Ducha Svátého; a vytrvají-li do konce, budou posledního dne pozvednuti a budou spaseni ve věčném království Beránkově.“ (1. Nefi 13:37.)

Jakým hlavním způsobem můžeme využívat dar a moc Ducha Svátého? Je to moc, která přichází tehdy, když jsme věrnými učedníky Ježíše Krista. Je to naše *láska* k Němu a k našim bližním. A právě Spasitel definoval tento vzor lásky, když nás učil: „Příkázání nové dávám vám, abyste se milovali vespolek; jakož já miloval jsem vás, abyste i vy milovali jeden druhého.“ (Jan 13:34.)

President Gordon B. Hinckley tuto zásadu potvrdil, když učil: „Milovat Pána není jen nějaká rada; není to jen nějaké přání. Je to příkázání. ... Láska k Bohu je podstatou veškeré ctnosti, veškeré dobrotivosti, veškeré síly charakteru, veškeré věrnosti při konání toho, co je správné.“ („Words of the Living Prophet“, *Liahona*, Dec. 1996, 8.)

Otec ve svém plánu stanovil vzor rodiny, aby nám pomohl učit se moci lásky, používat ji a rozumět jí. V den, kdy vznikla má vlastní rodina, jsme šli s mou drahou Ann do chrámu a uzavřeli jsme smlouvu manželství. Tehdy jsem si myslel, jak moc ji miluji, ale teprve jsem začínal spatřovat vizi lásky. Tak jak nám do života postupně přicházely děti a vnoučata, naše láska se rozšiřovala a máme je rádi všechny stejně a v plné míře. Zdá se, že schopnost milovat dokáže růst bez jakéhokoli omezení.

Vnímání lásky našeho Nebeského Otce je jako gravitační síla z nebe. Když odstraníme rušivé vlivy, které nás táhnou ke světu a použijeme svobodu jednání k tomu, abychom hledali Boha, otevíráme srdce celestiálním silám, jež nás přitahují k Němu. Nefi popisuje jejich účinek slovy: „Až tělo mé bývalo stravováno“. (2. Nefi 4:21.) Tatáž moc lásky přiměla Almu zpívat „píseň vykupitelské lásky“. (Alma 5:26; viz také verš 9.) Na Mormona zapůsobily tak, že nás nabádal, abychom „[se modlili] ... z celé

síly srdce,“ abychom mohli být naplněni Jeho láskou. (Moroni 7:48.)

Novodobá i dávná písmata nám na mnoha místech připomínají věčnou lásku Nebeského Otce k Jeho dětem. Jsem přesvědčen, že ruce našeho Nebeského Otce jsou neustále napřaženy, vždy připraveny obejmout každého z nás a každému z nás tichým a pronikavým hlasem říci: „Miluji tě.“

Díky vzoru rodiny danému z nebe lépe chápeme to, jak hluboce Nebeský Otec každého z nás miluje, a že každého miluje stejně a v plné míře. Svědčím o tom, že je to pravda. Bůh nás zná a miluje nás. Dává nám vizi Jeho svatého místa a povolává proroky a apoštoly, aby nás učili zásadám a vzorům, které nás přivedou zpět k Němu. Probudíme-li v sobě touhu poznat to sami pro sebe a pomáhat v tom druhým a budeme-li žít podle vzorů jednání, které objevíme, budou nás přitahovat k Němu. Svědčím o tom, že Ježíš je pravý Syn Boží, že je naším Příkladem, naším milovaným Vykupitelem, a to říkám ve jménu Ježíše Krista, amen.

Obět'

Starší Dallin H. Oaks

Kvorum Dvanácti apoštolů

*Život vyznačující se službou a obětí je tím
nejvhodnějším projevem našeho závazku sloužit
Mistrovi a našim bližním.*

Smírná obět' Ježíše Krista byla nazvána tou „nanejvýš mimořádnou událostí ze všech od úsvitu stvoření až po nekonečné věky věčnosti“.¹ Tato obět' je ústředním poselstvím všech proroků. Zvířecí oběti, jež předepisoval Mojžíšův zákon, byly její předzvěstí. Jeden prorok prohlásil, že celý jejich význam ukazoval k oné veliké a poslední oběti Syna Božího, nekonečné a věčné (viz Alma 34:14). Aby se Ježíš Kristus mohl stát obětí za hříchy všech lidí, podstoupil nepředstavitelné utrpení. Tato obět' poskytla nejvyšší dobro čistého beránka bez poskvrny výměnou za nejvyšší míru zla hříchy celého světa. Památnými slovy Elizy R. Snowové:

*Svou čistou krev On věnoval,
by spasil celý svět,
hřích odčinil a život dal,
by vzrostl růže květ.²*

Tato obět' Usmíření Ježíše Krista je ústředním bodem plánu spasení.

Ono nepředstavitelné utrpení Ježíše Krista ukončilo oběti proléváním krve, ale neskončila tím důležitost obětí v plánu evangelia. Náš Spasitel po nás vyžaduje, abychom i nadále přinášeli oběti, ale nyní přikazuje, abychom Mu přinášeli „jako obět' srdce zlomené a ducha zkroušeného“ (3. Nefi 9:20). Také nám všem přikazuje, abychom se měli navzájem rádi a sloužili si abychom vlastně v malém napodobovali Jeho obět' tím, že

obětujeme svůj čas a sobecké priority. V jedné inspirující náboženské písni zpíváme, že oběť přináší požehnání nebes.³

Budu nyní hovořit o pozemských obětech, jež od nás Spasitel vyžaduje. Mezi ně nepatří oběti, k nimž jsme donuceni, nebo skutky, jež mohou být motivovány spíše osobními výhodami než službou či obětí (viz 2. Nefi 26:29).

I.

Historie křesťanské víry je historií obětí, včetně obětí nejvyšší. V počátcích křesťanství dal Řím za víru v Ježíše Krista umučit tisíce lidí. V dalších stoletích, když křesťany rozdělovaly spory o nauku, některé skupiny pronásledovaly, ba i zabíjely členy ostatních skupin. Křesťané zabíjí jinými křesťany jsou těmi nejtragičtějšími mučedníky křesťanské víry.

Mnozí křesťané dobrovolně přinášejí oběti motivované vírou v Krista a touhou Mu sloužit. Někteří se v dospělosti rozhodli zasvětit celý život službě Mistrovi. Mezi tyto ušlechtilé křesťany patří členové náboženských řádů katolické církve a ti, kteří věnovali celý život službě coby křesťanští misionáři různých protestantských církví. Jejich příklad je výzvou a inspirací, ale většina věřících v Krista by nedokázala zasvětit náboženské službě celý život, a ani se to od nich neočekává.

II.

Pro většinu Kristových následovníků, jako jsme my, spočívá oběť v tom, co dokážeme dělat v každodenním běžném životě. Z tohoto hlediska neznám žádnou jinou skupinu, jejíž členové přinášejí více obětí než Svatí posledních dnů. Jejich oběti vaše oběti, bratři a sestry stojí v protikladu k obvyklé světské snaze o osobní uspokojení.

Mým prvním příkladem jsou naši mormonští pionýři. Na jejich impozantním obětování života, rodinných vztahů, domova a pohodlí spočívají základy znovuzřízeného evangelia. Sarah Richová vysvětlila, co tyto pionýry motivovalo, když popisovala, jak byl její manžel Charles odvolán na misii: „Pro mne i pro mého manžela to byla vpravdě těžká doba; ale povinnost nás volala, abychom se na čas odloučili, a díky vědomí, že se řídíme vůlí Páně, jsme pocítovali potřebu obětovat své pocity pro to,

abychom pomohli založit toto dílo..., a přispěli tak k budování království Božího na zemi.“⁴

Dnes jsou tou nejviditelnější předností Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů nesobecká služba a oběti jejích členů. Před zasvěcením jednoho našeho chrámu se jistý křesťanský duchovní otázel presidenta Gordona B. Hinckleyho, proč v chrámu není žádné zpodobnění kříže, nejběžnějšího symbolu křesťanské víry. President Hinckley odpověděl, že symbolem *naší* křesťanské víry je „život našich členů“.⁵ Život vyznačující se službou a obětí je skutečně tím nejvhodnějším projevem našeho závazku sloužit Mistrovi a našim bližním.

III.

V Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů nemáme žádné profesionálně školené a placené duchovní. A tak laičtí členové, kteří jsou povoláváni k tomu, aby vedli naše kongregace a sloužili jim, musí nést celou tíhu našich četných církevních shromáždění, programů a činností. Jen v USA a v Kanadě to dělají ve více než 14 tisících kongregacích. Samozřejmě nejsme jediní, kdo povolává laické členy svých kongregací, aby sloužili jako učitelé a laičtí vedoucí. Ale množství času, jež naši členové věnují vzájemnému školení a službě, je výjimečně velké. Příkladem může být naše snaha o to, aby každou rodinu v našich kongregacích navštívili každý měsíc domácí učitelé a aby každou dospělou ženu navštívily každý měsíc navštěvující učitelky z Pomocného sdružení. Nevíme o žádné srovnatelné službě v jakékoli jiné organizaci na světě.

Nejznámějším příkladem jedinečné služby a oběti Svatých posledních dnů je práce našich misionářů. V současnosti čítají přes 50 tisíc mladých mužů a mladých žen a více než 5 tisíc starších mužů a žen. Věnují šest měsíců až dva roky svého života výuce evangelia Ježíše Krista a poskytování humanitární služby ve více než 160 zemích světa. Jejich práci vždy doprovází oběť, kterou představují roky, jež věnují Pánově práci, a také oběti, jež jsou spojeny s poskytováním prostředků na jejich podporu.

Ti, již zůstávají doma rodiče a další členové rodiny také obětují tím, že se musí obejít bez společnosti a služby svých misionářů, které vyslali do světa. Například jeden mladík z Brazílie obdržel povolání na misii v době, kdy prací pomáhal

uživit své bratry a sestry poté, co jeho otec a matka zemřeli. Jedna generální autorita popsala, jak se tyto děti sešly ke společné poradě a připomněly si, jak je jejich zesnulí rodiče učili tomu, že mají být vždy připraveny sloužit Pánu. Tento mladý muž své povolání na misií přijal, a zodpovědnost pracovat pro obživu rodiny převzal jeho 16letý bratr.⁶ Většina z nás zná mnoho dalších příkladů obětí týkající se služby na misií nebo podporování misionáře. Nevíme o žádné podobné dobrovolné službě a oběti v jakékoli jiné organizaci na světě.

Lidé se nás často ptají: „Jak přesvědčujete mladé lidi a své starší členy, aby opustili studium nebo důchod a tímto způsobem přinášeli oběti?“ Slyšel jsem mnohé odpovídat takto: „Když jsem poznal, co pro mě udělal Spasitel Jeho milost, že trpěl za mé hříchy a že překonal smrt, abych mohl znovu žít, je pro mě výsadou přinést onu malou oběť, o níž jsem při službě Jemu žádán. Chci se podělit o porozumění, jež mi dal.“ Jak takové Kristovy následovníky přesvědčujeme k službě? Jak vysvětlil jeden prorok: „Prostě je požádáme.“⁷

Další oběti vyplývající z misionářské práce jsou oběti těch, kteří jednají na základě učení misionářů a stávají se členy Církve. Pro mnoho obrácených jsou tyto oběti velmi podstatné, včetně ztráty přátel nebo rodinných vztahů.

Před mnoha lety se na této konferenci hovořilo o mladém muži, který poznal znovuzřízené evangelium při studiu ve Spojených státech. Když se chystal vrátit do své rodné země, president Gordon B. Hinckley se ho zeptal, co se stane, až se vrátí domů jako křesťan. „Má rodina bude zklamaná,“ odpověděl mladý muž. „Asi mě vydědí a budou mě považovat za mrtvého. Pokud jde o mou budoucnost a kariéru, všechny příležitosti mohou být předem vyloučené.“

President Hinckley se zeptal: „Jste ochoten zaplatit za evangelium tak vysokou cenu?“

Mladík se slzami v očích odpověděl: „Je přece pravdivé, ne?“ Po kladné odpovědi dodal: „Na čem jiném tedy záleží?“⁸ Toto je duch oběti mezi mnoha našimi novými členy.

Další příklady služby a oběti se objevují v životě věrných členů, kteří slouží v našich chrámech. Chrámová služba je zvláštností Svatých posledních dnů, ale význam takové oběti by

měl být pochopitelný pro všechny křesťany. Svatí posledních dnů nemají tradici služby v klášterech, ale přesto chápeme a ctíme oběť těch, které jejich křesťanská víra motivuje k tomu, aby svůj život zasvětili této náboženské činnosti.

Přesně před rokem president Thomas S. Monson na této konferenci hovořil o příkladu oběti, jež souvisí s chrámovou službou. Jeden věrný otec, Svatý posledních dnů, z odlehlého ostrova v Pacifiku půl roku těžce fyzicky pracoval na vzdáleném místě, aby vydělal peníze a mohl za ně vzít svou manželku a deset dětí na sňatek a pečetění na věčnost do chrámu na Novém Zélandu. President Monson vysvětlil: „Ti, kteří rozumějí věčným požehnáním, která plynou z chrámu, vědí, že žádná oběť není příliš velká, žádná cena příliš vysoká, žádné úsilí příliš těžké, aby těchto požehnání dosáhli.“⁹

Jsem vděčný za všechny úžasné příklady křesťanské lásky, služby a oběti, kterých jsem svědkem mezi Svatými posledních dnů. Vidím, jak vykonáváte svá církevní povolání, často za velkých obětí v podobě času a prostředků. Vidím, jak na vlastní náklady sloužíte na misii. Vidím, jak se radostně dělíte o své profesní dovednosti při službě bližním. Vidím, jak pečujete o chudé vlastním úsilím i tím, že přispíváte na církevní sociální péči a humanitární pomoc.¹⁰ Toto vše potvrzuje jedna celonárodní studie, jež dochází k závěru, že aktivní členové Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů „poskytují výrazně více dobrovolné služby a darů než průměrný Američan, a jsou dokonce štedřejší v poskytování času a peněz než horních [20 procent] věřících lidí v Americe“¹¹.

Takové příklady štědrosti k druhým posilují nás všechny. Pripomínají nám Spasitelovo učení:

„Chce-li kdo za mnou přijíti, zapřiž sebe sám. ...

Nebo kdož by chtěl duši svou zachovati, ztratit ji; kdož by pak ztratil duši svou pro mne, nalezneť ji.“ (Matouš 16:2425.)

IV.

Zřejmě nejznámější a nejdůležitější příklady nesobecké služby a oběti nacházíme v našich rodinách. Matky se zasvěcují rození dětí a péči o ně. Manželé se zasvěcují obživě své manželky a dětí. Obětí spojených s věčně důležitou službou v našich

rodinách je příliš mnoho a jsou dostatečně známy, takže není třeba je zmiňovat.

Vidím také nesobecké Svaté posledních dnů, kteří adoptují děti, i se zvláštními potřebami, a snaží se jako pěstouni poskytnout dětem naději a příležitosti, jež jim byly zpočátku odepřeny. Vidím vás, jak pečujete o členy své rodiny a o bližní, kteří trpí vrozenými vadami, psychickými a tělesnými nemocemi či stařeckými komplikacemi. Vidí vás i Pán, a své proroky vede k tomu, aby prohlásili, že když „přinášíte oběti jeden druhému a svým dětem, Pán vám bude žehnat“¹².

Věřím, že Svatí posledních dnů, kteří svou nesobeckou službou a obětmi napodobují se zbožnou úctou našeho Spasitele, ctí věčné hodnoty více než jakákoli jiná skupina lidí. Svatí posledních dnů pohlíží na své oběti v podobě času a prostředků jako na něco, co je ucí a co je činí způsobilými pro věčnost. Tato pravda je zjevena v knize *Lectures on Faith* [Přednášky o víře], kde se píše, že „náboženství, které nevyžaduje oběť všech věcí, nikdy nemá moc dostatečnou k tomu, aby vytvořilo víru nutnou pro život a spasení. ... Skrze tuto oběť, a jen skrze ni, Bůh ustanovil, že se člověk bude těšit věčnému životu.“¹³

Tak jako je smírná oběť Ježíše Krista ústředním bodem plánu spasení, musíme i my jako Kristovi následovníci přinášet vlastní oběti, abychom se připravili na určení, jež nám tento plán nabízí.

Vím, že Ježíš Kristus je Jednorozený Syn Boha, Věčného Otce. Vím, že díky Jeho smírné oběti máme jistotu nesmrtnosti a příležitost získat věčný život. On je náš Pán, náš Spasitel a náš Vykupitel, a já o Něm svědčím ve jménu Ježíše Krista, amen.

Odkazy

1. Bruce R. McConkie, *The Promised Messiah: The First Coming of Christ* (1981), 218.
2. „Jak trpělívá láska tam“, ZNPPD 1, str. 28.
3. „Praise to the Man“, *Hymns*, no. 27.
4. Sarah Rich, v Guinevere Thomas Woolstenhulme, „I Have Seen Many Miracles“, v Richard E. Turley Jr. and Brittany A. Chapman, eds., *Women of Faith in the Latter Days: Volume 1, 1775–1820* (2011), 283.
5. Gordon B. Hinckley, „Symbol naší víry“, *Liahona*, duben 2005, 3.
6. Viz Harold G. Hillam, „Sacrifice in the Service“, *Ensign*, Nov. 1995, 42.
7. Gordon B. Hinckley, „Zázrak víry“, *Liahona*, červenec 2001, 84.
8. Gordon B. Hinckley, „It's True, Isn't It?“, *Tambuli*, Oct. 1993, 3–4; viz také Neil L. Andersen, „Není to snad

- pravda? Na čem jiném tedy záleží?", *Liahona*, květen 2007, 74.
9. Thomas S. Monson, „Svatý chrám maják světu“, *Liahona*, květen 2011, 9192.
 10. Viz například Naomi Schaefer Riley, „What the Mormons Know about Welfare“, *Wall Street Journal*, Feb. 18, 2012, A11.
 11. Ram Cnaan a další, „Called to Serve: The Prosocial Behavior of Active Latter-day Saints“ (draft), 16.
 12. Ezra Taft Benson, „To the Single Adult Brethren of the Church“, *Ensign*, May 1988, 53.
 13. *Lectures on Faith* (1985), 69.

Hory, na které musíme vylézt

President Henry B. Eyring

První rádce v Prvním předsednictvu

Máme-li víru v Ježíše Krista, mohou být ty nejtěžší i nejlehčí chvíle v životě požehnáním.

Při jednom konferenčním zasedání jsem slyšel, jak prezident Spencer W. Kimball žádá Boha, aby mu dal hory, na které by mohl vylézt. Řekl: „Před námi leží velké výzvy, máme za úkol využít ohromných příležitostí. Vítám tuto radostnou vyhlídku a chtěl bych Pánu pokorně říci: ‚Dej mi tuto horu‘, dej mi tyto výzvy.“¹

Dotklo se to mého srdce, protože jsem věděl o některých výzvách a protivenstvích, kterým již tehdy čelil. Pocítil jsem touhu být více takovým, jako je on statečným služebníkem Božím. A tak jsem se jednou večer modlil o zkoušku, která by prověřila mou odvahu. Živě si na to vzpomínám. Večer jsem poklekl ve své ložnici a zdálo se mi, že mi víra naplňuje srdce téměř k prasknutí.

Za den či dva byla moje modlitba zodpověděna. Nejtěžší zkouška mého života mě překvapila i přiměla k pokoře. Získal jsem dvojí ponaučení. Zaprvé měl jsem jasný důkaz, že Bůh vyslyšel a zodpověděl mou modlitbu víry. Ale zadruhé započalo tím školení, které probíhá dosud, abych zjistil, proč jsem tehdy večer cítil tak velkou jistotu, že velké požehnání, které může vzejít z protivenství, stojí za veškerou námahu.

Toto protivenství, které mě kdysi dávno zasáhlo, se nyní zdá maličké v porovnání s těmi protivenstvími, s jakými jsem se od té doby setkal já a ti, které mám rád. Mnozí z vás procházejí fyzickými, duševními i citovými zkouškami, které vás mohou

přimět zvolat tak, jak zvolal jeden velký a věrný služebník Boží, kterého jsem dobře znal. Zdravotní sestra ho zaslechla, jak v bolestech volá ze svého lůžka: „Proč se mi toto stalo, když jsem se celý život snažil být dobrým člověkem?“

Vy víte, jak Pán zodpověděl tuto otázku Proroku Josephu Smithovi, který byl ve vězení:

„A jestliže bys byl uvržen do jámy nebo do rukou vražedníků a byl by nad tebou vynesena rozsudek smrti; jestliže budeš uvržen do hlubiny; jestliže se vzdouvající vlny spiknou proti tobě; jestliže se prudké větry stanou nepřítelem tvým; jestliže nebesa shromáždí temnotu a všechny prvky se spolčí, aby zatarasily cestu; a nade vše, jestliže by samotný jícen pekla rozevřel chřtán dokořán proti tobě, věz, synu můj, že všechny tyto věci ti dají zkušenosti a budou pro dobro tvé.

Syn Muže sestoupil pod toto všechno. Jsi větší než on?

Tudíž, drž se cesty své a kněžství zůstane s tebou; neboť meze jejich jsou stanoveny, které nemohou překročiti. Dny tvé jsou známy a roků tvých nebude napočítáno méně; tudíž, neboj se toho, co člověk může učiniti, neboť Bůh bude s tebou na věky věků.“²

Zdá se mi, že neexistuje lepší odpověď na otázku, proč zkoušky přicházejí a co máme dělat, než slova samotného Pána, který za nás prošel strašnějšími zkouškami, než si vůbec dokážeme představit.

Jistě si vzpomínáte na Jeho slova, když nám radil, že máme díky víře v Něj činit pokání:

„Tudíž prikazuji ti, abys činil pokání čiň pokání, jinak tě budu bítí holí úst svých a prchlivostí svou a hněvem svým, a utrpení tvá budou těžká jak těžká, nevíš, jak pronikavá, nevíš, ano, jak těžko snesitelná, nevíš.

Neboť viz, já, Bůh, jsem vytrpěl tyto věci za všechny, aby oni nemuseli trpěti, jestliže budou činiti pokání;

Ale jestliže nebudou činiti pokání, musejí trpěti stejně jako já;

Kterézto utrpení způsobilo mně, dokonce Bohu, největšímu ze všech, že jsem se chvěl bolestí a krvácel v každém póru a trpěl v těle i v duchu a přál jsem si, abych nemusel pít ten hořký kalich a mohl se stáhnouti

Nicméně, sláva bud' Otci, a já jsem vypil a dokončil jsem přípravu své pro děti lidské."³

Vy i já věříme, že těmito zkouškami lze projít a lze se nad ně povznést vírou v to, že balzám v Galád⁴ existuje a že Pán slíbil, že nás neopustí.⁵ Právě tomu nás učí president Thomas S. Monson, aby pomohl nám i těm, kterým sloužíme, při zdánlivě osamělých a přemáhajících zkouškách.⁶

President Monson ale také moudře učí tomu, že trvá nějaký čas vybudovat si základ víry v to, že tato zaslíbení jsou skutečná. Možná jste viděli, jako jsem to viděl já, jak je tento základ víry zapotřebí pro někoho, kdo chtěl na lůžku vzdát svůj boj a komu by tento základ víry pomohl vytrvat do konce. Pokud tento základ víry nemáme vštípený v srdci, schopnost vytrvat do konce se zhroutí.

Mým dnešním záměrem je popsat podle svých znalostí, jak si můžeme tento neotřesitelný základ vybudovat. Činím tak s velkou pokorou ze dvou důvodů. Zaprvé to, co řeknu, by mohlo odradit některé z těch, kteří právě zápolí s velkým protivenstvím a mají pocit, že základ jejich víry se hroutí. A zadruhé vím, že než skončí můj život, leží přede mnou ještě větší zkoušky. Recept, který vám nabídnu, musí být proto teprve potvrzen v mém životě tím, že vytrvám do konce.

Jako mladý muž jsem pracoval ve firmě, která stavěla základy pro nové domy. V letním horku bylo náročné připravit terén pro bednění, do kterého jsme lili beton a vytvořili tak základové pasy. Neměli jsme žádné stroje. Používali jsme krumpáč a lopatu. V té době bylo stavění trvanlivých základů pro budovy náročné.

Také to vyžadovalo trpělivost. Poté, co jsme vylili základové pasy, čekali jsme, až beton vyzraje. Nehledě na to, jak moc jsme chtěli pokračovat s prací, i po vylití základů jsme čekali, než jsme mohli odstranit bednění.

A ještě působivější pro nováčka ve stavění byl zdánlivě fádňí a časově náročný proces vkládání kovových tyčí dovnitř bednění, aby byl dokončený základ dost silný.

Podobně musíme připravit terén i my, aby náš základ víry odolal bouřím, které přicházejí do života každého člověka. Onen pevný podklad pro základ víry je osobní bezúhonnost.

Když se důsledně rozhodujeme správně, kdykoli před námi leží nějaké rozhodnutí, vytváříme tím pevný podklad pro svou víru. To může začít již v dětství, protože každá duše se rodí s bezplatným darem Ducha Kristova. S tímto Duchem můžeme poznat, kdy jsme udělali to, co je podle Boha správné, a kdy jsme udělali to, co je v Jeho očích nesprávné.

Tato rozhodnutí, kterých jsou většinou stovky denně, připravují pevnou půdu, na níž stojí stavba naší víry. Kovová kostra, kolem které se vylévá materiál tvořený naší vírou, je evangelium Ježíše Krista a všechny jeho smlouvy, obřady a zásady.

Jedním z klíčů k získání trvalé víry je správné posouzení potřebné doby zrání. A právě proto bylo nemoudré modlit se příliš brzy v mém životě o vyšší hory a těžší zkoušky.

Toto zrání nepřichází automaticky časem, ale nějaký čas vyžaduje. Nestačí jen stárnout. Ze svědectví o pravdě se vytváří nerozbitná duchovní síla tím, když vytrvale sloužíme Bohu a druhým celým svým srdcem a duší.

Rád bych povzbudil ty, kteří jsou uprostřed náročných zkoušek a kteří mají pocit, že pod náparem obtíží jejich víra možná slábne. Samotné obtíže mohou být pro vás prostředkem k tomu, abyste víru posílili a nakonec získali víru neotřesitelnou. Moroni, syn Mormona z Knihy Mormonovy, nám řekl, jak tohoto požehnání můžeme dosáhnout. Učí nás prostě a úžasné pravdě, že když jednáme na základě třeba jen zrnka víry, umožňujeme tím Bohu, aby naši víru prohloubil:

„A nyní, já, Moroni, bych chtěl o těchto věcech poněkud promluvit; chtěl bych ukázati světu, že víra je to, v co doufáme a co není viděti; pročez, nepřete se, protože nevidíte, neboť neobdržíte žádné svědectví, teprve až po zkoušce své víry.

Neboť právě skrze víru se Kristus ukázal našim otcům poté, co vstal z mrtvých; a neukázal se jim, dokud v něj neměli víru; pročez, musí nezbytně býti, že někteří v něho měli víru, neboť světu se on neukázal.

Ale pro víru lidí se ukázal světu a oslavil jméno Otcovo a připravil cestu, aby tak ostatní mohli býti podílníky nebeského daru, aby mohli doufati v ty věci, jichž neviděli.

Pročež, i vy můžete mít naději a býtí podílníky onoho daru, budete-li jen mít víru.“⁷

Ona částčka víry, která je nejvzácnější a kterou máte co nejvíce ochraňovat a používat, je víra v Pána Ježíše Krista. Moroni učil o moci této víry takto: „A nikdy nikdo nevykonal zázraky, dokud neměl víru; pročež nejprve věřili v Syna Božího.“⁸

Mluvil jsem s ženou, která byla zázračně posílena natolik, aby mohla snášet nepředstavitelnou ztrátu prostě jen tím, že si dokázala neustále opakovat slova „Já vím, že můj Vykupitel žije“.⁹ Stále si uchovávala tuto víru a tato slova svědectví, i když již vzpomínky z jejího dětství zastírala mlha, ač je nevymazala úplně.

S úžasem jsem se dozvěděl o jiné ženě, která odpustila člověku, který ji celá léta činil bezprávi. Byl jsem překvapen a zeptal jsem se jí, proč se rozhodla odpustit a zapomenout na tolik let zlomyslného týrání.

Klidným hlasem řekla: „Bylo to to nejtěžší, co jsem kdy udělala, ale věděla jsem, že to prostě musím udělat. A tak jsem to udělala.“ Její víra v to, že Spasitel jí odpustí, pokud ona odpustí druhým, ji naplnila pocity pokoje a naděje, když čelila smrti pouhých několik měsíců poté, co svému nekajícímu protivníkovi odpustila.

Zeptala se mě: „Až se dostanu do nebe, jaké to tam bude?“

A já jsem jí řekl: „Díky tomu, co vím o vaší schopnosti používat víru a odpouštět, si jsem jist, že to pro vás bude slavnostní návrat domů.“

Mám ještě jedno povzbuzení pro ty, kteří se nyní ptají sami sebe, zda jejich víra v Ježíše Krista stačí na to, aby vytrvali do konce. Měl jsem to požehnání znát některé z vás, kteří mě nyní nasloucháte, když jste byli ještě mladší, plní energie a nadanější než mnozí kolem vás a přesto jste se rozhodli dělat to, co by dělal Spasitel. Z hojnosti svých požehnání jste našli způsob, jak pomáhat těm, které byste jinak mohli ignorovat nebo na které byste mohli ze svého postavení shlížet spatra, a jak o ně pečovat.

Až přijdou náročné zkoušky, víru vytrvat v nich dobře již budete mít, neboť jste si ji sami vybudovali, jak si nyní možná uvědomíte, ale tehdy jste si neuvědomovali, že si ji budujete, když jste jednali na základě čisté lásky Kristovy a sloužili jste a

odpouštěli druhým jako Spasitel. Základ víry si budujete tím, že milujete tak, jak miloval Spasitel, a že Mu sloužíte. Vaše víra v Něj vás vedla ke skutkům pravé lásky, které vám přinesou naději.

Není nikdy pozdě posílit základ víry. Vždy je na to čas. S vírou ve Spasitele můžete činit pokání a prosit o odpuštění. Vždy je někdo, komu můžete odpustit. Vždy je někdo, komu můžete poděkovat. Vždy je někdo, komu můžete sloužit a koho můžete pozvednout. Toto můžete dělat, ať jste kdekoli a ať se cítíte sebevíc osaměle a opuštěně.

Nemohu vám slíbit, že vaše protivenství v tomto životě skončí. Nemohu vás ujistit, že vaše zkoušky vám budou připadat jako pouhá chvílka. Jednou z vlastností životních zkoušek je to, že nám připadá, že dokáží zpomalit čas a pak ho i téměř zastavit.

Existují pro to určité důvody. Když ty důvody budete znát, nepřinese vám to moc útěchy, ale může vás to podpořit v trpělivosti. Tyto důvody vycházejí z této jedné skutečnosti: Nebeský Otec a Spasitel ve své dokonalé lásce k vám si přejí, abyste byli hodni žít s Nimi a s rodinou na věky. Jedině ti, kteří jsou omyti a dokonale čistí skrze Usmíření Ježíše Krista, se tam mohou dostat.

Moje matka bojovala s rakovinou téměř 10 let. Mezi její zkoušky patřily léčebné procedury, operace a nakonec upoutání na lůžko.

Vzpomínám si, jak můj otec, když ji viděl vydechnout naposledy, řekl: „Děvčátko se vrátilo domů, aby si odpočinulo.“

Jedním z řečníků na pohřbu byl prezident Spencer W. Kimball. Vzpomínám si, že mezi tím, co řekl, když jí vzdával hold, bylo přibližně i toto: „Někteří z vás si možná myslí, že Mildred trpěla tak dlouho a tolik, protože udělala něco špatného, kvůli čemu byly tyto zkoušky zapotřebí.“ Pak řekl: „Ne, to jen Bůh ji chtěl o trochu více zušlechtit.“ Vzpomínám si, že jsem si tehdy pomyslel: „Když tak dobrá žena potřebovala tolik zušlechtování, co asi čeká na mě?“

Máme-li víru v Ježíše Krista, mohou být ty nejtěžší i nejlhčí chvíle v životě požehnáním. Ve všech případech se můžeme rozhodnout správně díky vedení Ducha. Máme evangelium Ježíše Krista, které nás bude utvářet a vést, pokud se pro to

rozhodneme. A díky prorokům, kteří nám zjevují naše místo v plánu spasení, můžeme žít s dokonalou nadějí a s pocitem pokoje. Nikdy se nemusíme ve službě Pánu cítit osaměle nebo mít pocit, že nás nikdo nemá rád, protože tak tomu nikdy není. Můžeme pociťovat lásku Boží. Spasitel nám slíbil, že andělé budou po naší levici i pravici, aby nás podpírali.¹⁰ On své slovo vždy dodržuje.

Svědčím o tom, že Bůh Otec žije a že Jeho milovaný Syn je náš Vykupitel. Duch Svätý potvrzuje pravdu na této konferenci a bude ji potvrzovat dál, když o něj budete usilovat, zatímco budete poslouchat a později studovat poselství Pánových oprávněných služebníků, kteří jsou zde. President Thomas S. Monson je Pánův prorok pro celý dnešní svět. Pán nad vámi bdí. Bůh Otec žije. Jeho Milovaný Syn, Ježíš Kristus, je náš Vykupitel. Jeho láska nepomíjí. O tom svědčím ve jménu Ježíše Krista, amen.

Odkazy

1. Spencer W. Kimball, „Give Me This Mountain“, *Ensign*, Nov. 1979, 79.
2. Nauka a smlouvy 122:7–9.
3. Nauka a smlouvy 19:15–19.
4. Viz Jeremiáš 8:22.
5. Viz Jozue 1:5.
6. Viz Thomas S. Monson, „Look to God and Live“, *Ensign*, May 1998, 5253.
7. Eter 12:6–9.
8. Eter 12:18.
9. Viz „Já vím, že žije Spasitel“, *ZNPPD 1*, str. 64.
10. Viz Nauka a smlouvy 84:88.

Vyjádření podpory úředníkům Církve

Přednesl president Dieter F. Uchtdorf

Druhý rádce v Prvním předsednictvu

Navrhujeme vyjádřit podporu Thomasu Spenceru Monsonovi jako prorokovi, vidoucímu a zjevovateli a presidentovi Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů; Henrymu Bennionu Eyringovi jako prvnímu rádci v Prvním předsednictvu a Dieteru Friedrichu Uchtdorfovi jako druhému rádci v Prvním předsednictvu.

Ti, kteří jsou pro, zvedněte prosím ruku.

Je-li někdo proti, zvedněte prosím ruku.

Navrhujeme vyjádřit podporu Boydu Kennethu Packerovi jako presidentovi Kvora Dvanácti apoštolů; a následujícím členům tohoto kvora. Jsou to: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson a Neil L. Andersen.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Kdo je proti, může to dát najevo stejným způsobem.

Navrhujeme vyjádřit podporu rádcům v Prvním předsednictvu a Dvanácti apoštolům jako prorokům, vidoucím a zjevovatelům.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Je-li někdo proti, projeďte to stejným způsobem.

Starší Steven E. Snow byl uvolněn jako člen Předsednictva kvor Sedmdesáti.

Ti, kteří se k nám chtějí připojit ve vyjádření díků, dejte to prosím najevo zvednutím ruky.

Navrhujeme vám, abychom vyjádřili podporu staršímu Richardu J. Maynesovi jako členovi Předsednictva kvor Sedmdesáti.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Je někdo proti?

Navrhujeme uvolnit s poděkováním starší Géralda Jeana Caussé a Garyho E. Stevensona jako členy Prvního kvora Sedmdesáti.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Po mnoha letech věrné a schopné služby navrhujeme uvolnit biskupy H. Davida Burtona, Richarda C. Edgleyho a Keitha B. McMullina jako Předsedající biskupstvo a jmenovat je emeritními generálními autoritami.

Ti, kteří se k nám chtějí připojit ve vyjádření díky, dejte to prosím najevo zvednutím ruky.

S platností od 1. května 2012 navrhujeme uvolnit následující bratry jako územní sedmdesátníky. Jsou to:

Richard K. Ahadjie, Climato C. A. Almeida, Fernando J. D. Araújo, Marvin T. Brinkerhoff, Mario L. Carlos, Rafael E. Castro, David L. Cook, César A. Dávila, Mosiah S. Delgado, Luis G. Duarte, Juan A. Etchegaray, Stephen L. Fluckiger, J. Roger Fluhman, Robert C. Gay, Miguel Hidalgo, Garith C. Hill, David J. Hoare, David H. Ingram, Tetsuji Ishii, Kapumba T. Kola, Glendon Lyons, R. Bruce Merrell, Enrique J. Montoya, Daniel A. Moreno, Adesina J. Olukanni, Gamaliel Osorno, Patrick H. Price, Marcos A. Prieto, Paulo R. Puerta, Carlos F. Rivas, A. Ricardo Sant'Ana, Fabian L. Sinamban, Natã C. Tobias, Stanley Wan, Perry M. Webb, Richard W. Wheeler a Scott D. Whiting.

Ti, kteří si přejí připojit se k nám ve vyjádření díky za jejich výtečnou službu, zvedněte prosím ruku.

Navrhujeme uvolnit s upřímným poděkováním sestry Julii B. Beckovou, Silvii H. Allredovou a Barbaru Thompsonovou jako generální předsednictvo Pomocného sdružení.

Také uvolňujeme všechny členky generální komise Pomocného sdružení.

Ti z vás, kteří se k nám chtějí připojit ve vyjádření díky těmto sestrám za jejich pozoruhodnou službu a oddanost, dejte to prosím najevo zvednutím ruky.

Navrhujeme, abychom vyjádřili podporu následujícím bratrům jako novým členům Prvního kvora Sedmdesáti. Jsou to:

Craig A. Cardon, Stanley G. Ellis, Larry Echo Hawk, Robert C. Gay a Scott D. Whiting.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Kdo je proti, zvedněte prosím ruku.

Navrhujeme vyjádřit podporu Garymu E. Stevensonovi jako předsedajícímu biskupovi Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů, Géraldu Jeanu Causse jako jeho prvnímu rádci a Deanu Myronu Daviesovi jako jeho druhému rádci.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Je někdo proti?

Navrhujeme vám, abychom vyjádřili podporu následujícím bratrům jako novým územním sedmdesátníkům. Jsou to:

Pedro U. Adduru, Detlef H. Adler, Angel H. Alarcon, Aley K. Auna ml., W. Mark Bassett, Robert M. Call, Hernando Camargo, Gene R. Chidester, Joaquin E. Costa, Ralph L. Dewsnup, Ángel A. Duarte, Edward Dube, Moroni Gaona, Taylor G. Godoy, Francisco D. N. Granja, Yuriy A. Gushchin, Richard K. Hansen, Todd B. Hansen, Clifford T. Herbertson, Aniefiok Udo Inyon, Luiz M. Leal, Alejandro Lopez, L. Jean Claude Mabaya, Alvin F. Meredith III., Adonay S. Obando, Jared R. Ocampo, Adeyinka A. Ojdiran, Andrew M. O'Riordan, Jesus A. Ortiz, Fred A. Parker, Siu Hong Pon, Abraham E. Quero, Robert Clare Rhien, Jorge Luis Romeu, Jorge Saldívar, Gordon H. Smith, Alin Spannaus, Moroni B. Torgan, Steven L. Toronto a Daniel Yirenya-Tawiah.

Všichni, kteří jsou pro, dejte to prosím najevo.

Je někdo proti?

Navrhujeme vyjádřit podporu Lindě Kjar Burtonové jako generální presidentce Pomocného sdružení, Carole Manzel Stephenové jako její první rádkyni a Lindě Sheffield Reevesové jako její druhé rádkyni.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Kdo je proti, může to vyjádřit stejným způsobem.

Navrhujeme vyjádřit podporu ostatním generálním autoritám, územním sedmdesátníkům a generálním předsednictvům pomocných organizací, tak jak jsou nyní povoláni.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Je-li někdo proti, zvedněte prosím ruku.

Presidente Monsone, nakolik jsem byl schopen sledovat vyjadřování podpory v Konferenčním centru, podpora navrženým byla vyjádřena jednohlasně.

Děkuji vám, bratři a sestry, za váš projev podpory a za vaši stálou víru, oddanost a modlitby.

Zveme nově povolané generální autority a generální předsednictvo Pomocného sdružení, aby přišly dopředu a zaujaly své místo na pódiu.

Zpráva Církevního kontrolního oddělení za rok 2011

Přednesl Robert W. Cantwell

Výkonný ředitel Církevního kontrolního oddělení

*Pronímu předsednictvu Církve Ježíše Krista Svatých
posledních dnů*

Draží bratři, výdaje z církevních prostředků schvaluje Rada pro disponování desátky, jak je to předepsáno zjevením ve 120. oddíle Nauky a smluv. Tuto radu tvoří První předsednictvo, Kvorum Dvanácti apoštolů a Předsedající biskupstvo.

Tato rada schvaluje rozpočty pro církevní oddělení, pro činnost Církve a pro příslušné přiděly církevním jednotkám. Církevní oddělení a jednotky čerpají prostředky tak, aby to bylo v souladu se schválenými rozpočty a ve shodě s církevními zásadami a postupy.

Kontrolní oddělení Církve má přístup ke všem záznamům a systémům potřebným k vyhodnocení přiměřenosti kontrol příspěvků do jednotlivých fondů, výdajů a ochrany církevního jmění. Kontrolní oddělení Církve je nezávislé na všech ostatních církevních odděleních a činnostech a jeho zaměstnanci jsou kvalifikovaní účetní pro veřejné instituce, kvalifikovaní pracovníci pro vnitřní kontrolu, kvalifikovaní pracovníci pro kontrolu informačních systémů a další certifikovaní profesionálové.

Církevní kontrolní oddělení na základě provedených kontrol dospělo k názoru, že příspěvky přijaté, prostředky vydané a církevní jmění byly v roce 2011 ve všech podstatných ohledech

zaznamenávány a spravovány v souladu s příslušnými účetními pravidly, schválenými rozpočty a církevními zásadami a postupy.

S úctou předkládá

Církevní kontrolní oddělení

Robert W. Cantwell

Výkonný ředitel

Statistická zpráva za rok 2011

Přednesl Brook P. Hales

Tajemník Proního předsednictva

První předsednictvo, aby informovalo členy Církve, vydalo tuto statistickou zprávu ohledně růstu a stavu Církve k 31. prosinci 2011.

Církevní jednotky

Kůly	2 946
Misie	340
Okrsky	608
Sbory a odbočky	28 784

Členstvo Církve

Celkový počet členů	14 441 346
Děti nově zaznamenané v roce 2011	119 917
Obrácení pokřtění v roce 2011	281 312

Misionáři

Misionáři na plný úvazek	55 410
Misionáři církevní služby	22 299

Chrámy

Chrámy zasvěcené v roce 2011 (San Salvador v Salvadoru a Quetzaltenango v Guatemale)	2
--	---

Chrámý znowu zasvěcené v roce 2011 (Atlanta v Georgii)	1
Chrámý v provozu	136

Dřívější generální úředníci Církve a další členové, kteří zemřeli od loňské dubnové generální konference

Starší Marion D. Hanks, Jack H Goaslind ml., Monte J. Brough, Ronald E. Poelman, Keith W. Wilcox a Harold G. Hillam, dřívější členové kvor Sedmdesáti; sestry Joy F. Evansová a Chieko N. Okazaki, dřívější rádkyně v generálním předsednictvu Pomocného sdružení; sestra Norma Voloy Sonntagová, manželka staršího Philipa T. Sonntaga, dřívějšího člena Sedmdesáti; sestra Leola Georgeová, vdova po starším Lloyd P. Georgeovi, dřívějším členu Sedmdesáti; sestra Argelia Villanueva de Alvarezová, manželka staršího Lina Alvareze, dřívějšího člena Sedmdesáti; a bratr Wendell M. Smoot ml., dřívější prezident pěveckého sboru Tabernacle Choir.

Dělníci na vinici

Starší Jeffrey R. Holland

Kvorum Dvanácti apoštolů

Naslouchejte prosím nabádáním Svatého Ducha, který vám právě teď, v tomto okamžiku, říká, abyste přijali usmiřující dar Pána Ježíše Krista.

Vzhledem k povoláním a uvolněním, která První předsednictvo právě oznámilo, si dovolím za všechny říci, že budeme s láskou vzpomínat na ty, kteří tak věrně sloužili, právě tak jako ihned s láskou vítáme ty, kteří se nyní ujímají svého úřadu. Každému z vás patří naše upřímné díky.

Rád bych mluvil o Spasitelově podoběnství, ve kterém hospodář „vyšel na úsvitě, aby najal dělníky“. Poté, co zaměstnal první skupinu v 6 hodin ráno, vrátil se v 9 hodin a v poledne a ve 3 hodiny odpoledne, aby najal další dělníky – tak, jak to bylo pro sklizeň úrody nutné. V písmech se píše, že se nakonec vrátil v „jedenácté ... hodině“ (přibližně v 5 hodin odpoledne) a najal poslední skupinu. O pouhou hodinu později se pak všichni dělníci sešli, aby dostali zapláceno. Překvapivě všichni dostali stejnou mzdu, i když odpracovali různý počet hodin. Ti, kteří byli najati jako první, se ihned rozzlobili řkouce: „Tito poslední jednu hodinu dělali, a rovné jsi je nám učinil, kteříž jsme nesli břímě dne i horko.“¹ Když čtete toto podoběnství, měli jste možná, stejně jako tito dělníci, pocit, že to je nespravedlivé. Dovolte mi o tom něco krátce říci.

Především je důležité poznamenat, že s *nikým* zde nebylo zacházeno nespravedlivě. První dělníci souhlasili s plnou denní mzdou, a tu také dostali. Navíc si dokáží představit, že byli za tu práci velmi vděční. Ve Spasitelově době průměrný muž a jeho rodina neměli o moc více prostředků na živobytí než jen to, co si daný den vydělali. Když jste nepracovali, nefarmařili, nerybařili

nebo něco neprodali, neměli jste nejspíš nic k jídlu. Případných dělníků bylo více než pracovních příležitostí, takže tito muži, vybraní jako první, měli z celé pracovní síly onoho rána největší štěstí.

Máme-li vůbec někoho litovat, měli by to být přinejmenším zpočátku ti muži, kteří vybraní *nebyli* a kteří měli také rodinu, kterou museli živit a šatit. Jako by některým z nich nikdy nepřálo štěstí. Při každé návštěvě hospodáře během dne vždy sledovali, jak byl vybrán někdo jiný.

Ale zrovna když končí den, hospodář se překvapivě popáté vrací s úžasnou nabídkou v jedenácté hodině! Tito poslední a nejzklamanější dělníci, kteří si jen vyslechli, že s nimi bude naloženo spravedlivě, přijali práci, aniž by vůbec věděli, jakou budou mít mzdu, s vědomím, že *cokoli* bude lepší než ono nic, které až doposud měli. Když se pak shromáždili pro výplatu, byli ohromeni, když dostali stejně jako všichni ostatní! Představte si, jak museli být překvapeni a jak museli být velmi, opravdu velmi vděční! Určitě nebyli nikdy ve svém pracovním životě svědky takového soucitu.

Domnívám se, že právě z takové perspektivy musíme v tomto příběhu pohlížet na reptající první dělníky. Hospodář jim v podobenství říká (a já jen lehce parafrázuji): „Přátelé, nejsem k vám nespravedlivý. Souhlasili jste s denní mzdou, s dobrou mzdou. Byli jste rádi, že jste dostali práci, a já mám velkou radost z toho, jak jste sloužili. Byla vám vyplacena plná mzda. Vezměte si ji a radujte se z tohoto požehnání. A pokud jde o ostatní, *zcela jistě si mohu se svými penězi dělat to, co se mi líbí.*“ A pak tato pronikavá otázka určená tehdy i nyní komukoli, kdo ji potřebuje slyšet: „*Proč byste měli žárlit na to, že jsem se rozhodl být laskavý?*“

Bratři a sestry, v našem životě nastanou chvíle, kdy někdo jiný obdrží nečekané požehnání nebo získá nějaké mimořádné uznání. Naléhavě nás žádám, aby se nás nijak nedotklo – a abychom dozajista nepocíťovali závist –, když někomu jinému přeje štěstěna. Nic neztrácíme, když je někomu jinému něco přidáno. Nezávodíme proti sobě v tom, kdo je nejbohatší nebo nejnadanější nebo nejkrásnější nebo dokonce nejpožehnanější. Závod, jehož se *ve skutečnosti* účastníme, je závod proti hříchu, a závist je bezpochyby jedním z nejrozšířenějších hříchů.

Závist je navíc chybou, se kterou zápasíme znovu a znovu. Samozřejmě, že trochu trpíme, když *nás* potká *neštěstí*, ale závist vyžaduje, abychom trpěli vždy, když *komukoli*, koho známe, přeje *štěstí*! Jak skvělé vyhlídky – vypít další litr kyselého nálevu pokaždé, když někdo kolem vás prožívá šťastný okamžik! Nehledě na mrzutost, kterou bychom nakonec pocíťovali – až zjistíme, že Bůh je skutečně spravedlivý a zároveň milosrdný a že dává všem, kteří stojí při Něm, vše, co má,² jak se praví v písmech. Takže ponaučení číslo jedna z Pánovy vinice: chamtivost, nevrlost či hanobení druhých *vás nepozvedá*, a ani ponižování někoho jiného nezlepšuje vnímání vaší osobní hodnoty. A tak buďte laskaví a buďte vděční za to, že Bůh je laskavý. Takto prožijete život šťastně.

Druhé ponaučení, které bych na tomto podobenství rád vyzdvihl, se týká politováníhodné chyby, které by se někteří mohli dopustit, kdyby odmítli přijmout mzdu *na konci* dne kvůli tomu, že by byli zahlceni zdánlivými problémy během *předchozí* části dne. Nepíše se zde, že by někdo z nich hodil mince hospodáři do tváře a odkráčel bez peněz, ale předpokládám, že by to někdo udělat mohl.

Milovaní bratři a sestry, to, co se v tomto příběhu stalo v 9 hodin ráno nebo v poledne nebo ve 3 hodiny odpoledne, je nepodstatné v porovnání se vznešenou a pro všechny štědou výplatou na konci dne. Podstatou víry je vytrvat, pracovat dál, dokončit dílo a nechat starosti předchozích hodin – ať již skutečné, či zdánlivé – odpadnout v porovnání s hojností konečné odměny. Nelpěte na starých záležitostech či křivdách – ani vůči sobě ani vůči svému bližnímu, a dodávám, ani vůči této pravé a živé Církvi. Vznešenost vašeho života, života bližního i vznešenost evangelia Ježíše Krista se projeví posledního dne, i když tuto vznešenost předtím pokaždé všichni nerozpoznali. A tak nebudte přehnaně rozrušeni něčím, co se stalo v 9 hodin ráno, když se vás Boží milost snaží odměnit v 6 hodin večer – ať již jste během dne pracovali na jakémkoli úkolu.

Pokud tvrdošíjně lpíme na vzpomínce na jednu nesprávnou notu, kterou jsme zahráli na dětském klavírním recitálu, nebo na něčem, co nám manželský partner řekl nebo udělal před 20 lety, a jsme odhodláni mu to připomínat dalších 20 let, nebo pokud

lpíme na nějaké příhodě z církevní historie, která více či méně dokazuje, že smrtelníci budou mít vždy problém naplnit nesmrtelná očekávání, pak plýtváme drahocenným duševním i duchovním kapitálem. Dokonce i když nějaká tato mrzutost neměla původ ve vás, může u vás skončit. A až se vám Pán vinice podívá do očí a až budou vyrovnány účty na konci našich pozemských dní, jak velkou odměnu za tuto snahu získáte?!

Což mě přivádí k třetímu a poslednímu bodu. Toto podobenství – stejně jako všechna podobenství – ve skutečnosti není o dělnících či mzdách, právě tak, jako ostatní podobenství nejsou o ovcích a kozlech. Je to příběh o Boží dobrotivosti, o Jeho trpělivosti a odpuštění, a o Usmíření Pána Ježíše Krista. Je to příběh o štědrosti a soucitu. Je to příběh o milosti. Podporuje myšlenku, kterou jsem slyšel před mnoha lety – že to, co Boha nejvíce těší na tom, že je Bohem, je radost, kterou má, když může být milosrdný – zvláště vůči těm, kteří to nečekají a kteří mají často pocit, že si to nezaslouží.

Nevím, kdo v tomto ohromném posluchačstvu dnes možná potřebuje slyšet poselství o odpuštění skrývajícím se v tomto podobenství, ale ať již je podle vás jakkoli pozdě, ať již jste podle vás promarnili jakkoli mnoho šancí, ať jste podle vás udělali jakkoli mnoho chyb, ať již podle vás nemáte mnoho talentů nebo jste se jakkoli vzdálili od domova, rodiny a Boha, svědčím o tom, že jste se *nevzdálili* z dosahu božské lásky. Není možné, abyste se propadli níže, než kam dosáhne nekonečné světlo Kristova Usmíření.

Ať již dosud nesdílíte naši víru, nebo jste ji kdysi sdíleli a nezůstali jste s námi, ani v jednom případě neexistuje nic – z toho, co jste udělali –, co by nešlo napravit. Neexistuje problém, který byste nemohli překonat. Neexistuje sen, který by nemohl být v průběhu času a věčnosti naplněn. I když máte pocit, že jste ztraceni a poslední dělníci v jedenácté hodině, Pán vinice na vás přesto kyne dál. „[Přistupte] tedy směle ... k trůnu milosti,³ a padněte k nohám Svatého Izraelského. Přijďte a hodujte „bez peněz a bez [zaplacení]“⁴ u stolu Páně.

Zvláště vyzývám manžele a otce, nositele kněžství či budoucí nositele kněžství, abyste se, jak řekl Lehi, probudili, povstali z prachu a byli muži.⁵ Neplatí to vždy, ale často právě muži

nechtějí přijmout výzvu, aby přišli posílit naše řady.⁶ Často se zdá, že ženy a děti jsou ochotnější. Bratří, vzmužte se! Udělejte to kvůli sobě. Udělejte to kvůli těm, kteří vás mají rádi a modlí se za to, abyste se této výzvy chopili. Udělejte to kvůli Pánu Ježíši Kristu, který zaplatil nepředstavitelnou cenu za budoucnost, kterou si pro vás přeje.

Milovaní bratři a sestry, těm z vás, kteří jste požehnáni evangeliem již mnoho let, protože jste měli to štěstí, že jste ho poznali brzy, těm z vás, kteří jste přicházeli k evangeliu postupně později, a těm z vás – ať již jste členové, či ještě ne –, kteří možná otálíte v pozadí, každému z vás jednotlivě svědčím o obnovující moci Boží lásky a o zázraku Jeho milosti. *Boha zajímá víra, se kterou k Němu nakonec přijdete, nikoli hodina dne, kdy se tam dostanete.*

Pokud jste tedy uzavřeli smlouvy, dodržujte je. Pokud jste je neuzavřeli, uzavřete je. Pokud jste je uzavřeli a porušili, číňte pokání a napravte je. Dokud Pán vinice říká, že je čas, pak není *nikdy* příliš pozdě. Naslouchejte prosím nabádáním Svatého Ducha, který vám právě teď, v tomto okamžiku, říká, abyste přijali usmířující dar Pána Ježíše Krista a těšili se z toho, že se podílíte na Jeho práci. Neodkládejte to. Připozdívá se. Ve jménu Ježíše Krista, amen.

Notes

1. Viz Matouš 20:1–15.
2. Viz Lukáš 12:44.
3. Židům 4:16.
4. Izaiáš 55:1.
5. Viz 2. Nefi 1:14, 21.

6. Viz „We Are All Enlisted,” *Hymns*, č. 250.

Přijďte sami k sobě: svátost, chrám a obětavá služba

Starší Robert D. Hales

Kvorum Dvanácti apoštolů

*Obrácenými a duchovně soběstačnými se stáváme
tehdy, když zbožným životem dodržujeme své smlouvy.*

Spasitel vyprávěl svým učedníkům o synovi, který opustil svého bohatého otce, odešel do vzdálené země a promrhal své dědictví. Když nastal hlad, tento mladý muž přijal podřadnou práci – krmil vepře. Měl takový hlad, že chtěl jíst i slupky určené zvířatům.

Zatímco byl pryč z domova, daleko od místa, kde by chtěl být, a v bídě, stalo se v životě onoho mladého muže něco, co bylo z hlediska věčnosti důležité. Slovy Spasitele – „[přišel] pak sám k sobě“.¹ Rozpomněl se na to, kdo je, uvědomil si, co mu chybí, a začal toužit po požehnáních, jež byla v otcově domě volně dostupná.

Během života, ať již ve chvílích doprovázených temnotou, překážkami, utrpením nebo hříchem, můžeme pocítit Ducha Svátého, který nám připomene, že jsme skutečně synové a dcery starostlivého Nebeského Otce, který nás miluje, a můžeme hladovět po posvátných požehnáních, jež může poskytnout pouze On. V těchto chvílích se máme snažit *přijít sami k sobě* a vrátit se do světla lásky našeho Spasitele.

Tato požehnání právoplatně náležejí všem dětem Nebeského Otce. Touha po těchto požehnáních, včetně radostného a šťastného života, je zásadní částí plánu Nebeského Otce pro

každého z nás. Prorok Alma učil: „Nemůžete-li činiti ničeho více, nežli si přát, abyste uvěřili, nechte toto přání v sobě působiti.“²

Tak, jak se naše duchovní touhy prohlubují, stáváme se duchovně soběstačnými. Jak tedy pomáháme ostatním, sobě a své rodině prohlubovat touhu následovat Spasitele a žít podle Jeho evangelia? Jak posilujeme svou touhu činit pokání, stát se způsobilými a vytrvat do konce? Jak pomáháme mládeži a mladým dospělým, aby v nich tyto touhy působily tak, že se obrátí a stanou se pravými „[svatými] skrze usmíření Krista“?³

Obrácenými a duchovně soběstačnými se stáváme tehdy, když zbožným životem dodržujeme své smlouvy – tím, že jsme hodni přijímat svátost, že jsme hodni chrámového doporučení a že obětavě sloužíme druhým.

Být hoden přijímat svátost znamená pamatovat na to, že obnovujeme smlouvu, kterou jsme uzavřeli při křtu. Aby svátost mohla být každý týden duchovně očišťujícím zážitkem, musíme se na to připravit ještě *před* příchodem na shromáždění svátosti. A to tím, že vědomě odložíme všední pracovní činnosti a zábavu a pustíme z hlavy světské myšlenky a starosti. Když tak učiníme, vytvoříme si v mysli a v srdci místo pro Ducha Svatého.

Pak jsme připraveni přemítat o Usmíření. Přemítání, které je něčím více než jen přemýšlením o Spasitelově utrpení a smrti, nám pomáhá uvědomit si, že skrze Spasitelovu oběť máme naději, příležitost a sílu udělat ve svém životě skutečné a upřímně zamýšlené změny.

Když zpíváme píseň ke svátosti, nasloucháme modlitbám svátosti a přijímáme symboly Jeho těla a krve, s modlitbou usilujeme o odpuštění hříchů a chyb. Přemýšlíme o slibech, které jsme učinili a dodržovali během uplynulého týdne, a dáváme si konkrétní osobní závazky následovat Spasitele během týdne příštího.

Rodiče a vedoucí, můžete pomáhat mladým poznat jedinečná požehnání plynoucí ze svátosti tím, že jim poskytnete zvláštní příležitosti k tomu, aby studovali Usmíření, diskutovali o něm a objevovali jeho závažnost ve svém životě. Nechte je, aby sami zkoumali písma a vzájemně se učili z vlastních zkušeností.

Otcové, vedoucí kněžství a předsednictva kvor mají zvláštní zodpovědnost pomáhat nositelům Aronova kněžství svědomitě

vykonávat jejich posvátné povinnosti při obřadu svátosti. K této přípravě dochází během týdne tím, že žijí podle měřítek evangelia. Když mladí muži připravují, žehnají a roznášejí svátost způsobile a uctivě, doslova tím následují Spasitelův příklad, který nám dal při Poslední večeři⁴ a stávají se takovými, jako je On.

Svědčím o tom, že svátost nám umožňuje *přijít sami k sobě* a zažít „mocnou změnu“ srdce⁵ – pamatovat na to, kdo jsme a po čem toužíme nejvíce. Když obnovujeme smlouvu dodržovat přikázání, získáváme společenství Ducha Svatého, který nás vede zpět do přítomnosti Nebeského Otce. Není se co divit, že je nám přikázáno scházet se často, přijímat chléb a vodu⁶ a přijímat svátost pro svou duši.⁷

Naši touhu vrátit se k Nebeskému Otci prohlubuje nejen přijímání svátosti, ale také to, když se stáváme způsobilými získat chrámové doporučení. Způsobilými se stáváme tím, že vytrvale a neochvějně dodržujeme přikázání. Tato poslušnost začíná již v dětství a prohlubuje se díky zážitkům získaným v Aronově kněžství a v Mladých ženách během přípravných let. Poté, doufejme, si kněží a vavřínové dívky dají za cíl být obdarováni a zpečetěni v chrámu a budou se na to konkrétně připravovat.

Jaká jsou měřítká pro nositele doporučení? Žalmista nám připomíná:

„Kdo vstoupí na horu Hospodinovu? A kdo stane na místě svatém jeho?

Ten, kdož jest rukou nevinných, a srdce čistého.“⁸

Způsobilost mít chrámové doporučení nám dává sílu dodržovat chrámové smlouvy. Jak my osobně tuto sílu získáváme? Snažíme se získat svědectví o Nebeském Otci, o Ježíši Kristu, o Duchu Svatém, o tom, že Usmíření je skutečné, o pravosti Proroka Josepha Smitha a o pravdivosti Znovuzřízení. Podporujeme své vedoucí, jsme laskaví ke členům své rodiny, stojíme jako svědkové Pánovy pravé Církve, navštěvujeme církevní shromáždění, ctíme smlouvy, plníme rodičovské povinnosti a žijeme ctnostně. Možná řeknete, že to zní jako být zkrátka věrným Svatým posledních dnů! Máte pravdu. Měřítka pro nositele chrámového doporučení není tak vysoké, abychom

ho nemohli dosáhnout. Zkrátka to znamená žít podle evangelia a následovat proroky.

Poté, jako obdarovaní držitelé chrámového doporučení, si osvojujeme zásady křesťanského života. To znamená, že jsme poslušní, přinášíme oběti, abychom mohli dodržovat přikázání, máme rádi druhé, jsme cudní v myšlenkách i skutcích a dáváme něco ze sebe při budování království Božího. Díky Spasitelovu Usmíření a následováním těchto základních zásad věrného života získáváme „[moc] z výsosti“⁹ čelit překážkám v životě. A my tuto božskou moc dnes potřebujeme více než kdy jindy. Je to moc, kterou získáváme pouze skrze chrámové obřady. Svědčím o tom, že oběti, které přinášíme, abychom získali chrámové obřady, stojí za jakékoli úsilí.

Tak jak se naše touha učit se evangeliu a žít podle něj prohlubuje, přirozeně se snažíme sloužit si navzájem. Spasitel řekl Petrovi: Až se obrátíš, posiluj bratří svých.¹⁰ Dělá na mě velký dojem, že dnešní mladí mají hlubokou touhu sloužit druhým a žehnat jim – měnit ve světě věci k lepšímu. Také touží po radosti, kterou tato služba přináší.

Avšak pro mladé je obtížné pochopit to, jak je jejich současné jednání připraví na budoucí příležitosti ke službě, nebo jak je o ně připraví. Pro každého z nás je „naléhavou povinností“¹¹ pomáhat mladým připravovat se na celoživotní službu tím, že jim budeme pomáhat stát se soběstačnými. Kromě duchovní soběstačnosti, o níž jsme mluvili, existuje i soběstačnost časná, k níž patří získání dalšího vzdělání po střední škole nebo absolvování odborného školení, schopnost učit se pracovat a žít v rámci svých prostředků. Tím, že se nyní vyhýbáme dluhu a šetříme peníze, připravujeme se na službu v Církvi na plný úvazek v budoucnosti. Cílem časné i duchovní soběstačnosti je dostat se na vyšší úroveň, abychom mohli pozvedat druhé, kteří to budou potřebovat.

At' jsme mladí nebo staří, to, co děláme dnes, určuje, jakou službu budeme schopni poskytovat zítra a jaká služba nám bude přinášet radost. Básník nám připomíná: „Ze všech smutných slov, jež člověk může vyslovit, nejsmutněji vskutku zní: ‚Mohlo to tak být.‘“¹² Nežijme v lítosti nad tím, co jsme udělali nebo neudělali!

Milovaní bratři a sestry, onen mladý muž, o němž mluvil Spasitel, ten, o němž se mluví jako o marnotratném synu, *nakonec přišel domů*. Jeho otec na něj nezapomněl; jeho otec na něj čekal. „A když [syn] ještě opodál byl, uzřel jej otec jeho, a milosrdenstvím byv hnut, příběh, ... a políbil ho.“¹³ Na počest návratu svého syna nechal přinést roucho, prsten a uspořádat oslavu s tučným teletem¹⁴ – což nám připomíná, že žádná požehnání nám nebudou odepřena, vytrváme-li věrně na cestě zpět k našemu Nebeskému Otci.

Vyzývám každého z nás, s Jeho láskou a s láskou Jeho Syna ve svém srdci, abychom následovali své duchovní touhy a *přišli sami k sobě*. Promluvme si v zrcadle sami se sebou a zeptejme se: „Jak na tom jsem, pokud jde o mé smlouvy?“ Jsme na správné cestě, pokud můžeme říci: „Jsem hoden každý týden přijímat svátost, jsem hoden mít chrámové doporučení a jít do chrámu a obětavě sloužím druhým a žehnám jim.“

Dávám vám své zvláštní svědectví o tom, že Bůh tak miluje každého z nás, „že Syna svého jednorozeného dal“¹⁵, aby usmířil naše hříchy. Zná nás a čeká na nás i tehdy, když se Mu hodně vzdálíme. Když jednáme podle svých přání a přicházíme sami k sobě, budeme „věčně [objati] náručí jeho lásky“¹⁶ a přivítání doma. O tom svědčím ve svatém jménu našeho Spasitele, Ježíše Krista, amen.

Odkazy

1. Lukáš 15:17.	10. Viz Lukáš 22:32.
2. Alma 32:27.	11. Nauka a smlouvy 123:11.
3. Mosiáš 3:19.	12. John Greenleaf Whittier, „Maud Muller,“ <i>The Complete Poetical Works of Whittier</i> (1894), 48.
4. Viz Matouš 26:17–28; Lukáš 22:1–20.	13. Lukáš 15:20.
5. Alma 5:12; viz také Mosiáš 5:2; Alma 5:13–14.	14. Viz Lukáš 15:22–24.
6. Moroni 6:6.	15. Jan 3:16.
7. Viz Moroni 4:3; Nauka a smlouvy 20:77.	16. 2. Nefi 1:15.
8. Žalm 24:3–4.	
9. Nauka a smlouvy 95:8.	

Víra, statečnost, uspokojení – poselství pro osamocené rodiče

Starší David S. Baxter
Sedmdesátník

Ze všech sil vychováváte své děti ve spravedlivosti a pravdě, neboť víte, že minulost změnit nelze, ale můžete dát obrys budoucnosti.

Mé poselství je určeno osamoceným rodičům v Církvi, mezi nimiž převažují osamocené matky – vám, statečným ženám, které za různých životních okolností vychováváte své děti a samy zvládáte chod domácnosti. Možná jste ovdověly nebo jste rozvedené. Možná se vyrovnáváte s nároky osamocенého rodičovství v důsledku mimomanželského uklouznutí, ale svůj život jste si daly do pořádku a nyní žijete podle evangelia. Bůh vám žehnej za to, že se vyhýbáte takovému vztahu, který by byl na úkor ctnosti a učenictví. To by byla až příliš vysoká cena.

Ačkoliv se občas můžete ptát proč já?, jsou to právě životní nesnáze, jimiž rosteme k božství, zatímco náš charakter je formován v tavicí peci strastí a zatímco se události života odvíjejí a Bůh ctí svobodnou vůli člověka. Jak poznamenal starší Neal A. Maxwell, nemůžeme zjistit, proč je všechno takové, jaké je, protože „neznáme všechny skutečnosti“.¹

At' jsou vaše okolnosti nebo jejich důvody jakékoli, jste obdivuhodné. Den za dnem čelíte životním obtížím a převážně samy vykonáváte práci, která byla zamýšlena pro dva. Musíte být otcem i matkou. Řídíte svou domácnost, dohlížíte na rodinu, někdy jen obtížně vycházíte s penězi a dokonce, jako zázrakem, nalézáte sílu významným způsobem sloužit v Církvi. Pečujete o

své děti. Pláčete a modlíte se s nimi i za ně. Chcete pro ně jen to nejlepší, ale každou noc se trápíte tím, že to asi nikdy není dost dobré.

I když nechci být příliš osobní, já sám z takového domova pocházím. Po většinu mého dětství a let dospívání nás maminka vychovávala v nuzných poměrech sama. Pečlivě hospodařila s penězi. Vyrovnávala se s vnitřní osamělostí a občasnou zoufalou potřebou podpory a společníka. Přes to všechno má matka zosobňovala důstojnost, ohromný zdroj odhodlanosti a ryzí skotské výdrže.

S vděčností mohu říci, že v pozdějších letech získala větší požehnání než na začátku. Provdala se za jednoho nově obráceného člena, vdovce; byli zpečetěni v chrámu Londýn v Anglii a později tam krátce sloužili jako pracovníci pro obřady. Prožili spolu téměř čtvrt století – a to šťastně, spokojeně a smysluplně až do konce smrtelného života.

V Církvi po celém světě je vás mnoho, vás, dobrých žen, které čelíte podobným situacím a které rok za rokem prokazujete tutéž houževnatost.

V toto jste určitě nedoufaly, neplánovaly jste to, nemodlily jste se o to, ani jste to neočekávaly, když jste před lety začínaly. Vaše cesta životem je hrbolatá, se zajiždkami, zvraty a odbočkami, většinou kvůli životu v padlém světě, kde máme být prověřováni a zkoušeni.

Vy však ze všech sil vychovááte své děti ve spravedlivosti a pravdě, neboť víte, že minulost změnit nelze, ale můžete dát obrys budoucnosti. Cestou, i když to možná nebude na první pohled zřejmé, obdržíte požehnání, která vše vynahradí.

S Boží pomocí se o svou budoucnost nemusíte bát. Vaše děti vyrostou a nazvou vás požehnanou, a každý z jejich mnoha úspěchů vám bude vzdávat hold.

Prosím, abyste se nikdy necítily jako někdo druhořadý, z nižší kategorie členů Církve, jako někdo, kdo má na Pánova požehnání menší nárok než ostatní. V království Božím nejsou žádní příslušníci nižší třídy.

Doufáme, že když navštěvujete shromáždění a vídáte zdánlivě úplné a šťastné rodiny nebo když slyšíte někoho mluvit o rodinných ideálech, dělá vám radost, že jste součástí Církve,

kteřá se soustřeďuje na rodiny a učí, že rodina hraje v plánu Nebeského Otce pro štěstí Jeho dětí ústřední roli; že uprostřed světových pohrom a morálního úpadku máme nauku, pravomoc, obřady a smlouvy, které jsou tou největší nadějí pro svět, a také pro budoucí štěstí vašich dětí a rodin, které vytvoří.

Na generálním shromáždění Pomocného sdružení v září 2006 prezident Gordon B. Hinckley mluvil o tom, co mu vyprávěla jedna rozvedená osamocená matka sedmi dětí ve věku od 7 do 16 let. Šla dát něco své sousedce odnaproti. Řekla:

„Když jsem se otočila a chtěla se vrátit domů, viděla jsem, že v celém našem domě se svítí. Slyšela jsem jako ozvěnu slova svých dětí, která volaly, když jsem před několika minutami vycházela ze dveří: Říkaly: ‚Mami, co bude k večeři?‘ ‚Zavezeš mě do knihovny?‘ ‚Dnes večer budu potřebovat papír na plakáty.‘ Unaveně a vyčerpaně jsem se dívala na dům, a v každém pokoji se svítilo. Pomyslela jsem na všechny ty děti, které doma čekaly na to, až přijdu a postarám se o jejich potřeby. Měla jsem pocit, že mé břímě je těžší, než jsem schopna snést.

Vzpomínám si, jak jsem přes slzy pohlédla k nebi a řekla: „Drahý Otče, já už dnes večer prostě nemůžu. Jsem příliš unavená. Už to nezvládnou. Nemůžu jít domů a postarat se sama o všechny ty děti. Nemohla bych prostě jít k Tobě a tuhle jednu noc tam zůstat? ...

Neslyšela jsem odpověď ve formě slov, ale slyšela jsem ji ve své mysli. Odpověď zněla: ‚Ne, maličká, teď ke mně nemůžeš přijít. ... Ale já mohu přijít k tobě.‘“²

Děkuji vám, sestry, za všechno, co děláte, abyste vychovaly svou rodinu a udržely láskyplný domov, kde je dobro, klid a příležitosti.

Ačkoliv se občas cítíte osaměle, ve skutečnosti nikdy nejste úplně samy. Když s trpělivostí a s vírou kráčíte kupředu, Prozřetelnost jde s vámi; nebesa vám udělí potřebná požehnání.

Vaše vyhlídky a náhled na život se změní, pokud se vyhnete sklíčenosti a raději budete hledět vzhůru.

Mnohé z vás jste už odhalily onu velkou a proměňující pravdu, že když žijete pro druhé a nadnášíte jejich břemena, vaše vlastní břemena se stávají lehčími. Okolnosti se možná nezměnily, ale váš postoj ano. Dokážete čelit svým vlastním

zkouškám smířlivěji, s vnímavějším srdcem a s hlubší vděčností za to, co máte, než abyste si stýskaly nad tím, co ještě nemáte.

Přišly jste na to, že když rozšiřujeme úvěrové limity naděje pro ty, jejichž životní účty se zdají prázdné, naše vlastní pokladnice jsou plnější a bohatnou; náš kalich vskutku přetéká (viz Žalm 23:5).

Prostřednictvím spravedlivého života budete jednoho dne vy i vaše děti požehnány tím, že se stanete součástí úplné a věčné rodiny.

Členové a vedoucí, můžete udělat něco více pro podporu rodin osamocených rodičů, aniž byste je odsuzovali nebo kritizovali? Nemohli byste mladým lidem v těchto rodinách, obzvláště mladým mužům, poskytnout příklad toho, co čestní lidé dělají a jak žijí? Chybí-li otec, zastáváte úlohu vzoru, který je hoden následování?

Samozřejmě existují i neúplné rodiny, v nichž je osamoceným rodičem otec. Bratří, modlíme se také za vás a vzdáváme vám hold. Toto poselství je určeno také vám.

Osamocení rodičové, svědčím vám o tom, že pokud uděláte to nejlepší v té nejnáročnější lidské zkoušce, nebesa se na vás usmějí. Opravdu nejste sami. Dovolte vykupující a milující moci Ježíše Krista, aby nyní prozářila váš život a naplnila vás nadějí věčného příslibu. Seberte odvahu. Mějte víru a naději. Uvažujte o přítomnosti s odvahou, a hleďte do budoucnosti s důvěrou. Ve jménu Ježíše Krista, amen.

Odkazy

1. Neal A. Maxwell, *Notwithstanding My Weakness* (1981), 68.
2. V Gordon B. Hinckley, „V náručí Jeho lásky“, *Liahona*, listopad 2006, 117.

Držte se na Pánově území!

Starší Ulisses Soares

Sedmdesátník

Musíme se denně sami sebe ptát: „Staví mě mé skutky na Pánovo území nebo na území nepřítel?“

President Thomas S. Monson jednou řekl: „Dovolte, abych vám poskytl jednoduchý návod, podle kterého můžete poměřovat rozhodnutí, před kterými stojíte. Je snadné si ho zapamatovat: ‚Nemůže to být správné, když uděláte něco špatného; a nemůže to být špatné, když uděláte něco správného.‘“ (Viz „Stezky k dokonalosti“, *Liahona*, červenec 2002, 112.) Návod presidenta Monsona je jednoduchý a jasný. Funguje stejně jako *Liahona*, jež byla dána Lehimu. Používáme-li víru a zachováváme-li pilně Pánova přikázání, snadno nalezneme správný směr, kterým se dát, obzvláště ve svých každodenních rozhodnutích.

Apoštol Pavel nám připomíná, jak je důležité rozsívat Duchu a vyvarovat se rozsívání tělu. Řekl:

„Nemylte se, Bůhť nebude oklamán; nebo cožkoli rozsíval by člověk, tot' bude i žíti.

Nebo kdož rozsívá tělu svému, z těla žíti bude porušení; ale kdož rozsívá Duchu, z Duchat' žíti bude život věčný.

Činíce pak dobře, [neochabujme]; nebo časem ... budeme žíti, [nezemdlíme-li].“ (Galatským 6:7–9.)

Rosívat Duchu znamená, že nás mají všechny naše myšlenky, slova a skutky pozvedat na úroveň božskosti našich nebeských rodičů. Avšak tělem se v písmech odkazuje na fyzickou neboli tělesnou podstatu přirozeného člověka, jež dovoluje lidem, aby byli ovlivňováni vášněmi, touhami, chutěmi a nutkáními těla namísto toho, aby vyhledávali inspiraci Ducha Svatého. Nejsme-li opatrní, tyto vlivy nás společně s nátlakem zla

ve světě mohou navádět, abychom si osvojili vulgární a bezohledné chování, které se může stát součástí našeho charakteru. Abychom se těchto zlých vlivů vyvarovali, musíme se řídit pokynem, který dal Pán Proroku Josephu Smithovi o důležitosti neustálého rozsívání Ducha: „Pročež, nebudte znaveni konáním dobra, neboť kladete základ velikého díla. A z malých věcí pochází to, co je veliké.“ (NaS 64:33.)

Abychom obohatili svého ducha, je po nás požadováno, abychom odložili veškerou „hořkost, a rozzlobení se, i hněv, i křik, i rouhání“ i všechnu zlost (viz Efezským 4:31) a abychom byli „moudří ve dnech zkoušky své“ a zbavili se „vší nečistoty“ (viz Mormon 9:28).

Při studiu písem se učíme, že zaslíbení daná Pánem jsou podmíněna naší poslušností a vyžadují spravedlivé žití. Tato zaslíbení musejí vyživovat naši duši a musejí nám přinášet naději s povzbuzením, abychom to nevzdali, ani uprostřed svých každodenních těžkostí ve světě, kde etické a morální hodnoty pomalu mizí, a tím podněcují lidi, aby ještě více rozsívali tělu. Ale jak si můžeme být jisti, že nám naše rozhodnutí pomáhají rozsívat Duchu a ne tělu?

President George Albert Smith jednou řekl – a šlo o radu od jeho dědečka: „Existuje dobře definovaná hraniční linie mezi Pánovým územím a územím ďáblovým. Zůstanete-li na Pánově straně linie, budete pod Jeho vlivem a nebudete mít touhu činit zlo; ale přejdete-li na stranu ďábla, byť jen o píď, jste v moci pokušitele, a bude-li úspěšný, nebudete schopni správně myslet ani uvažovat, protože ztratíte Ducha Páně.“ (*Učení presidentů Církve: George Albert Smith* [2011], 191).

Musíme se proto denně sami sebe ptát: „Staví mě mé skutky na Pánovo území nebo na území nepřítele?“

Prorok Mormon upozorňoval svůj lid na to, jak je důležité mít schopnost rozlišovat mezi dobrem a zlem:

„Pročež všechny věci, které jsou dobré, přicházejí od Boha; a to, co je zlé, přichází od ďábla; neboť ďábel je nepřítelem Boha a bojuje proti němu neustále, a vyzývá a ponouká hřešiti a činiti to, co je zlé, neustále.

Ale vizte, to, co je od Boha, vyzývá a nutká činiti dobro neustále“ (Moroni 7:12–13).

Světlo Kristovo nám spolu se společenstvím Ducha Svatého pomůže posoudit, zdali se svým způsobem života stavíme na Pánovo území či nikoli. Jsou-li naše postoje dobré, pak jsou inspirovány Bohem, neboť každá dobrá věc pochází od Boha. Jsou-li však naše postoje špatné, jsme pod vlivem nepřítele, neboť on přesvědčuje lidi, aby činilo zlo.

Africký lid ve mně zanechal hluboký dojem tím, jak odhodlaně a vytrvale zůstávají na Pánově území. I během nepříznivých okolností života se ti, již přijmou výzvu přijít ke Kristu, stávají světlem světu. Před několika týdnů jsem měl při naší návštěvě jednoho z jihoafrických sborů příležitost doprovázet dva mladé kněze, jejich biskupa a presidenta kůlu na návštěvě méně aktivních mladých mužů z jejich kvora. Velmi na mě zapůsobila odvaha a pokora oněch dvou kněží, s jakou vyzývali méně aktivní mladé muže k návratu do Církve. Všiml jsem si, že zatímco promlouvali s těmito méně aktivními mladými muži, v jejich tvářích se odráželo Spasitelovo světlo, a stejné světlo naplnilo i všechny kolem. Plnili svou povinnost pomáhat slabým, pozdvihovat ruce, které jsou skleslé, a posilovat kolena zemdlená (viz NaS 81:5). Svým postojem se tito dva kněží postavili na Pánovo území a sloužili jako nástroje v Jeho rukou tím, že vyzvali druhé, aby činili totéž.

V Nauce a smlouvách 20:37 nás Pán učí, co to znamená rozšířat Duchu a co nás opravdu staví na Pánovo území: pokořme se před Bohem, přicházejme se srdcem zlomeným a s duchem zkroušeným, vydávejme před Církví svědectví, že jsme opravdově činili pokání ze všech hříchů svých, vezměme na sebe jméno Ježíše Krista, mějme odhodlání sloužit Mu do konce a svými skutky projevujme, že jsme přijali Ducha Kristova, a vstupme křtem do Jeho Církve. Kroky, kterými tyto smlouvy naplňujeme, nás připravují, abychom žili v Boží přítomnosti jako oslavené bytosti. Naše chování ve vztahu k rodině, v jednání s druhými a především v našem vztahu ke Spasiteli musí odrážet to, že na tyto smlouvy pamatujeme.

Ježíš Kristus stanovil vzor dokonalého chování, podle kterého můžeme utvářet své postoje, a tak naplňovat tyto posvátné smlouvy. Spasitel ze svého života vypudil veškerý vliv, jenž mohl odvést pozornost od Jeho božského poslání, obzvláště

tehdy, když byl pokoušen nepřítelem nebo jeho následovníky během své služby na zemi. Ačkoli nikdy nezhřešil, měl srdce zlomené a ducha zkroušeného, a byl plný lásky k Nebeskému Otci a ke všem lidem. Pokořil se před naším Otcem v nebi, a ve všech věcech, až do konce, popřel svoji vlastní vůli, aby naplnil to, o co Ho Otec požádal. Dokonce i ve chvíli nesmírné fyzické a duchovní bolesti, kdy nesl břímě hříchu celého lidstva na ramenou a krvácel z pórů, řekl Otcí: „Ale však ne, což já chci, ale co ty.“ (Marek 14:36.)

Když přemýšlíme o svých smlouvách, mou modlitbou je, bratři a sestry, abychom se posilnili proti ohnivým šípům protivníka (viz 1. Nefi 15:24), následovali Spasitelův příklad a mohli tak rozšířovat Duchu a držet se na Pánově území. Pamatujme na návod presidenta Monsona: „Nemůže to být správné, když uděláte něco špatného; a nemůže to být špatné, když uděláte něco správného.“ Toto říkám ve jménu Ježíše Krista, amen.

Naladění na tóny víry

Starší Quentin L. Cook

Kvorum Dvanácti apoštolů

Bůh miluje všechny své děti. Chce, aby se k Němu všechny vrátily. Přeje si, aby všichni byli naladění na posvátné tóny víry.

Generální autority Církve se setkávají se členy po celém světě, a tak na vlastní oči vidíme, jakou silou ve věci dobra Svatí posledních dnů jsou. Chválíme vás za vše, co děláte, abyste žehnali životu všech lidí.

Ti z nás, kteří mají pověření ohledně veřejných záležitostí, dobře vědí, že mnozí představitelé ovlivňující veřejné mínění a novináři ve Spojených státech i ve světě stále více diskutují o Církvi a jejích členech. Jedinečná souhra okolností významně zvýšila zájem veřejnosti o Církev.¹

Mnozí z těch, kteří o Církvi píší, se upřímně snaží porozumět našim členům a nauce. Jsou ohleduplní a snaží se být objektivní, za což jsme jim vděční.

Také si ale uvědomujeme, že mnozí jedinci nejsou naladění na to, co je posvátné. Když vrchní rabín Anglie Lord Sacks v prosinci promlouval k římskokatolickým hodnostářům na Papežské gregoriánské univerzitě, poznamenal, že mnohé části světa se staly velmi světskými. Řekl, že jedním z viníků je „útočný vědecký ateismus, který je hluchý k tónům víry“².

Významným viděním popsáním v úvodu Knihy Mormonovy je Lehiův prorocký sen o stromu života.³ Toto vidění jasně popisuje zkoušky víry, které existují i v dnešní době, a veliký rozdíl mezi těmi, kteří Boha milují, uctívají a pocít'ují vůči Němu odpovědnost, a těmi, kteří takoví nejsou. Lehi vysvětluje některé typy chování, které ničí víru. Někteří jsou pyšní, marniví a pošetilí. Zajímají se pouze o takzvanou moudrost světa.⁴ Někteří

se o Boha zajímají, ale jsou ztraceni ve světských mlhách temnoty a hříchu.⁵ Někteří okusili lásku Boží a Jeho slovo, ale kvůli těm, kteří se jim posmívají, se stydí a odpadají na „zakázané cesty“⁶.

Nakonec jsou zde ti, kteří jsou na tóny víry naladěni. Vy víte, kdo jste. Milujete Pána a Jeho evangelium a neustále se snažíte žít podle Jeho poselství a dělit se o ně, obzvlášť se svou rodinou.⁷ Žijete v souladu s nabádáními Ducha, jste si vědomi moci Božího slova, žijete doma podle svého náboženství a pilně se snažíte žít jako křesťané a Kristovi učedníci.

Jsme si vědomi toho, kolik máte práce. Bez placeného profesionálního duchovenstva spočívá zodpovědnost za péči o Církev na vás, oddaných členech. Víme, že členové biskupstev a předsednictev kůlů a mnozí další běžně věnují mnoho hodin oddané službě. Předsednictva kvor a pomocných organizací jsou skvělým příkladem nesobecké oběti. Tuto službu a oběti přinášejí všichni členové – ti, kteří vedou administrativní záznamy, věrní domácí učitelé a navštěvující učitelky i učitelé tříd. Jsme vděční i těm, kteří odvážně slouží jako vedoucí skautu nebo jeslí. Vás všechny máme rádi a vážíme si vás pro to, co děláte a jací jste!

Uvědomujeme si, že někteří členové se méně zajímají o některé Spasitelovy nauky a jsou jim méně věrní. Přejeme si, aby tito členové plně procitli ve víře a stali se aktivnějšími a oddanějšími. Bůh miluje všechny své děti. Chce, aby se k Němu všechny vrátily. Přeje si, aby všichni byli naladěni na posvátné tóny víry. Spasitelovo Usmíření je dar určený všem.

Je třeba vysvětlovat a chápat, že máme rádi a respektujeme všechny lidi, které Lehi popisoval.⁸ Pamatujte na to, že není na nás, abychom soudili. Soudit bude Pán.⁹ President Thomas S. Monson nás výslovně požádal, abychom měli „odvahu vyhýbat se souzení druhých“¹⁰. Také požádal každého věrného člena, aby *zachraňoval* ty, kteří ochutnali ovoce evangelia a poté odpadli, i ty, kteří dosud těsnou a úzkou cestu nenašli. Modlíme se o to, aby se chopili tyče a pojedli z lásky Boží, která naplní jejich „duši nesmírně velikou radostí“¹¹.

I když Lehiovo vidění zahrnuje všechny lidi, nejdůležitější naukovou myšlenkou je věčná důležitost rodiny. „Rodina je ustanovena Bohem. Je to ta nejdůležitější jednotka v čase i na věčnosti.“¹² Když Lehi pojedl ovoce ze stromu života

(představující lásku Boží), přál si, aby jeho „rodina z něho pojedla také“¹³.

Naším velkým přáním je vychovávat své děti v pravdě a spravedlivosti. Jednou ze zásad, která nám v tom může pomoci, je vyhýbat se přílišnému odsuzování chování, které je sice pošetilé nebo nemoudré, ale ne hříšné. Před mnoha lety, když s námi ještě bydlely naše děti, starší Dallin H. Oaks učil, že je důležité rozlišovat mezi chybami mládí, které mají být napravovány, a hříchy, které vyžadují ukázněvání a pokání.¹⁴ Tam, kde se nedostává moudrosti, děti potřebují poučit. Tam, kde je hřích, je nezbytné pokání.¹⁵ Toto nám v rodině velmi pomáhalo.

Dodržování náboženských zásad v domově žehná rodinám. Příklad je obzvlášť důležitý. To, kým *jsme*, za nás mluví tak hlasitě, že naše děti nemusí slyšet to, co říkáme. Když mi bylo téměř pět let, maminka dostala zprávu, že její mladší bratr byl zabit, když válečná loď, na které sloužil, byla ke konci 2. světové války nedaleko japonského pobřeží zasažena bombou.¹⁶ Byla to pro ni zdrcující zpráva. Citově ji to rozrušilo a odešla do ložnice. Po chvíli jsem tam nakoukl, abych se podíval, jestli je v pořádku. Klečela u postele a modlila se. Pocítil jsem hluboký pokoj, protože maminka mě učila modlitbě a lásce ke Spasiteli. A toto byl typický případ toho, jaký příklad mi vždy dávala. Matky a otcové, kteří se modlí s dětmi, jsou možná důležitějším příkladem než jakýkoli jiný.

Nezbytné studijní osnovy pro rodinu tvoří poselství, služba a Usmíření Ježíše Krista, našeho Spasitele. Žádný verš nevystihuje naši víru lépe než 2. Nefi 25:26: „A my mluvíme o Kristu, radujeme se v Kristu, kážeme o Kristu, prorokujeme o Kristu a píšeme podle proroctví svých, aby děti naše mohly vědět, k jakému prameni mohou hledět pro odpuštění hříchů svých.“

Jedním ze základních předpokladů z Lehiova vidění pro to, aby se věrní členové na těsné a úzké cestě vedoucí ke stromu života udrželi, je to, že se musí pevně držet tyče ze železa. Je nezbytně nutné, aby členové četli písmo, přemítali o nich a studovali je.¹⁷

Kniha Mormonova má klíčovou důležitost.¹⁸ Vždy se ovšem najdou takoví, kteří budou význam této posvátné knihy

podceňovat nebo ji dokonce znevažovat. Někteří při tom používají humor. Před mou službou na misií jeden univerzitní profesor citoval výrok Marka Twaina, že kdybyste z Knihy Mormonovy vyňali výraz „a stalo se“, „zůstala by z ní pouze brožurka“.¹⁹

O pár měsíců později, když jsem sloužil na misií v Londýně v Anglii, jistý uznávaný učitel z Londýnské univerzity vzdělaný v Oxfordu, egyptský odborník na semitské jazyky, četl Knihu Mormonovu, dopisoval si s presidentem Davidem O. McKayem a setkal se s misionáři. Oznámil jim, že je přesvědčený, že Kniha Mormonova je skutečně překladem „vědomostí Židů a jazyka Egyptských“ z dob, které jsou v Knize Mormonově popsány.²⁰ Jedním z mnoha příkladů, které použil, byl i spojovací výraz „a stalo se“, který, jak řekl, přesně vyjadřuje, jak by on sám přeložil obraty používané v dávných semitských záznamech.²¹ Tento profesor pak byl informován o tom, že i když mu jeho intelektuální přístup založený na jeho profesi pomohl, je přesto nutné získat také duchovní svědectví. Skrze studium a modlitbu obdržel duchovní svědectví a byl pokřtěn. Takže to, v čem jeden slavný humorista spatřoval předmět výsměchu, jeden učenec považoval za důležitý důkaz pravdivosti Knihy Mormonovy, což mu potvrdil i Duch.

Nezbytná nauka o svobodě jednání vyžaduje, aby svědectví o znovuzřízení evangelium bylo založeno spíše na víře než jen na nějakém vnějším nebo vědeckém důkazu. Posedlost tím, co dosud nebylo plně zjeveno, jako například jak se Spasitel mohl zrodit z panny nebo být vzkříšen, nebo jak přesně Joseph Smith přeložil naše písmo, nám nepřinese žádoucí účinek, ani nám neposkytne duchovní pokrok. Jsou to záležitosti víry. V konečném důsledku je odpovědí Moroniova rada, že máme číst, přemítat a poté žádat Boha s upřímným srdcem a skutečným úmyslem, aby nám pravdy z písem potvrdil svědectvím Ducha.²² Pokud si kromě toho do života vštípíme zásady z písem a žijeme podle evangelia, jsme požehnáni Duchem a zakoušíme Jeho dobrotivost s pocity štěstí, radosti a zejména pokoje.²³

Je zřejmé, že dělicí čarou mezi těmi, kteří tóny víry slyší, a těmi, kteří jsou k nim hluchí nebo jim to neladí, je aktivní studium písem. Hluboce na mě zapůsobilo, když milovaný prorok

Spencer W. Kimball před lety zdůrazňoval, jak je zapotřebí neustále číst a studovat písma. Řekl: „Zjišťuji, že když začnu být nedbalým ve svém vztahu k božství a když se zdá, že žádné božské ucho nenaslouchá a žádný božský hlas nepromlouvá, jsem daleko, velmi daleko. Jestliže se ponořím do písem, vzdálenost se zkracuje a duchovnost se navrácí.“²⁴

Doufám, že s dětmi čteme Knihu Mormonovu pravidelně. Mluvil jsem o tom se svými dětmi. Podělily se se mnou o dva postřehy. Zaprvé – základem je vytrvat v každodenním rodinném čtení písem. Má dcera humorným způsobem popsala, jak se brzy ráno snaží důsledně číst písma s převážně dospívajícími dětmi. S manželem vstávají brzy ráno a postupují zamlženým oparem, aby se chopili železného zábradlí, které lemuje schodiště vedoucí do pokoje, kde se jejich rodina schází ke čtení slova Božího. Vytrvalost je klíčem k úspěchu a smysl pro humor tomu pomáhá. Od každého člena rodiny to každý den vyžaduje velké úsilí, ale stojí to za to. Dočasné nezdary jsou zastíněny vytrvalostí.

Druhý postřeh se týká toho, jak náš nejmladší syn s manželkou čtou písma se svými malými dětmi. Dvě z jejich čtyř dětí ještě nejsou na čtení dost staré. Pětiletému synovi ukazují na prstech pět znamení, díky kterým se do rodinné četby písem plně zapojuje. První prst znamená, že má zopakovat „A stalo se“, kdykoli se to v Knize Mormonově objeví. Musím přiznat, že mám radost z toho, že se tam tento výraz vyskytuje tak často. Mimochodem, pokud to mladé rodiny zajímá, tak druhý prst znamená „a tak vidíme“; a 3., 4. a 5. prst vybírají rodiče na základě slov, která se nacházejí v kapitole, kterou čtou.

Víme, že rodinné studium písem a rodinný domácí večer nejsou vždy dokonalé. Nehledě na překážky, kterým čelíte, neztrácejte odvahy.

Pochopte prosím, že víra v Pána Ježíše Krista a dodržování Jeho příkázání jsou a vždy budou zkouškou smrtelnosti, která nás má nějak utvářet. Především si každý z nás musí uvědomit, že když je někdo hluchý k tónům víry, není v souladu ani s Duchem. Jak učil prorok Nefi: „Slyšeli [jste] jeho hlas; a on k vám promlouval tichým, jemným hlasem, ale vy jste neměli citu, a tak jste nemohli cítiti jeho slov.“²⁵

Naše nauka je jasná; máme být optimističtí a dobré mysli. Klademe důraz na víru, ne na obavy. Radujeme se z Pánova ujištění, že bude stát při nás a poskytne nám vedení a pokyny.²⁶ Duch Svatý svědčí našemu srdci o tom, že máme milujícího Otce v nebi, jehož milosrdný plán pro naše vykoupení bude díky smírné oběti Ježíše Krista v každém ohledu naplněn.

Naomi W. Randallová, autorka písně „Jsem dítě Boží“, napsala: „Jeho Duch vede; jeho láska ujišťuje, že strach odejde, když víra vytrvalá je.“²⁷

Kdykoli se proto budeme nacházet na cestě učednictví popsané v Lehiově vidění, kéž se rozhodneme, že v sobě a ve své rodině probudíme větší touhu získat Spasitelův nepředstavitelný dar věčného života. Modlím se o to, abychom zůstali naladěni na tóny víry. Svědčím o božskosti Ježíše Krista a o tom, že Jeho Usmíření je skutečné, ve jménu Ježíše Krista, amen.

Odkazy

1. Viz Nauka a smlouvy 1:30.
2. Jonathan Sacks, „Has Europe Lost Its Soul?“ (proslav pronesený 12. prosince 2011 na univerzitě Pontifical Gregorian University), chief Rabbi.org/ReadArticle.aspx?id=1843.
3. Viz 1. Nefi 8.
4. Viz 1. Nefi 8:27; 11:35.
5. Viz 1. Nefi 8:23; 12:17.
6. 1. Nefi 8:28.
7. Viz 1. Nefi 8:12.
8. Spasitel nás nabádal, abychom vyhledávali ztracené ovce; viz Matouš 18:12–14.
9. Viz Jan 5:22; viz také Matouš 7:1–2.
10. Thomas S. Monson, „Kéž máte odvahu“, *Liahona*, květen 2009, 123.
11. 1. Nefi 8:12.
12. *Handbook 2: Administering the Church* (2010), 1.1.1.
13. 1. Nefi 8:12.
14. Viz Dallin H. Oaks, „Sins and Mistakes“, *Ensign*, Oct. 1996, 62. Starší Oaks učil této myšlenky přibližně v roce 1980, v době, kdy byl rektorem Univerzity Brighama Younga.
15. Viz Nauka a smlouvy 1:25–27.
16. Viz Marva Jeanne Kimball Pedersen, *Vaughn Roberts Kimball: A Memorial* (1995). Vaughn hrál na podzim roku 1941 americký fotbal za Univerzitu Brighama Younga na pozici zadáka. Den po útoku na Pearl Harbor, 8. prosince 1941, vstoupil do Námořnictva Spojených států. Byl zabit 11. května 1945 během nepřátelského bombardování lodě USS *Bunker Hill* a byl pohřben v moři.
17. Viz Jan 5:39.
18. Viz Ezra Taft Benson, „Kniha Mormonova – závěrný kámen našeho náboženství“, *Ensign*, Nov. 1986, 4; nebo *Liahona*, říjen 2011, 52.
19. Mark Twain, *Roughing It* (1891), 127–128. Každé nové generaci jsou předkládány Twainovy poznámky, jako by šlo o nový významný objev. Obvykle chybí zmínka o tom, že Mark Twain choval stejně pohrdavý postoj ke křesťanství a k náboženství obecně.

20. 1. Nefi 1:2.
21. S Dr. Ebeidem Sarofimem jsem se setkal v Londýně, když ho učili misionáři. Viz také N. Eldon Tanner, Conference Report, Apr. 1962, 53. Mnozí badatelé dávných semitsko-egyptských záznamů si povšimli opakovaného použití spojovacího výrazu „a stalo se ...“ na začátku vět; viz Hugh Nibley, *Since Cumorah*, 2nd ed. (1988), 150.
22. Viz Moroni 10:3–4; jen málo kritiků to upřímně vyzkoušelo s opravdovým záměrem.
23. Viz Nauka a smlouvy 59:23.
24. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* (2006), 67.
25. 1. Nefi 17:45; viz také Ezra Taft Benson, „Seek the Spirit of the Lord“, *Tambuli*, Sept. 1988, 5: „Nejčastěji vnímáme slova Páně skrze pocity. Pokud jsme pokorní a citliví, Pán nás bude skrze naše pocity nabádat.“
26. Viz Nauka a smlouvy 68:6.
27. „When Faith Endures“, *Hymns*, č. 128.

Jak obdržet zjevení a inspiraci pro svůj osobní život

Starší Richard G. Scott

Kvorum Dvanácti apoštolů

Proč Pán chce, abychom se k Němu modlili a ptali se Ho? Protože tak získáváme zjevení.

Kdokoli, kdo se zde postaví, aby přednesl poselství, pocítí uje sílu a podporu členů na celém světě. Jsem vděčný i za to, že tutéž podporu mohu pocítovat od své milované manželky na druhé straně závoje. Děkuji ti, Jeanene.

Duch Svatý nám předává důležitá sdělení, která potřebujeme k tomu, aby nás vedla po naší cestě smrtelností. Jde-li o sdělení jednoznačná, jasná a zásadní, zasluhují si být nazývána zjevením. Jedná-li se o sérii nabádání, jež často pocítujeme a jež nás vedou krok za krokem k nějakému hodnotnému cíli, jde – v kontextu mého proslovu – o inspiraci.

Příkladem zjevení může být vedení, jež obdržel prezident Spencer W. Kimball po dlouhé a neochabující modlitbě k Pánovi, jež se týkala zpřístupnění kněžství všem způsobilým mužům v Církvi v době, kdy kněžství bylo dostupné jen některým z nich.

Dalším příkladem zjevení je vedení, které obdržel prezident Joseph F. Smith: „Věřím, že se pohybujeme a ocitáme v přítomnosti nebeských poslů a nebeských bytostí. Nejsme od nich nijak odděleni. ... Jsme úzce spojeni se svými příbuznými, se svými předky, ... kteří nás předešli do duchovního světa. Nemůžeme na ně zapomenout; nepřestáváme je mít rádi; navždy budou v našem srdci, v paměti, a jsme s nimi tudíž spřízněni a spojeni pouty, která nemůžeme zlomit. ... Pokud toto platí pro

nás v našem smrtelném stavu, kdy jsme obklopeni slabostmi, ... o co jistěji ... můžeme věřit tomu, že ti, kteří byli věrní, ti, kteří již odešli, ... nás vidí lépe, než my vidíme je; že nás znají lépe, než je známe my. ... Žijeme v jejich přítomnosti, oni nás vidí, dělají si starost o naše blaho a mají nás dnes rádi více, než kdy předtím. Neboť nyní vidí nebezpečí, která nás obklopují; ... jejich láska k nám a jejich přání, aby se nám vedlo dobře, musí být větší, než jak to pocítujeme my sami.“¹

Můžeme posilovat vztahy skrze závoj s lidmi, které známe a máme rádi. Toho dosahujeme odhodlanou snahou neustále činit to, co je správné. Vztah s někým, kdo již odešel a koho máme rádi, můžeme posílit tím, že si budeme uvědomovat, že naše odloučení je jen dočasné a že smlouvy, jež jsme uzavřeli v chrámu, jsou věčné. Když jsme jich důsledně poslušni, zaručují nám, že ony věčné sliby, které jsou ve smlouvě obsaženy, se splní.

K jednomu velmi jasnému zjevení v mém životě došlo ve chvíli, kdy jsem byl důrazně nabádán Duchem, abych požádal Jeanene Watkinsovou, aby ke mně byla připečetěna v chrámu.

Jedna z důležitých zásad, které se každý musíme naučit, je ptát se. Proč Pán chce, abychom se k Němu modlili a ptali se Ho? Protože tak získáváme zjevení.

Když řeším něco velmi složitého, tak se tímto způsobem snažím porozumět tomu, co bych měl dělat. Postím se. Modlím se, abych našel užitečné verše v písmech a rozuměl jim. A tak se to stále opakuje. Začnu číst nějakou pasáž v písmech; přemítám o tom, co onen verš znamená, a modlím se o inspiraci. Poté přemítám a modlím se, abych poznal, zda jsem již našel vše, co Pán chce, abych udělal. Často se dostaví další vnuknutí s hlubším pochopením nauky. Zjistil jsem, že tento postup je dobrým způsobem, jak se učit z písem.

Existují určité praktické zásady, které umocňují zjevení. Zaprvé – poddávání se emocím, jako jsou hněv, bolest či obranný postoj, odhání Ducha Svatého pryč. Tyto emoce musí být eliminovány, jinak je naše šance na obdržení zjevení velmi malá.

Další zásadou je zacházet opatrně s humorem. Hlasitý a nevhodný smích uráží Ducha. Dobrý smysl pro humor zjevení napomáhá; hlasitý smích nikoli. Smysl pro humor je únikovým ventilem pro tlak každodenního života.

Dalším nepřítelem zjevení je to, když přeháníme nebo mluvíme příliš nahlas. Pozorný a klidný projev podporuje přijetí zjevení.

Na druhou stranu – duchovní sdělení mohou být podpořena dobrými zdravotními návyky. Cvičení, přiměřený spánek a zdravé stravovací návyky posilují naši schopnost přijímat zjevení a rozumět mu. Budeme žít tak dlouho, jak je nám určeno. Můžeme však zlepšit jak kvalitu naší služby, tak také své vlastní blaho, tím, že se budeme pozorně a správně rozhodovat.

Je důležité, aby nás naše každodenní činnosti nerozptylovaly natolik, abychom nenaslouchali Duchu.

Zjevení můžeme obdržet také ve snu, kdy ho doprovází téměř nepostřehnutelný přechod ze spánku do bdělosti. Pokud se svůj sen pokusíte hned zaznamenat, můžete zachytit i dost podrobností, v opačném případě se rychle vytratí. Inspirovaná noční sdělení jsou obvykle doprovázena posvátným pocitem během celého tohoto zážitku. Pán využívá jednotlivce, k nimž chováme velikou úctu, aby nás učili pravdám ve snu, protože jim důvěřujeme a jsme ochotni naslouchat jejich radám. Výuku zajišťuje Pán skrze Ducha Svatého. Nicméně ve snu může být Jeho učení srozumitelnější a pravděpodobněji se dotkne našeho srdce, když nám ho předá někdo, koho máme rádi a koho respektujeme.

Pán může způsobit, je-li to Jeho záměr, že si vzpomeneme na cokoli. To však nemá oslabovat naše odhodlání zaznamenávat si vnuknutí od Ducha. Tímto pečlivým zaznamenáváním inspirace ukazujeme Bohu, že Jeho sdělení považujeme za posvátná. Zaznamenávání rovněž posiluje naši schopnost si na zjevení vzpomenout. Takovéto záznamy vedení Ducha máme chránit před ztrátou nebo před zvědavostí druhých.

Písma výmluvně potvrzují skutečnost, že pravda, pokud podle ní důsledně žijeme, nám otevírá dveře k inspiraci, abychom věděli, co dělat, a k tomu, aby naše schopnosti byly podle potřeby posíleny božskou mocí. V písmech se dočítáme, jak Pán posílil schopnost druhých zvítězit nad těžkostmi, pochybami a zdánlivě nepřekonatelnými překážkami v době, kdy to potřebovali. Když budete o těchto příkladech přemítat, dostane

se vám tichého potvrzení od Ducha Svatého, že jejich zkušenosti jsou pravdivé. Poznáte, že podobná pomoc je dostupná i vám.

Znám jednotlivce, kteří se potýkali s problémy a ve chvílích, kdy předtím nic podobného nezažili, věděli, co mají dělat, protože důvěřovali Pánu a věděli, že On je povede k řešením, která tak naléhavě potřebovali.

Pán prohlásil: „A vy máte býti učeni z výsosti. Posvěťte se, a budete obdarováni mocí, abyste mohli dávat tak, jak jsem pravil.“² Slova *posvěťte se* se mohou zdát matoucí. President Harold B. Lee kdysi vysvětlil, že tato slova můžete nahradit slovy „dodržujte má přikázání“. Když si onu radu přečteme v tomto světle, zdá se být srozumitelnější.³

Člověk musí být vždy duševně i fyzicky čistý, stejně jako musí být čisté i jeho záměry, aby ho Pán mohl inspirovat. Ten, kdo je poslušen Pánových přikázání, tomu Pán důvěřuje. Takový člověk má přístup k Pánově inspiraci, aby věděl, co má dělat, a v případě potřeby také k božské moci nezbytné k tomu, aby toho dosáhl.

Aby duchovnost mohla růst a byla snadněji dostupná, musí být zasazena do spravedlivého prostředí. Povýšenost, pýcha a ješitnost jsou jako kamenitá půda, z níž nikdy nevzejde duchovní ovoce.

Pokora je úrodná půda, v níž se duchovnosti daří a v níž roste ovoce inspirace, díky které víme, co máme dělat. Poskytuje nám přístup k božské moci, abychom dosáhli toho, co je třeba udělat. Člověk motivovaný touhou po chvále nebo uznání není způsobilý k tomu, aby ho učil Duch. Člověk, který je arogantní nebo který dovoluje emocím, aby ovlivňovaly jeho rozhodnutí, nebude mocně veden Duchem.

Když jednáme jako nástroj v zájmu druhých, je snazší obdržet inspiraci, než když myslíme jen na sebe. Zatímco pomáháme druhým, Pán může rozšířit vedení i k našemu vlastnímu prospěchu.

Nebeský Otec nás neposlal na zem proto, abychom selhali, ale abychom vítězoslavně uspěli. Může se to zdát jako paradox, ale právě z toho důvodu může být rozpoznání odpovědi na modlitbu někdy velmi obtížné. Někdy se nemoudře snažíme žít tak, že spoléháme na vlastní zkušenosti a schopnosti. Mnohem

moudřejší je usilovat skrze modlitbu a božskou inspiraci o poznání toho, co máme dělat. Naše poslušnost zaručuje, že v případě potřeby budeme způsobili obdržet božskou moc, abychom dosáhli nějakého inspirovaného cíle.

Podobně jako mnozí z nás, ani Oliver Cowdery nerozpoznal jasné odpovědi na modlitby, jež mu Pán již dal. Aby mu Pán otevřel oči, a stejně tak i nám, dal skrze Josepha Smitha toto zjevení:

„Požehnaný jsi pro to, co jsi učinil; neboť ses mne tázal, a viz, tak často, jak ses tázal, obdržel jsi poučení od Duchu mého. Kdyby tomu tak nebylo, nebyl bys přišel k místu, kde jsi v této době.

Viz, ty víš, že ses mne tázal a já jsem osvětlil mysl tvou; a nyní, pravím ti tyto věci, abys mohl vědět, že jsi byl osvěcen Duchem pravdy.“⁴

Pokud máte pocit, že Pán neodpovídá na vaše modlitby, přemíítejte o těchto verších – a pak se pozorně zamyslete nad důkazy ve svém životě, jak vám Pán již někdy odpověděl.

Poznat, že pocit či vnuknutí pochází od Boha, můžeme pomocí dvou ukazatelů – dostaví se pokoj v srdci a klidný hřejivý pocit. Když se budete řídit zásadami, o kterých jsem hovořil, budete připraveni rozpoznat zjevení v kritických okamžicích svého života.

Čím věrněji následujete proud božského vedení, tím více můžete pociťovat štěstí zde i na věčnosti – a co víc, tím plnější bude váš pokrok a vaše schopnost sloužit. Nerozumím plně tomu, jak to funguje, ale ono vedení ve vašem životě vám neodnímá svobodu jednání. Můžete činit rozhodnutí, pro která se rozhodnete. Ale pamatujte na to, že sklon činit dobro vnáší pokoj do mysli i do srdce.

Jsou-li vaše rozhodnutí špatná, mohou být napravena skrze pokání. Usmíření Ježíše Krista, našeho Spasitele, pokud zcela splníme všechny jeho podmínky, nás osvobodí od požadavků spravedlnosti za chyby, kterých jsme se dopustili. Je to úžasné prosté a nesrovnatelně nádherné. Budete-li dál žít spravedlivě, budete vždy inspirováni, abyste věděli, co máte dělat. Občas může být z vaší strany vyžadováno mimořádné úsilí a důvěra, abyste přišli na to, co přesně podniknout. Přesto budete

inspirování, abyste věděli, co dělat, pokud budete splňovat podmínky pro takovéto božské vedení v životě, kterými jsou poslušnost přikázání Páně, důvěra v Jeho božský plán štěstí a vyhýbání se všemu, co je s tím v rozporu.

Rozmlouvání s naším Otcem v nebi není nic banálního. Je to posvátná výsada. Zakládá se na věčných a neměnných zásadách. Od Otce v nebi získáváme pomoc jako odpověď na svou víru, poslušnost a náležité používání svobody jednání.

Kéž vás Pán inspiruje k tomu, abyste rozuměli zásadám, jež vedou k osobnímu zjevení a inspiraci, a abyste je uplatňovali. Ve jménu Ježíše Krista, amen.

Odkazy

1. Joseph F. Smith, Conference Report, Apr. 1916, 2–3; viz také *Gospel Doctrine*, 5th ed. (1939), 430–431.
2. Nauka a smlouvy 43:16.
3. Viz *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* (2000), 34.
4. Nauka a smlouvy 6:14–15.

Moci nebeské

Starší David A. Bednar

Kvorum Dvanácti apoštolů

Mladí i starí nositelé kněžství potřebují jak pravomoc, tak moc – ono nutné oprávnění i onu duchovní schopnost zastupovat Boha v práci spasení.

Milovaní bratří, jsem vděčný, že můžeme společně uctívat Boha jako jedna velká skupina nositelů kněžství. Mám vás rád a obdivuji vás za vaši způsobilost a dobrý vliv, kterým působíte po celém světě.

Vyzývám každého z vás, abyste se zamysleli, jak byste odpověděli na tuto otázku, kterou před mnoha lety položil prezident David O. McKay členům Církve: „Pokud by byl každý z vás v tomto okamžiku vyzván, abyste jednou větou nebo několika slovy popsali nejcharakterističtější rys Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů, co byste řekli?“ („The Mission of the Church and Its Members“, *Improvement Era*, Nov. 1956, 781.)

Odpověď presidenta McKaye na jeho vlastní otázku zněla – „božská pravomoc“ kněžství. Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů stojí stranou od ostatních církví, které tvrdí, že jejich pravomoc vychází z historického následnictví, z písem nebo z teologické průpravy. My výhradně prohlašujeme, že pravomoc kněžství byla předána Proroku Josephu Smithovi přímým vkládáním rukou nebeských poslů.

Mé poselství je zaměřeno na toto božské kněžství a na moci nebes. Vroucně se modlím o pomoc Ducha Páně, zatímco se budeme společně učit o těchto důležitých pravdách.

Kněžská pravomoc a moc

Kněžství je pravomoc Boží delegovaná lidem na zemi, aby ve všech věcech jednali pro spasení lidstva. (Viz Spencer W. Kimball, „The Example of Abraham“, *Ensign*, June 1975, 3.) Kněžství je prostředek, kterým Pán jedná skrze lidi pro spasení duší. Jedním z charakteristických znaků Církve Ježíše Krista, v dávných dobách i nyní, je pravomoc Boží. Bez božské pravomoci nemůže být žádná církev pravá.

Pravomoc kněžství je dávana obyčejným mužům. Mezi požadavky pro vysvěcení ke kněžství patří způsoblost a ochota – nikoli zkušenost, odbornost či vzdělání.

Vzor pro získání kněžské pravomoci je popsán v pátém článku víry: „Věříme, že muž musí býti povolán Bohem, skrze prorockví a skrze vkládání rukou těch, kteří mají pravomoc, aby kázal evangelium a vykonával jeho obřady.“ A tak chlapec nebo muž obdrží pravomoc kněžství a je vysvěcen ke konkrétnímu úřadu někým, kdo již kněžství má a kdo je k tomu oprávněn vedoucím s nezbytnými klíči kněžství.

Od nositele kněžství se očekává, že bude tuto posvátnou pravomoc používat v souladu s Boží posvátnou myslí a vůlí a k Jeho účelům. Na kněžství není nic sebestředného. Kněžství se vždy používá při službě, k žehnání a k posilování druhých.

Vyšší kněžství se přijímá skrze posvátnou smlouvu, která zahrnuje závazek jednat v pravomoci (viz NaS 68:8) a v úřadu (viz NaS 107:99), který dotyčný přijal. Jako nositelé posvátné Boží pravomoci jsme těmi, kteří mají jednat, a ne těmi, za které má být jednáno. (Viz 2. Nefi 2:26.) Kněžství je ve své podstatě spíše aktivní než pasivní.

President Ezra Taft Benson učil:

„Nestačí kněžství obdržet a pak pasivně sedět s rukama v klíně a čekat, dokud nás někdo nepobídne k činnosti. Když obdržíme kněžství, máme závazek aktivně a horlivě prosazovat věci spravedlivosti na zemi, neboť Pán praví:

„Ten, kdo nečiní nic, dokud mu není přikázáno, a přijímá přikázání s pochybujícím srdcem a zachovává je s lenivostí, ten je zatracen.“ [NaS 58:29]“ (*So Shall Ye Reap* [1960], 21.)

President Spencer W. Kimball také jasně zdůraznil aktivní povahu kněžství: „Člověk porušuje smlouvu kněžství

přestupováním příkázání – ale také tím, že nekoná své povinnosti. Aby tedy člověk *porušoval tuto smlouvu, stačí jen, aby nic nedělal.*“ (*The Miracle of Forgiveness* [1969], 96.)

Když se snažíme co nejlépe plnit své kněžské zodpovědnosti, můžeme být požehnáni kněžskou mocí. Moc kněžství je Boží moc, která působí skrze muže a chlapce, jako jsme my, a vyžaduje osobní spravedlivost, věrnost, poslušnost a píli. Chlapec nebo muž může obdržet pravomoc kněžství vkládáním rukou, ale pokud není poslušný, způsobilý a ochotný sloužit, žádnou kněžskou moc nemá.

„Práva kněžství jsou neoddělitelně spojena s mocemi nebeskými a ... *moci* nebeské nemohou býti ovládány ani používány, pouze podle zásad spravedlivosti.

Že nám mohou býti předána, je pravda; ale když se snažíme zakrývatí hříchy své nebo uspokojovati pýchu svou, marnivou ctižádost svou nebo uplatňovati moc nebo panství nebo donucování na duši dětí lidských v jakékoli míře nespravedlivosti, vizte, nebesa se stáhnou; Duch Páně je zarmoucen; a když se stáhne, amen s kněžstvím neboli s pravomocí onoho muže.“ (NaS 121:36–37; zvýraznění přidáno.)

Bratří, pro Pána je nepřijatelné, aby chlapec nebo muž obdržel pravomoc kněžství, ale nedělal to, co je nutné, aby získal kněžskou moc. Mladí i starí nositelé kněžství potřebují jak pravomoc, tak moc – ono nutné oprávnění i onu duchovní schopnost zastupovat Boha v práci spasení.

Ponaučení od mého otce

Vyrůstal jsem v rodině s věrnou matkou a úžasným otcem. Maminka byla potomkem pionýrů, kteří pro Církev a království Boží obětovali vše. Tatínek nebyl členem naší Církve a jako mladý muž se chtěl stát katolickým knězem. Nakonec se rozhodl, že teologický seminář navštěvovat nebude, a místo toho se věnoval výrobě nástrojů a razidel.

Po většinu svého ženatého života tatínek navštěvoval shromáždění Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů s naší rodinou. Mnoho lidí v našem sboru vlastně ani nevědělo, že tatínek nebyl členem Církve. Hrál v softbalovém družstvu našeho sboru a trénoval ho, pomáhal se skautem a podporoval matku v jejích různých povoláních a zodpovědnostech. Chtěl bych vám

řící o jednom velkém ponaučení, kterého se mi od tatínka dostalo ohledně kněžské pravomoci a moci.

Jako chlapec jsem se tatínka každý týden mnohokrát ptal, kdy se dá pokřtít. Pokaždé, když jsem na něj dotíral, mi laskavě, ale pevně odpověděl: „Davide, nestanu se členem Církve jen kvůli tvé matce, tobě nebo kvůli někomu jinému. Vstoupím do Církve, až budu vědět, že je správné to udělat.“

Myslím, že následující rozhovor s otcem proběhl na začátku mého dospívání. Zrovna jsme se společně vrátili domů z nedělního shromáždění a já jsem se tatínka zeptal, kdy se dá pokřtít. Usmál se a řekl: „Ty se vždycky ptáš, kdy se dám pokřtít. Dnes se chci na něco zeptat já tebe.“ Rychle a s nadšením jsem dospěl k názoru, že konečně někam směřujeme!

Tatínek pokračoval: „Davide, tvá církev učí, že kněžství bylo v dávné době odňato ze země a že nebeští poslové ho znovuzřídili Proroku Josephu Smithovi, je to tak?“ Odpověděl jsem, že má pravdu. Pak řekl: „Má otázka zní takto. Každý týden na kněžském shromáždění poslouchám, jak biskup a další vedoucí kněžství připomínají mužům, aby dělali domácí učení a plnili kněžské povinnosti, a jak je o to naléhavě žádají a prosí. Pokud má tvá církev opravdu znovuzřízené kněžství Boží, proč se tolik mužů ve tvé církvi nijak neliší v plnění svých náboženských povinností od mužů z mé církve?“ Můj mladistvý rozum mi okamžitě vypověděl službu. Nedokázal jsem tatínkovi odpovědět.

Myslím, že otec nesprávně posuzoval oprávněnost nároku Církve na božskou pravomoc podle slabostí mužů, s nimiž se v našem sboru stýkal. Jeho otázka ale podle mě obsahovala správný předpoklad, že muži, kteří jsou nositeli svatého kněžství Božího, by se měli od ostatních mužů lišit. Muži, kteří jsou nositeli kněžství, nejsou svojí podstatou lepší než ostatní, ale měli by jinak jednat. Muži, kteří jsou nositeli kněžství, by neměli pouze obdržet kněžskou pravomoc, ale také by měli být způsobilými a věrnými prostředníky Boží moci. „Budte čistí, vy, již nosíte nádoby Páně.“ (NaS 38:42.)

Nikdy nezapomenu na ponaučení ohledně kněžské pravomoci a moci, kterého se mi dostalo od mého otce – dobrého muže jiné víry, jenž od mužů, kteří tvrdili, že jsou nositelé Božího

kněžství, očekával něco víc. Onen rozhovor s tatínkem v neděli odpoledne před mnoha lety ve mně vyvolal touhu být „hodným chlapcem“. Nechtěl jsem být špatným příkladem a kamenem úrazu pro svého otce, když se učil o znovuzřízeném evangeliu. Zkrátka jsem chtěl být hodným chlapcem. Pán potřebuje, abychom my všichni jako nositelé Jeho pravomoci byli vždy a všude čestnými, ctnostnými a hodnými chlapci.

Možná vás bude zajímat, že můj otec byl o několik let později pokřtěn. A v patřičný čas jsem měl příležitost předat mu Aronovo a Melchisedechovo kněžství. Jedním z mých nejlepších životních zážitků bylo sledovat, jak tatínek obdržel pravomoc, a nakonec i moc kněžství.

O výstižné ponaučení, které jsem získal od otce, se s vámi dělím proto, abych vyzdvihl jednoduchou pravdu. Přijmout pravomoc kněžství vkládáním rukou je důležitý začátek, ale není to vše. Při vysvěcení sice dostáváme pravomoc, ale je zapotřebí spravedlivosti, máme-li jednat s mocí, zatímco se snažíme pozvedat druhé, učit a svědčit, žehnat a radit, a podporovat práci spasení.

V tomto významném období v historii země musíme být vy i já, jakožto nositelé kněžství, spravedlivými muži a účinnými nástroji v rukou Božích. Musíme povstat jako muži Boží. Uděláme dobře, když se vy i já poučíme z příkladu Nefiho, Helamanova vnuka a prvního z dvanácti učedníků, které Spasitel povolal na počátku svého působení mezi Nefity, a když budeme jeho příklad následovat. „A [Nefi je] učil ... mnoha věcem; ... A Nefi učil s mocí a s velikou pravomocí.“ (3. Nefi 7:17.)

„Pomozte prosím manželovi, aby porozuměl“

Na konci pohovorů pro chrámové doporučení, které jsem vedl jako biskup a prezident kůlu, jsem se často ptával vdaných sester, jak jim a jejich rodině mohu nejlépe sloužit. Shoda v odpovědích, které jsem od těchto věrných žen dostával, byla poučná i znepokojující. Sestry si málokdy stěžovaly nebo kritizovaly, ale často odpovídaly takto: „Pomozte prosím manželovi, aby porozuměl zodpovědnostem, které má jako vedoucí kněžství v naší rodině. Ráda vedu rodinu při studiu písem, při rodinné modlitbě a při rodinném domácím večeru, a budu to dělat dál. Ale přála bych si, aby manžel byl

rovnocenným partnerem a poskytoval nám pevné kněžské vedení, které nám může dát jen on. Pomozte prosím manželovi, aby se učil stát se patriarchou a vedoucím kněžství, který v domově předsedá a ochraňuje rodinu.“

Často přemýšlím o upřímných slovech těchto sester a o jejich požadavku. Vedoucí kněžství slyší podobná znepokojivá slova i dnes. Mnohé manželky prosí o manžela, který nemá jen kněžskou pravomoc, ale i kněžskou moc. Touží po tom, aby byly s věrným manželem a společníkem v kněžství rovnocenně zapřaženy do práce na vytváření domova zaměřeného na Krista a na evangelium.

Bratří, slibuji vám, že když budeme vy i já o prosbách těchto sester s modlitbou přemítat, Duch Svatý nám pomůže vidět sami sebe takové, jakými opravdu jsme (viz NaS 93:24), a pomůže nám rozpoznat, co potřebujeme změnit a zlepšit. A čas jednat nastal právě teď!

Bud'te příkladem spravedlivosti

Dnes bych rád zopakoval učení presidenta Thomase S. Monsona, který nás vyzývá, abychom jako nositelé kněžství byli „příkladem spravedlivosti“. Opakovaně nám připomíná, že jsme v Pánově službě a že máme nárok na Jeho pomoc, která je podmíněna naší způsobilostí. (Viz „Příklady spravedlivosti“, *Liahona*, květen 2008, 65–68.) Vy i já jsme nositeli kněžské pravomoci, která byla navracena na zemi v této dispensaci nebeskými posly – Janem Křtitelem a Petrem, Jakubem a Janem. A tak každý muž, který obdrží Melchisedechovo kněžství, může sledovat svou osobní linii pravomoci přímo k Pánu Ježíši Kristu. Doufám, že jsme za toto úžasné požehnání vděční. Modlím se o to, abychom byli čistí a způsobilí zastupovat Pána, zatímco používáme Jeho posvátnou pravomoc. Kéž je každý z nás hoden kněžské moci.

Svědčím o tom, že svaté kněžství bylo skutečně znovuzřízeno na zemi v těchto posledních dnech a nachází se v Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Také svědčím, že prezident Thomas S. Monson je předsedající vysoký kněz nad vysokým kněžstvím Církve (viz NaS 107:9, 22, 65–66, 91–92) a jediný člověk na zemi, který drží všechny klíče kněžství a je oprávněn je

používat. O těchto pravdách svědčím se vší vážností
v posvátném jménu Pána Ježíše Krista, amen.

Zachraňování vedoucích ke skutečnému růstu

Biskup Richard C. Edgley

Nedávno zvolněný první rádce v Předsedajícím biskupstvu

Spasení duší je práce, ke které Spasitel povolal každého z nás.

V posledních měsících se v Církvi klade větší důraz na dosahování „skutečného růstu“ a na přivádění všech, kteří jsou ochotni, k přijetí a dodržování smluv a spásných obřadů a k životu vyznačujícímu se mocnou změnou srdce, jak to popsal Alma (viz Alma 5:14). Jedním z nejvýznamnějších a nejdůležitějších způsobů k dosažení skutečného růstu v Církvi je podávání pomocné či záchranné ruky těm, kteří byli pokřtěni, ale nyní bloudí jako méně aktivní, bez požehnání a spásných obřadů. Bez ohledu na své osobní povolání – domácí učitel nebo navštěvující učitelka, učitel Nedělní školy, biskup, otec, matka nebo generální autorita – všichni se můžeme na snaze o záchranu významně podílet. Koneckonců, přivádění všech – rodiny, nečlenů, méně aktivních i hříšných – ke Kristu, aby přijali spásné obřady, je božským povoláním, které máme všichni společné.

Jednoho nedělního rána před zhruba 30 lety, když jsem sloužil v předsednictvu kůlu, nám zatelefonoval jeden z našich věrných biskupů. Vysvětlil, že jeho sbor se rozrostl tak rychle, že už není schopen dát všem způsobilým členům smysluplné povolání. Prosil nás, abychom sbor rozdělili. Zatímco jsme čekali na schválení, rozhodli jsme se, že jako předsednictvo kůlu sbor navštívíme a povoláme všechny tyto úžasné a způsobilé bratry a sestry jako misionáře kůlu.

Asi třetí členkou, se kterou jsem se setkal, byla mladá studentka studující na místní univerzitě. Poté, co jsme si chvíli

povídali, jsem ji povolal, aby sloužila jako misionářka. Na chvíli se rozhostilo ticho. A poté řekla: „Bratře presidente, vy nevíte, že nejsem v Církvi aktivní?“

Po chvíli ticha z mé strany jsem řekl: „Ne, nevěděl jsem, že nejste aktivní.“

Odpověděla: „V Církvi nejsem aktivní už léta.“ Poté řekla: „Copak nevíte, že když nejste aktivní, není zrovna snadné se vrátit?“

Odvětil jsem: „To nevím. Vaše shromáždění začíná v devět hodin ráno. Přijďte do kaple a budete opět s námi.“

Ona odvětila: „Ne, tak snadné to není. Děláte si starosti o hodně věcí. Děláte si starosti, jestli vás někdo pozdraví nebo jestli budete sedět celé shromáždění sami a bez povšimnutí. A děláte si starosti, jestli vás přijmou a kdo budou vaši noví přátelé.“

Se slzami stékajícími po tvářích pokračovala: „Vím, že matka i otec se za mě již mnoho let modlí, abych našla cestu zpět do Církve.“ Po další odmlce řekla: „Již tři měsíce se modlím, abych našla odvalu, sílu a způsob, jak se vrátit a být zase aktivní.“ Poté se zeptala: „Bratře presidente, myslíte si, že toto povolání by mohlo být odpovědí na mé modlitby?“

Když jsem odpovídal, oči se mi zalily slzami: „Myslím, že Pán na vaše modlitby odpověděl.“

Nejen že tato sestra povolání přijala, ale stala se i dobrou misionářkou. A jsem si jist, že přinesla mnoho radosti nejen sobě, ale i rodičům, a pravděpodobně i dalším členům rodiny.

Z tohoto i z dalších pohovorů jsem se naučil nebo si připomněl několik věcí:

- Naučil jsem se, že mnozí méně aktivní členové mají blízké, kteří každý den na kolenu prosí Pána o pomoc při záchraně svého blízkého.
- Naučil jsem se, že pro méně aktivní členy není snadné ani příjemné jen tak přijít zpět do Církve. Potřebují pomoc. Potřebují podporu. Potřebují přátelství.
- Naučil jsem se, že máme méně aktivní členy, kteří se snaží a jsou ochotni hledat cestu zpět k aktivitě.

- Naučil jsem se, že mnoho méně aktivních členů přijme povolání, pokud je požádáme.
- Naučil jsem se, že méně aktivní členové si zaslouží, aby je druzí považovali za rovnocenné a nahlíželi na ně jako na syna či dceru milujícího Boha.

V průběhu let jsem přemýšlel o tom, jak by tento pohovor dopadl, kdybych tuto sestru oslovil jako méně aktivní členku Církve. Posoudit to můžete sami.

Reaktivizace vždy tvořila důležitou část Pánova díla. Zatímco zachraňování je zodpovědností každého člena, nositelé Aronova a Melchisedechova kněžství mají zodpovědnost tuto práci vést. Koneckonců o to přece v kněžské službě jde – o přivádění všech lidí ke spásným smlouvám; o přinášení pokoje, štěstí a pocitů vlastní hodnoty.

Z Knihy Mormonovy si možná pamatujete, že když Alma mladší zjistil, že Zoramité odpadli od Církve, zorganizoval aktivizační skupinu, která měla tento lid zachránit. Když se svého úkolu ujali, Alma prosil Pána těmito slovy:

„Ó Pane, dej prosím, ať máme úspěch při *opětném* přivádění jich k tobě v Kristu.

Viz, ó Pane, duše jejich je drahocenná a *mnozí z nich jsou naši bratři*; tudíž, dej nám, ó Pane, moc a moudrost, abychom mohli přivést tyto bratři své opět k tobě.“ (Alma 31:34–35; zvýraznění přidáno.)

Před pár měsíci za mnou po setkání s nově obrácenými, méně aktivními a zaktivizovanými členy přišel muž zhruba v mém věku a řekl: „Jsem jedním z těch, kteří byli po většinu života méně aktivní. Od Církve jsem odpadl již v mládí. Ale teď jsem zpět a pracuji s manželkou v chrámu.“

Abych mu dal pocítit, že všechno je v pořádku, řekl jsem něco ve smyslu: „Konec dobrý, všechno dobré.“

On odpověděl: „Ne, všechno není dobré. Jsem sice zpět v Církvi, ale přišel jsem o všechny děti a vnoučata. A teď jsem svědkem ztráty i svých pravnoučat – všichni mimo Církev. Všechno není dobré.“

V naší rodině máme předka, který se stal členem Církve v prvních dnech Církve v Evropě. Jeden syn se stal neaktivním.

Se sestrou Edgleyovou jsme se snažili vypátrat neaktivní potomky tohoto předka.

S manželkou jsme snadno dospěli k závěru, že během těchto šesti generací jsme mohli za uvážlivých předpokladů přijít až o 3 000 členů rodiny. Nyní si to promítněte do dalších dvou generací. Ztráta by se teoreticky mohla blížít 20 nebo 30 tisícům dětí Nebeského Otce.

Pověření zachraňovat se zakládá na jedné z elementárních nauk Církve.

„Pamatujte, cena duše je veliká v očích Božích.

Neboť, vizte, Pán, váš Vykupitel, vytrpěl smrt v těle; pročež on vytrpěl bolest *všech lidí*, aby *všichni lidé mohli činit pokání a přijít k němu*. ...

A pakliže budete pracovat po všechny dny své při hlásání pokání tomuto lidu a přivedete jen jednu duši ke mně, jak veliká bude radost vaše s ní v království mého Otce!“ (NaS 18:10–11, 15; zvýraznění přidáno.)

Měl jsem tu výsadu, že jsem za svůj život dokázal zachránit několik méně aktivních členů. Když nyní pomáhám přivést jednu duši zpět k aktivitě v Církvi, nevidím jen jednu duši; vidím šest, sedm nebo více generací – tisíce duší. A poté přemýšlím o verši: „Přivedete[li] jen jednu duši ke mně, jak veliká bude radost vaše.“ (NaS 18:15.)

Pán svým apoštolům řekl: „Žeň zajisté jest mnohá, ale dělníků málo.“ (Matouš 9:37.) Dělníků nemusí být málo. Máme tisíce schopných a způsobilých nositelů kněžství a miliony oddaných členů Církve ve všech koutech světa. Máme fungující rady sborů, kněžská kvora, Pomocná sdružení a další organizace – a všechny jsou pověřeny zachraňováním. Spasení duší je práce, ke které Spasitel povolal každého z nás.

Před chvílí jsem se zmínil o modlitbě, kterou pronesl Alma, když se se svými společníky vydal zachraňovat Zoramity. Během druhé světové války bylo asi 500 amerických vojáků a sympatizujících místních obyvatel drženo v zajetí ve vězeňském táboře. Kvůli jejich utrpení a z obavy o jejich bezpečí bylo vybráno asi 100 dobrovolníků z řad amerických vojáků, kteří měli tyto zajatce zachránit. Poté, co se dobrovolníci shromáždili, velící důstojník vydal nařízení zhruba těmito slovy: „Dnes večer se

setkáte se svými náboženskými vedoucími, pokleknete a zapřísáhnete se Bohu, že dokud ve vás zůstane alespoň jiskřička života, nenecháte žádného z těchto lidí trpět ani o chvíli déle.“ (Viz Hampton Sides, *Ghost Soldiers: The Forgotten Epic Story of World War II's Most Dramatic Mission* [2001], 28–29.) Tato úspěšná záchranná akce zachraňovala před tělesným a časným utrpením. Měli bychom snad být méně udatnými ve snaze zachránit ty, kteří trpí duchovními nebo věčnými následky? Měli bychom být Pánu méně zavázáni?

Na závěr bych rád řekl, že náš závazek pro nás, jako členy Kristovy pravé Církve, plyne ze skutečnosti, že Pán trpěl za každého z nás – za nečlena, méně aktivního člena, dokonce i za hříšníka i za každého člena naší vlastní rodiny. Věřím, že můžeme tisícům lidí přinést radost, pokoj a nádheru evangelia – stovkám tisíců, dokonce milionům, i generacím, jež přijdou po nich. Věřím, že můžeme uspět, protože toto je Pánova Církev, a my jsme mocí kněžství a svého členství povoláni k tomu, abychom uspěli. O tom vám svědčím ve jménu Ježíše Krista, amen.

Aronovo kněžství – povstaňte a používejte moc Boží

Adrián Ochoa

Druhý rádce v generálním předsednictvu Mladých mužů

*Kněžství musí být používáno, pokud se jím má
dosáhnout něčeho dobrého. Jste povoláni, abyste
povstali a svítili, ne abyste své světlo skrývali
v temnotě.*

Nedávno jsem byl v Jihoafrické republice, kde jsem s Thabisem, prvním asistentem kvora kněží, navštívil jeden domov ve sboru Kagiso. Thabiso a jeho biskup, který kvoru předsedá a drží jeho klíče, se modlili za méně aktivní členy kvora a usilovali o inspiraci ohledně toho, koho mají navštívit a jak jim mohou pomoci. Pocítili vnuknutí navštívit doma Tebella a pozvali mě, abych šel s nimi.

Jakmile jsme proklouzli kolem zuřivého hlídacího psa, ocitli jsme se v obývacím pokoji s Tebellem, klidným mladým mužem, který přestal chodit na shromáždění, protože byl v neděli příliš zaměstnán jinými věcmi. Přijal nás s nervozitou, ale byl rád, a dokonce pozval i svou rodinu, aby se k nám přidala. Biskup rodině vyjádřil lásku a také touhu pomoci jim, aby se skrze zpečetění v chrámu mohli stát věčnou rodinou. Dotklo se to jejich srdce a všichni jsme silně pociťovali přítomnost Ducha Svatého, který vedl každé slovo a každou myšlenku.

Největší změnu však při návštěvě způsobila Thabisova slova. Připadalo mi, jako by tento mladý kněz hovořil jazykem andělů – láskyplnými slovy, kterým jsme všichni plně rozuměli, ale která obzvlášť dojala jeho přítele. „Vždycky jsem si s tebou na

shromáždění moc rád povídal,“ řekl. „Pokaždé mi řekneš něco laskavého. A naše fotbalové družstvo se teď, když už tě nemáme, v podstatě rozpadlo. Hraješ moc dobře!“

„Mrzí mě to,“ odvětil Tebello. „Vrátím se k vám, kluci.“

„To bude prima,“ řekl Thabiso. „A pamatuješ, jak jsme se dřív připravovali na službu na misií? Můžeme s tím zase začít?“

„Ano,“ řekl Tebello, „chci se vrátit.“

Snad tou největší radostí, kterou jako rádce v generálním předsednictvu Mladých mužů zažívám, je sledování toho, jak nositelé Aronova kněžství po celém světě používají moc Aronova kněžství. Někdy jsem však také, s těžkým srdcem, svědkem toho, že mnoho mladých mužů nechápe, kolik dobra mohou díky moci, které jsou nositeli, vykonat.

Kněžství je moc a pravomoc samotného Boha jednat tak, abychom sloužili Jeho dětem. Ó, kdyby tak každý mladý muž, každý nositel Aronova kněžství, dokázal plně porozumět tomu, že jeho kněžství drží klíče služby andělů. Kdyby jen dokázali porozumět tomu, že mají posvátnou povinnost pomáhat svým přátelům najít cestu, která vede ke Spasiteli. Kdyby jen věděli, že Nebeský Otec jim dá moc vysvětlit pravdy znovuzřízeného evangelia tak srozumitelně a upřímně, že ostatní pocítí nepopíratelnou pravdivost Kristových slov.

Drazí mladí muži Církve, dovolte, abych vám položil otázku, kterou, jak doufám, budete nosit v srdci po zbytek života. Jakou větší moc, než je kněžství Boží, můžete na zemi získat? Jaká moc by mohla být větší než schopnost pomáhat Nebeskému Otci měnit život vašich bližních a pomáhat jim jít po stezce věčného štěstí skrze očistění se od hříchu a provinění?

Jako každá jiná moc musí být i kněžství používáno, pokud se jím má dosáhnout něčeho dobrého. Jste povoláni, abyste povstali a svítili (viz NaS 115:5), ne abyste své světlo skrývali v temnotě. Jen ti, kteří jsou stateční, budou počítáni mezi vyvolené. Když budete používat moc svého posvátného kněžství, vaše odvaha a jistota porostou. Mladí muži, vy víte, že nejvíce se vám daří právě tehdy, když jste ve službě Boha. Vy víte, že jste nejtěšnější, když jste horlivě zaměstnáni dobrými skutky. Zvelebujte moc svého kněžství tím, že budete čistí a že budete způsobilí.

Připojuji se ke slovům, jež k vám od tohoto řečnického pultu před šesti měsíci pronesl starší Jeffrey R. Holland. „Hledám ... muže,“ řekl, „ať mladé, či starší, kteří se natolik zajímají o tuto bitvu mezi dobrem a zlem, že se do ní zapojí a že budou mluvit směle. Jsme ve válce!“ A pokračoval: „Každého ... prosím o to, aby byl silnějším a oddanějším hlasem – hlasem, který bude znít nejen proti zlu ..., ale hlasem prosazujícím dobro, hlasem prosazujícím evangelium, hlasem prosazujícím Boha.“ („My všichni jsme zapojeni“, *Liahona*, listopad 2011, 44, 47.)

Ano, nositelé Aronova kněžství, jsme ve válce. A v této válce se zlu nejlépe ubráníme tím, že budeme aktivně podporovat spravedlivost. Nemůžete poslouchat hrubá slova a předstírat, že je neslyšíte. Nemůžete se sami nebo s druhými dívat na obscénní obrázky a předstírat, že je nevidíte. Nemůžete se dotýkat nečistých věcí a předstírat, že o nic nejde. Nemůžete být pasivní, zatímco se Satan snaží zničit to, co je hodnotné a čisté. Raději se směle postavte za to, o čem víte, že je pravdivé! Když uslyšíte nebo uvidíte něco, co porušuje Pánova měřítko, pamatujte na to, kdo jste – voják v armádě samotného Boha, zplnomocněný Jeho svatým kněžstvím. Proti nepříteli, otci lži, neexistuje lepší zbraň, než je pravda, která vám vyjde z úst, když použijete moc kněžství. Většina vašich vrstevníků si vás bude vážit pro vaši odvahu a bezúhonnost. Někteří nebudou. Ale to není důležité. Získáte respekt a důvěru Nebeského Otce, protože budete používat Jeho moc k dosažení Jeho záměrů.

Vyzývám každé předsednictvo kvora Aronova kněžství, aby znovu vztyčilo zástavu svobody a zorganizovalo svou armádu a vedlo ji. Využijte své moci kněžství k tomu, abyste pozvali lidi kolem sebe, aby skrze pokání a křest přišli ke Kristu. Pro tento účel máte pověření a moc Nebeského Otce.

Před dvěma lety, při návštěvě Santiaga v Chile, na mě učinil velký dojem Daniel Olate, mladý muž, který často doprovázel misionáře. Požádal jsem ho, aby mi napsal, a s jeho svolením vám nyní přečtu část jeho posledního e-mailu: „Právě mi bylo 16 a v neděli jsem byl vysvěcen do úřadu kněze. Tentýž den jsem pokřtil kamarádku; jmenuje se Carolina. Učil jsem ji evangeliu, a ona pravidelně navštěvovala shromáždění a získala i medailon Osobního pokroku, ale rodiče jí nechtěli dovolit dát se pokřtít,

dokud mne nepoznali a nezačali mi důvěřovat. Chtěla, abych ji pokřtil já, tak jsme museli měsíc čekat na neděli, kdy mi bylo 16. Mám moc dobrý pocit z toho, že jsem pomohl tak dobrému člověku ke křtu, a jsem šťastný, že jsem byl tím, kdo ji pokřtil.“

Daniel je jen jedním z mnoha mladých mužů na světě, kteří žijí v souladu s mocí, kterou jim Bůh svěřil. Dalším je Luis Fernando z Hondurasu, který si všiml, že jeho kamarád kráčí po nebezpečné cestě, a podělil se s ním o své svědectví, čímž mu doslova zachránil život. (Viz „A Change of Heart“, lds.org/youth/video.) Dalším příkladem je Olavo z Brazílie. Olavo, pravý stálý služebník ve svém domově (viz NaS 84:111), inspiroval maminku, aby se vrátila k plné aktivitě v Církvi (viz „Reunited by Faith“, lds.org/youth/video). Některé z těchto příběhů a mnoho dalších jim podobných najdete na církevních internetových stránkách pro mládež: youth.lds.org.

Mimochodem, internet, sociální sítě a další technologie jsou nástroje, které vám Pán vložil do rukou, aby vám pomohl konat vaše kněžské povinnosti a rozšiřovat vliv pravdy a ctnosti.

Drazí mladí muži, když používáte Aronovo kněžství způsobem, který jsem popsal, připravujete se na své budoucí zodpovědnosti. Děláte však mnohem více než jen to. Tak jako Jan Křtitel, onen příkladný nositel Aronova kněžství, i vy připravujete cestu Páně a činíte Jeho stezky přímými. Když směle hlásáte evangelium pokání a křtu, jako to dělal Jan, připravujete lidi na příchod Páně. (Viz Matouš 3:3; NaS 65:1–3; 84:26–28.) Často slýcháte o svých velkých možnostech. Nyní je čas na těchto možnostech zapracovat a využívat schopností, které vám Bůh dal k žehnání druhým, k přivádění lidí z mrákovy na světlo a k připravování cesty Páně.

Církev vám dala brožurku Povinnost vůči Bohu jako zdroj, který vám pomůže učit se vašim povinnostem a plnit je. Studujte ji často. Poklekněte daleko od moderní techniky a usilujte o Pánovo vedení. A poté povstaňte a používejte moc Boží. Slibuji vám, že od Nebeského Otce obdržíte odpovědi na to, jak máte vést svůj život a jak máte pomáhat druhým.

Cituji slova presidenta Thomase S. Monsona: „Nikdy nepodceňujte dalekosáhlý vliv svého svědectví. ... Máte schopnost všimnout si přehlížených. Když máte oči k vidění, uši

k slyšení a srdce k vnímání, můžete podat pomocnou ruku a zachránit druhé.“ („Bud' příkladem“, *Liahona*, květen 2005, 115.)

Svědčím vám o tom, že moc kněžství je skutečná. Své svědectví jsem získal tím, že jsem kněžství sám používal. Často vídám, jak ti, kteří mají moc Aronova kněžství, vykonávají jeden zázrak za druhým. Často jsem svědkem moci služby andělů, když věrní nositelé Aronova kněžství pronášejí duchaplná slova naděje a otevírají srdce někoho, kdo potřebuje světlo a lásku. Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána, našeho vedoucího a našeho Spasitele, amen.

Proč v kněžské službě

President Dieter F. Uchtdorf

Druhý rádce v Proním předsednictvu

Když budeme rozumět oněm proč týkajícím se evangelia a oněm proč týkajícím se kněžství, pomůžte nám to vidět ve všem božský záměr.

Vážím si této úžasné příležitosti setkat se s bratřími v kněžství a spolu s vámi se raduji nad úžasnou krásou evangelia Ježíše Krista. Chválím vás za vaši víru, vaše dobré skutky a vaši stálou spravedlivost.

Sdílíme společné pouto díky tomu, že my všichni jsme byli vysvěceni ke kněžství Božímu těmi, kterým byla svěřena svatá kněžská pravomoc a moc. To není žádné malé požehnání. Je to posvátná zodpovědnost.

Mocný vliv otázky proč

Nedávno jsem přemýšlel o dvou významných povoláních, která jsem v Církvi obdržel jako nositel kněžství.

To první jsem dostal, když jsem byl jáhnem. Naše rodina chodila do odbočky Církve ve Frankfurtu v Německu. Byli jsme požehnáni tím, že v naší malé odbočce bylo mnoho úžasných lidí. Jedním z nich byl náš president odbočky, bratr Landschulz. Velice jsem ho obdivoval, i když se vždy zdálo, že je poněkud vážný, velmi formální a většinou měl na sobě tmavý oblek. Vzpomínám si, jak jsem si jako mladý muž dělal se svými kamarády legraci z toho, jak vypadal staromódně.

Když na to dnes myslím, tak se musím usmívat, protože je dost možné, že dnešní mladí v Církvi mě vnímají velmi podobně.

Jednou v neděli se mě president Landschulz zeptal, zda si se mnou může promluvit. Nejprve mě napadlo: „Co jsem udělal

špatně?“ Myslí se mi honilo všechno to, co jsem asi udělal, že to inspirovalo presidenta odbočky k takovému rozhovoru s jáhnem.

President Landschulz mě pozval do jedné malé třídy – naše kaple neměla kancelář pro presidenta odbočky – a tam mě povolal, abych sloužil jako president kvora jáhnů.

„Je to důležitý úřad,“ řekl, a potom mi popsal proč. Vysvětlil mi, co on a Pán ode mne očekávají a jak mohu získat pomoc.

Nevzpomínám si na vše, co řekl, ale dobře si vzpomínám, jak jsem se cítil. Když mluvil, srdce mi naplňoval posvátný a božský Duch. Pociťoval jsem, že toto je Spasitelova Církev. A pociťoval jsem, že povolání, které mi dal, bylo inspirováno Duchem Svatým. Vzpomínám si, že když jsem z oné malé třídy vycházel, měl jsem pocit, že jsem o hodně vyšší než předtím.

Od onoho dne uplynulo již téměř 60 let, ale stále si cením oněch pocitů důvěry a lásky.

Když jsem přemýšlel o tomto zážitku, snažil jsem se vzpomenout si, kolik jáhnů bylo vlastně tehdy v naší odbočce. Pokud mě paměť neklame, myslím, že jsme byli dva. Ale možná že dost přeháním.

Ve skutečnosti však vůbec nezáleželo na tom, zda tam byl jeden jáhen, nebo tucet jáhnů. Cítil jsem se poctěn a chtěl jsem sloužit podle svých nejlepších schopností a nechtěl jsem zklamat ani presidenta odbočky ani Pána.

Nyní si uvědomuji, že president odbočky nemusel mému povolání věnovat velkou pozornost. Mohl mi prostě říci na chodbě, nebo během našeho kněžského shromáždění, že jsem novým presidentem kvora jáhnů.

Místo toho mi věnoval určitý čas a pomohl mi porozumět nejenom tomu, *co* patří k mým úkolům a k mé nové zodpovědnosti, ale, což je mnohem důležitější, *proč* to mám dělat.

Na to nikdy nezapomenu.

Smyslem tohoto příběhu není pouze ukázat, jak se v Církvi povolává (i když toto byl úžasný příklad toho, jak se to má správně dělat). Je to pro mě příklad motivující moci kněžského vedení, které probouzí Ducha a inspiruje k činu.

Musíme si neustále připomínat, jaké důvody z hlediska věčnosti se skrývají za tím, co je nám přikázáno dělat. Základní zásady evangelia mají být součástí našeho života, i když to

znamená učit se je stále dokola. To neznamená, že tento proces má být rutinní nebo nudný. Naopak, když učíme základním zásadám v rodině nebo v církvi, nechť plamen nadšení z evangelia a oheň svědectví přinášejí světlo, vřelost a radost do srdce těch, které učíme.

My všichni, počínaje právě vysvěceným jáhnem až po nejstaršího vysokého kněze, máme seznamy toho, *co* bychom mohli a měli dělat ve svých kněžských zodpovědnostech. Tato *co* jsou při naší práci důležitá, a musíme jim věnovat pozornost. Ale je to v oněch *proč* týkajících se kněžské služby, kde objevujeme oheň, nadšení a moc kněžství.

Tato *co* v kněžské službě učí tomu, co máme dělat. Ona *proč* inspirují naši duši.

Tato *co* informují, ale ona *proč* mění.

Hojnost „dobrých“ věcí, které chceme dělat

Další kněžské povolání, o němž jsem přemýšlel, jsem dostal o mnoho let později, když už jsem měl vlastní rodinu. Přestěhovali jsme se zpátky do Frankfurtu v Německu, a právě jsem byl v práci povýšen, což vyžadovalo spoustu mého času a pozornosti. Během tohoto rušného období mého života mě starší Joseph B. Wirthlin povolal, abych sloužil jako prezident kůlu.

Při pohovoru, který jsem s ním měl, mi myslí probíhala spousta myšlenek, a ty, které se týkaly mých obav, že možná nebudu mít tolik času, kolik toto povolání vyžaduje, nebyly zrovna zanedbatelné. I když mě zaplavil pocit pokory a byl jsem tímto povoláním poctěn, na okamžik jsem zapochyboval, zda ho mohu přijmout. Ale byla to jen letmá myšlenka, protože jsem věděl, že starší Wirthlin byl povolán Bohem a že koná Pánovo dílo. Mohl jsem snad udělat něco jiného, než toto povolání přijmout?

Jsou chvíle, kdy musíme vykročit do tmy s vírou a důvěrou, že Bůh nám zajistí pevnou půdu pod nohama, jakmile vykročíme. A tak jsem povolání přijal s radostí a s vědomím, že Bůh mi bude pomáhat.

Na počátku tohoto mého pověření jsme měli jako kůl výsadu, že nás učili někteří z největších učitelů a vedoucích v Církvi – přijeli k nám muži jako starší Russell M. Nelson a prezident Thomas S. Monson. Jejich učení bylo jako rosa z nebe, a bylo pro

nás inspirací. Stále ještě mám poznámky, které jsem si během těchto školení udělal. Tito Bratři nám dali *vizi* toho, co to znamená budovat království Boží tím, že prohlubujeme osobní svědectví členů a posilujeme rodiny. Pomohli nám porozumět tomu, jak uplatnit pravdu a zásady evangelia na naše konkrétní okolnosti v oné konkrétní době. Jinými slovy – inspirovaní vedoucí nám pomohli vidět ono *proč* v evangeliu, a my jsme pak museli vyhrnout rukávy a dát se do práce.

Zanedlouho jsme si uvědomili, že je spousta věcí, které předsednictvo kůlu může dělat – ve skutečnosti tolik, že pokud bychom si nestanovili inspirované priority, mohli bychom opomíjet ty skutečně důležité věci. Vzájemně soupeřící priority začaly narůstat a odváděly naši pozornost od vize, o níž se s námi Bratři podělili. Bylo to mnoho „dobrých“ věcí, které jsme mohli dělat, ale všechny nebyly stejně důležité.

Naučili jsme se jedné důležité zásadě – fakt, že je něco dobré, není vždy dostatečným důvodem k tomu, aby si to zasluhovalo náš čas a zdroje. Naše akce, činnosti, iniciativy a plány mají být inspirovány základními *proč* naší kněžské služby a mají z nich vycházet – nemají vycházet z nějakých senzačních trendů či chvilkových zájmů. Pokud tomu tak není, mohou rozptylovat naše úsilí, tříštit naši energii a dostat nás do pastí našich vlastních koníčků, ať duchovních, či časných, které nepředstavují jádro učednictví.

Bratři, my všichni víme, že uchovat si zaměření na ony základní věci, které mají největší moc prohlubovat naši lásku k Bohu a k bližnímu, posilovat manželství a rodiny a budovat království Boží na zemi, vyžaduje sebekázeň. Podobně jako ovocný strom s mnoha větvemi a listy potřebuje prořezat, i z našeho života je občas potřeba něco odřezat, abychom zajistili, že používáme energii a čas k uskutečnění toho pravého cíle – přinášet dobré ovoce!¹

Nejste sami

Jak tedy poznáme, co si vybrat? Každý má zodpovědnost si to určit sám pro sebe. Je nám však přikázáno pilně studovat písmo, věnovat pozornost slovům proroků a celou záležitost probrat v upřímné a zasvěcené modlitbě naplněné vírou.

Bratří, Bůh je věrný. Skrze Svatého Ducha nám bude promlouvat do mysli a do srdce ohledně cesty, kterou se máme ubírat v jednotlivých fázích života.

Je-li naše srdce čisté – nehledáme-li svou vlastní slávu, ale slávu Všemohoucího Boha, snažíme-li se konat Jeho vůli, toužíme-li žehnat své rodině a svým bližním –, nenechá nás kráčet samotné. Jak nám často připomíná prezident Monson: „Když máme Pánovo pověření, máme také nárok na Pánovu pomoc.“²

Váš Nebeský Otec „[půjde] před tváří vaší. [On bude] na pravici vaší a na levici vaší a Duch [Jeho] bude v srdci vašem a andělé [Jeho] kolem vás, aby vás podpírali.“³

Mocný vliv konání

Drazí bratří, božská požehnání pramenící z kněžské služby jsou aktivována naším pilným úsilím, naší ochotou obětovat a naší touhou dělat to, co je správné. Buďme těmi, kteří jednají, nikoli těmi, za něž je jednáno. Kázání je dobré, ale kázání, která nevedou k činu, jsou jako oheň bez tepla nebo jako voda, jež nedokáže uhasit žízeň.

Očišťující plamen evangelia se rozpíná a moc kněžství rozněcuje naši duši tehdy, když uplatňujeme nauku.

Thomas Edison, muž, který zaplavil svět žárovkovým světlem, řekl, že „hodnota myšlenky spočívá v jejím používání“⁴. Podobně nauka evangelia získává na hodnotě tehdy, když ji uplatňujeme.

Nesmíme dovolit, aby nám nauky kněžství ležely ladem v srdci a abychom je v životě nepoužívali. Pokud víte o nějakém manželství nebo rodině, jež potřebují zachránit – možná jde o naši vlastní rodinu –, nečekejme jen a nepřihlížejme. Místo toho poděkujme Bohu za plán štěstí, k němuž patří víra, pokání, odpuštění a nové začátky. Uplatňováním nauky kněžství se budeme moci stát manželem, otcem a synem, jenž rozumí onomu *proč* v kněžství a také tomu, jakou má kněžství moc zachytit a ochránit nádhru a svatost věčných rodin.

Generální konference je vždy dobrou příležitostí jak pro naslouchání, tak pro konání. A tak budme „činitelé slova, a ne posluchači toliko“⁵. Bratří, vyzývám vás, abyste uvažovali o slovech pronesených služebníky Božími během tohoto víkendu.

Poté poklekněte. Požádejte Boha, našeho Nebeského Otce, aby osvětlil vaši mysl a dotkl se vašeho srdce. Proste Boha o vedení v každodenním životě, ve svých církevních zodpovědnostech a ve svých konkrétních těžkostech, s nimiž se v současné době potýkáte. Řiďte se nabádáními Ducha – neotálejte. Budete-li toto vše činit, slibuji vám, že Pán vás nenechá kráčet samotné.

Pokračujte s trpělivostí

Víme, že navzdory našim nejlepším úmyslům věci často nepostupují podle plánu. V životě i v kněžské službě se dopouštíme chyb. Občas klopýtáme a nedaří se nám.

Když nám Pán radí, abychom „[pokračovali] s trpělivostí, dokud [nebudeme] zdokonaleni“⁶, naznačuje nám, že to vyžaduje čas a vytrvalost. Když budeme rozumět oněm *proč* týkajícím se evangelia a oněm *proč* týkajícím se kněžství, pomůže nám to vidět ve všem božský záměr. Bude nás to motivovat a dodá nám to sílu dělat to, co je správné, i když to bude těžké. Zůstaneme-li zaměřeni na základní zásady života podle evangelia, budeme požehnáni jasnou myslí, moudrostí a vedením.

„Nepůjdeme dál v tak veliké věci?“⁷ Ano, bratří, půjdeme!

Když budeme vedeni Duchem Svatým, budeme se učit ze svých chyb. Klopýtneme-li, povstaneme. Zaváháme-li, půjdeme dál. Nikdy se nebudeme potácet; nikdy se nevzdáme.

Jako mocné bratrstvo věčného kněžství Božího budeme stát společně, bok po boku, zaměřeni na zásady znovuzřízeného evangelia Ježíše Krista a budeme vděčně sloužit našemu Bohu a bližním s oddaností a láskou.

Bůh žije!

Drazí bratří, svědčím vám dnes o tom, že Bůh Otec a Jeho Syn, Ježíš Kristus, žijí. Jsou skuteční! Existují!

Nejste sami. Váš Otec v nebi o vás pečuje a touží vám žehnat a podporovat vás ve spravedlivosti.

Buďte si jisti tím, že Bůh promlouvá k lidstvu i v této době. Bude promlouvat i k vám!

Prorok Joseph Smith viděl to, co řekl, že viděl. Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů je znovuzřízena na zemi mocí a pravomocí Všemohoucího Boha.

Modlím se o to, abychom jako nositelé Jeho kněžství vždy byli v souladu s oněmi *proč* týkajícími se kněžské služby a abychom uplatňovali zásady znovuzřízeného evangelia, aby mohly měnit náš život a život těch, jimž sloužíme.

Budeme-li tak činit, nekonečná moc Usmíření nás bude očišťovat a bude zušlechťovat našeho Ducha a charakter, dokud se nestaneme takovými muži, jakými máme být. O tom svědčím v posvátném jménu Ježíše Krista, amen.

Odkazy

1. Viz Matouš 7:18.	<i>Homes of Good Men and Great, Book 2</i>
2. Thomas S. Monson, „Učme se, dělejme a budme“, <i>Liahona</i> , listopad 2008, 62.	(1910), 155.
3. Nauka a smlouvy 84:88.	5. Jakub 1:22.
4. Thomas Edison, v knize Elberta Hubbarda, <i>Little Journeys to the</i>	6. Nauka a smlouvy 67:13.
	7. Nauka a smlouvy 128:22.

Rodiny ve smlouvě

President Henry B. Eyring

První rádce v Prvním předsednictvu

Neexistuje nic, co se přihodilo nebo přihodí vaší rodině, co by bylo tak důležité jako požehnání plynoucí ze zpečetění.

Jsem vděčný za to, že jsem s vámi na tomto shromáždění, na které jsou pozváni všichni nositelé kněžství Božího na světě. Jsme požehnáni tím, že nám předsedá prezident Thomas S. Monson. Jakožto prezident Církve je on jediným žijícím mužem, který je zodpovědný za klíče, jež pečeti rodiny, a za všechny kněžské obřady, které jsou nutné k dosažení věčného života, největšího ze všech darů Božích.

Dnes večer nám naslouchá otec, který se vrací z neaktivity, protože si z celého srdce přeje ujištění o tomto daru. Společně s manželkou milují své dvě malé děti, chlapečka a holčičku. Podobně jako jiní rodiče může si i on představovat nebeské štěstí, když čte tato slova: „A totéž společenství, které existuje mezi námi zde, bude existovati mezi námi tam, pouze bude spojeno s věčnou slávou, z kteréžto slávy se nyní netěšíme.“¹

Tento otec, který s námi dnes večer naslouchá, zná cestu k tomuto vznešenému cíli. Není jednoduchá. To už ví. Vyžadovala víru v Ježíše Krista, hluboké pokání a změnu srdce, která nastala díky tomu, že mu laskavý biskup pomohl pocítit Pánovo láskyplné odpuštění.

Úžasné změny pokračovaly dál, když si šel do svatého chrámu pro obdarování, které Pán popsal těm, které obdařil mocí v prvním chrámu této dispensace. Bylo to v Kirtlandu ve státě Ohio. Pán o něm pravil:

„Pročež, pro tuto příčinu jsem vám dal přikázání, abyste šli do Ohia; a tam vám dám zákon svůj; a tam budete obdarováni mocí z výsosti;

A odtamtud ... mám uloženo v zásobě veliké dílo, neboť Izrael bude spasen a já je povedu, kamkoli chci, a žádná moc nezadrží ruku mou.“²

Mého nedávno zaktivizovaného přítele i všechny nositele kněžství čeká veliké dílo – máme řídit spasení té části Izraele, za kterou jsme nebo budeme zodpovědní – své rodiny. Můj přítel a jeho manželka si uvědomovali, že to znamená být zpečetěn mocí Melchisedechova kněžství ve svatém chrámu Božím.

Požádal mě, abych pečetění vykonal. On i jeho manželka to chtěli provést co možná nejdříve. Ale vzhledem k zaneprázdněnosti související s blížící se generální konferencí jsem nechal tento manželský pár a jejich biskupa dohodnout se na nejlepším datu s mou sekretářkou.

Představte si mé překvapení a radost, když mi tento otec na shromáždění řekl, že pečetění je naplánováno na 3. dubna. Právě v tento den roku 1836 byl Eliáš, prorok, který byl přenesen, poslán do chrámu Kirtland, aby předal pečetící moc Josephu Smithovi a Oliveru Cowderymu. Tyto klíče spočívají v Církvi i dnes a budou v ní spočívát až do konce času.³

Jedná se o totéž božské oprávnění, které dal Pán Petrovi, když slíbil: „A tobě dám klíče království nebeského. A což bys koli svázal na zemi, budeť svázáno i na nebi; a což bys koli rozvázal na zemi, budeť rozvázáno i na nebi.“⁴

Návrat Eliáše byl požehnáním pro všechny, kteří mají kněžství. Starší Harold B. Lee to objasnil ve svém proslovu na generální konferenci, když citoval presidenta Josepha Fieldinga Smitha. Poslouchejte bedlivě: „Jsem nositelem kněžství, a i vy, bratři, jste nositeli kněžství; obdrželi jsme Melchisedechovo kněžství, jehož nositelem byl i Eliáš a další proroci, a Petr, Jakub a Jan. Ale i když máme pravomoc křtít, i když máme pravomoc vkládat ruce pro dar Ducha Svatého a vysvěcovat druhé a dělat všechny tyto věci, bez pečetící moci bychom nic nezmohli, neboť to, co bychom udělali, by nemělo žádnou platnost.“

President Smith pokračoval:

„Vyšší obřady, ona větší požehnání, která jsou nutná pro oslavení v království Božím a která lze získat pouze na určitých místech, nemá právo vykonávat žádný muž, ledaže pro to získá pravomoc od toho, kdo drží klíče. ...

... Na tváři této země není muže, který by měl právo jít a vykonat jakýkoli obřad evangelia, ledaže to schválí president Církve, který drží klíče. On nám dává pravomoc; on dává našemu kněžství pečeticí moc, protože on tyto klíče drží.“⁵

Totéž ujištění přišlo od presidenta Boyda K. Packera, když psal o pečeticí moci. Poznání, že tato slova jsou pravdivá, jsou útěchou pro mě a budou útěchou i pro rodinu, kterou 3. dubna zpečetím: „Petr měl být držitelem klíčů. Petr měl být držitelem pečeticí moci, ... díky níž mohl cokoli svázat neboli zpečetit na zemi nebo rozvázat na zemi, a totéž se stalo i v nebesích. Tyto klíče patří presidentovi Církve – prorokovi, vidoucímu a zjevovateli. Tato posvátná pečeticí moc je v Církvi i dnes. Ti, kteří znají význam této pravomoci, na nic jiného nepohlížejí s posvátnějším rozjímáním. Na ničem jiném se tak pevně nelpí. V kterékoli dané době je na zemi relativně málo mužů, kteří jsou [držiteli] této pečeticí moci – v každém chrámu jsou bratři, kterým byla pečeticí moc dána. Nikdo ji nemůže získat jinak než od proroka, vidoucího a zjevovatele a presidenta Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů.“⁶

Díky příchodu Eliáše byla nositelům kněžství dána nejen moc, ale měla se obrátit i srdce lidí: „Duch, moc a povolání Eliášovo znamená, že máte moc držet klíč ke zjevení, obřadům, proroctvím, mocím a obdarováním plnosti Melchisedechova kněžství a království Božího na zemi; a získat, obdržet a vykonávat všechny obřady přináležející ke království Božímu, dokonce až k obrácení srdcí otců k dětem a srdcí dětí k otcům, dokonce i k těm, kteří jsou v nebi.“⁷

Toto obrácení srdce již pocítil můj přítel i jeho rodina. Můžete ho pocítit i vy na tomto shromáždění. Možná se vám, podobně jako mně, v duchu vybavila tvář vašeho otce nebo matky. Možná to byla vaše sestra nebo bratr. Možná to byla dcera nebo syn.

Možná jsou v duchovním světě nebo na jiném kontinentě. Pocítili jste ale radost z toho, že toto propojení s nimi je pevné,

protože s nimi jste nebo můžete být spojeni skrze kněžské obřady, které Bůh bude respektovat.

Nositelé Melchisedechova kněžství, kteří jsou otcí a jejichž rodina byla zpečetěna, se učí, co musí dělat. Neexistuje nic, co se přihodilo nebo přihodí vaší rodině, co by bylo tak důležité jako požehnání plynoucí ze zpečetění. Neexistuje nic důležitějšího než ctít manželské a rodinné smlouvy, které jste uzavřeli nebo uzavřete v chrámu Božím.

Způsob, jak toho dosáhnout, je jasně dán. Mají-li být naše chrámové smlouvy uznány i ve světě, který přijde, musí je Svatý Duch zaslíbení zpečetit skrze naši poslušnost a obět'. President Harold B. Lee vysvětlil, co to znamená být zpečetěn Svatým Duchem zaslíbení, když citoval staršího Melvina J. Ballarda: „Můžeme oklamat lidi, ale nemůžeme oklamat Ducha Svatého, a naše požehnání nebudou věčná, pokud nebudou zpečetěna také Svatým Duchem zaslíbení. Duch Svatý je tím, kdo čte myšlenky a srdce lidí a udílí svou schvalující pečeť na požehnání pronesená na jejich hlavu. Pak je toto pečetění závazné, účinné a platné.“⁸

Když jsme byli se sestrou Eyringovou zpečetěni v chrámu Logan v Utahu, nerozuměl jsem tehdy plnému významu tohoto zaslíbení. Stále se snažím porozumět tomu, co všechno to znamená, ale s manželkou jsme se na začátku svého téměř 50letého manželství rozhodli, že se budeme co nejvíce snažit zvát Ducha Svatého do svého života a rodiny.

Jako mladý otec, který byl zpečetěn v chrámu a který se v srdci soustředil na manželku a naši novou rodinu, jsem se tehdy poprvé setkal s prezidentem Josephem Fieldingem Smithem. A v poradní místnosti Prvního předsednictva, kam jsem byl pozván, jsem získal naprosto jisté svědectví, když president Harold B. Lee ukázal na presidenta Smitha, který seděl vedle něj, a zeptal se: „Věříte, že by tento muž mohl být prorokem Božím?“

President Smith zrovna vstoupil do místnosti a ještě neřekl ani slovo. Jsem na věky vděčný za to, že jsem byl schopen odpovědět díky tomu, co naplnilo mé srdce: „Já vím, že je,“ a věděl jsem tak jistě, jakože slunce svítí, že president Smith je držitelem kněžské pečetící moci pro celý svět.

Pokud jde o mě a mou manželku, tento zážitek dodal slovům presidenta Josepha Fieldinga Smitha velkou moc, když nám na konferenčním zasedání 6. dubna 1972 dal následující radu: „Je vůlí Páně posilovat a ochraňovat rodinnou jednotku. Naléhavě žádáme otce, aby zaujali své právoplatné místo v čele rodiny. Žádáme matky, aby podporovaly svého manžela a aby byly světlem pro své děti.“⁹

Dovolte mi uvést čtyři věci, kterými můžete jako otcové a nositelé kněžství vést a pozvedat svou rodinu, aby se mohla vrátit domů k Nebeskému Otci a Spasiteli.

Zprv – získejte pevné svědectví o tom, že máme klíče kněžství a že jejich držitelem je prezident Církve, a toto svědectví si uchovávejte. Modlete se o to každý den. Odpověď se dostaví a přinese vám větší odhodlání vést svou rodinu, pocit naděje a větší štěstí ve vaší službě. Budete radostnější a optimističtější, což bude velkým požehnáním pro vaši manželku a rodinu.

Druhým požadavkem je milovat vaši manželku. Dávat v běžném životním úsilí přednost jejím zájmům před těmi vašimi bude vyžadovat víru a pokoru. Máte spolu s ní zodpovědnost zaopatřovat a živit rodinu, a zároveň sloužit druhým. To může občas vyžadovat veškerou energii a sílu, kterou máte. Kvůli věku a nemocem může vaše manželka potřebovat více péče. Pokud se i tehdy rozhodnete dávat jejímu štěstí přednost před tím svým, slibuji vám, že vaše láska k ní vzroste.

Zatřetí – zapojte všechny členy rodiny do úsilí mít se navzájem rádi. President Ezra Taft Benson učil:

„Z hlediska věčnosti je spasení rodinnou záležitostí. ...

Především je třeba, aby děti věděly, že je druzí mají rádi, že je potřebují a že si jich váží, a aby to pociťovaly. Je třeba, aby o tom byly často ujišťovány. Je zřejmé, že toto je úkol, který mají plnit rodiče, a nejčastěji to nejlépe dokáže matka.“¹⁰

Ale dalším důležitým zdrojem tohoto pocitu, že jsou milovány, je láska od ostatních dětí v rodině. Důsledná péče bratrů a sester o sebe navzájem se dostaví jen díky vytrvalému úsilí rodičů a s pomocí Boží. Vy víte, že tomu tak je díky zkušenostem z vlastní rodiny. A potvrzuje se to pokaždé, když čtete o rodinných konfliktech, kterým čelili spravedlivý Lehi a jeho manželka Saria v Knize Mormonově.

Úspěch, kterého dosáhli, je pro nás vodítkem. Učili evangelium Ježíše Krista tak dobře a tak vytrvale, že jejich děti, a dokonce i někteří potomci po několik generací, měli srdce obměkčené vůči Bohu i vůči sobě navzájem. Například Nefi i jiní psali členům své rodiny, kteří byli jejich nepřáteli, a projevovali o ně zájem. A Duch občas obměkčil srdce tisíců lidí a nahradil nenávist láskou.

Jednou z možností, jak zopakovat úspěchy otce Lehiho, je způsob, kterým vedete rodinné modlitby a rodinná setkání, například rodinné domácí večery. Až se děti budou umět modlit, dávejte jim příležitost modlit se navzájem za ty v rodinném kruhu, kteří potřebují požehnání. Rozpoznávejte rychle počátky nesouladu a chvalte skutky nesobecké služby, zvláště když si je prokazují navzájem. Když se děti jeden za druhého modlí a navzájem si slouží, jejich srdce bude obměkčeno a obráceno k sobě navzájem i k rodičům.

Čtvrtý způsob, jak vést rodinu po způsobu Páně, se týká toho, když je zapotřebí ukázněvání. Jsme schopni plnit svou zodpovědnost napravovat druhé po způsobu Páně a pak vést své děti k věčnému životu.

Jistě si vzpomenete na tato slova, ale možná jste nebyli svědky jejich moci u nositele Melchisedechova kněžství, který připravuje svou rodinu na život v tomtéž společenství, z jakého se budou těšit v celestiálním království. Určitě si ta slova vybavíte. Známe je tak dobře:

„Žádná moc nebo vliv nemohou ani nemají býti udržovány působením kněžství, pouze přesvědčováním, shovívavostí, jemností a mírností a láskou nepředstíranou;

Laskavostí a ryzím poznáním, které budou velice rozšiřovati duši bez pokrytectví a beze lsti –

Pokáráním v pravý čas s ostrostí, když jsi pohnut Duchem Svatým; a pak, následně, projevením větší lásky vůči tomu, jehož jsi pokáral, aby tě nepovažoval za nepřítele svého;

Aby mohl vědět, že věrnost tvá je silnější než pouta smrti.“¹¹

A poté přichází toto nesmírně cenné zaslíbení pro nás, otce v Sionu: „Duch Svatý bude stálým společníkem tvým a žezlo tvé neměnným žezlem spravedlivosti a pravdy; a panství tvé bude věčným panstvím a bez donucovacích prostředků bude k tobě plynouti na věky věků.“¹²

Toto je pro nás vysoké měřítko, ale když s vírou ovládáme své chování a přemáháme pýchu, Duch Svatý udílí své schválení a posvátná zaslíbení a smlouvy se naplňují.

Dosáhnete úspěchu díky své víře v to, že Pán seslal klíče kněžství, které zůstávají stále u nás – a s pevným poutem lásky ke své manželce, s Pánovou pomocí při obracení srdce vašich dětí k sobě navzájem a k rodičům a s tím, že vás povede láska, až budete napravovat a nabádat způsobem, který přivolává Ducha.

Vím, že Ježíš je Kristus a že je náš Spasitel. Svědčím o tom, že president Thomas S. Monson dnes drží a používá všechny klíče kněžství na zemi. Mám ho rád a podporuji ho. Mám rád i vás a modlím se za vás. V posvátném jménu Ježíše Krista, amen.

Odkazy

1. Nauka a smlouvy 130:2.
2. Nauka a smlouvy 38:32–33.
3. Viz Joseph Fielding Smith, *Sealing Power and Salvation*, Brigham Young University Speeches of the Year (Jan. 12, 1971), speeches.byu.edu.
4. Matouš 16:19.
5. Joseph Fielding Smith, citoval Harold B. Lee, Conference Report, Oct. 1944, 75.
6. Boyd K. Packer, „Svatý chrám“, *Liahona*, říjen 2010, 34.
7. *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 11.
8. Melvin J. Ballard, citoval Harold B. Lee, Conference Report, Oct. 1970, 111.
9. Joseph Fielding Smith, „Counsel to the Saints and to the World“, *Ensign*, July 1972, 27.
10. Ezra Taft Benson, „Salvation – a Family Affair“, *Tambuli*, Nov. 1992, 3, 4.
11. Nauka a smlouvy 121:41–44.
12. Nauka a smlouvy 121:46.

Ochotni a hodni sloužit

President Thomas S. Monson

Pokud kněžství rozumíme, ctíme jeho moc a náležitě ji používáme a pokud uplatňujeme víru, dějí se zázraky kdekoli.

Milovaní bratří, je skvělé být opět s vámi. Kdykoli se účastním všeobecného kněžského shromáždění, vzpomínám na učení některých ušlechtilých Božích vedoucích, kteří promlouvali na všeobecných kněžských shromážděních Církve. Mnozí již odešli, aby získali svou věčnou odměnu, a přesto nám poskytují inspirované vedení díky své úžasné mysli, hloubce své duše a vřelosti svého srdce. Dnes večer se s vámi podělím o některá jejich slova týkající se kněžství.

Od Proroka Josepha Smitha: „Kněžství je věčná zásada a existovalo s Bohem od věčnosti a bude existovat do věčnosti, bez počátku dnů či konce roků.“¹

Slova presidenta Wilforda Woodruffa nás učí: „Svaté kněžství je komunikační kanál, kterým Bůh rozmlouvá a jedná s lidmi na zemi; a nebeští poslové, kteří navštěvují zemi, aby mluvili k lidem, jsou muži, kteří byli během svého smrtelného života nositeli kněžství a ctili jej; a vše, co Bůh připravil, aby bylo učiněno pro spasení lidstva od příchodu člověka na zemi až po vykoupení světa, bylo a bude vykonáno mocí věčného kněžství.“²

President Joseph F. Smith dále vysvětlil: „Kněžství [je] ... moc Boží delegovaná člověku, skrze kterou může muž jednat na zemi pro spasení lidské rodiny, ve jménu Otce a Syna a Ducha Svatého, a může jednat legitimně a neosvojovat si tuto pravomoc, ani si ji nevypůjčovat od generací, které zemřely a odešly, ale má pravomoc, která byla předána v tento den, ve kterém žijeme,

službou andělů a duchů shůry, přímo z přítomnosti Všemohoucího Boha.“³

A nakonec od presidenta Johna Taylora: „Co je to kněžství? ... Je to vládnoucí zásada Boží jak na zemi, tak i na nebi, neboť všechny věci na zemi i na nebi jsou spravovány touto mocí, tímto působením neboli zásadou, a touto silou jsou všechny věci udržovány a podporovány. Spravuje všechny věci – řídí všechny věci – podporuje všechny věci – a je spojeno se všemi věcmi týkajícími se Boha a pravdy.“⁴

Jsmo velmi požehnáni tím, že zde můžeme být v těchto posledních dnech, kdy se kněžství Boží nachází na zemi. Je obrovskou výsadou, že můžeme být nositeli tohoto kněžství. Kněžství není ani tak dar jako spíš pověření sloužit, výsada povznášet a příležitost žehnat životu druhých.

S těmito příležitostmi přicházejí i určité zodpovědnosti a povinnosti. Mám velmi rád ono vznešené slovo *povinnost* a všechno, co v sobě zahrnuje.

Kněžských shromáždění se v různých povoláních a při různých příležitostech účastním již 72 let – od té doby, co jsem byl ve dvanácti letech vysvěcen jáhnem. Čas opravdu postupuje kupředu. A povinnost s ním drží krok. Povinnost nepohasíná ani jí neubývá. Katastrofické konflikty přicházejí a odcházejí, ale válka vedená o duše lidí pokračuje bez ustání. Jako zvuk polnice se nese slovo Páně určené vám i mně a nositelům kněžství, ať jsou kdekoli: „Pročež, necht’ každý muž se učí *povinností* svým a necht’ se učí jednati v úřadu, do něhož je určen, ve vši pílí.“⁵

Volání povinnosti přišlo k Adamovi, Noémovi, Abrahamovi, Mojžíšovi, Samuelovi, Davidovi. Přišlo k Proroku Josephu Smithovi a ke každému z jeho nástupců. Volání povinnosti přišlo k chlapci Nefimu, když mu Pán skrze jeho otce Lehiho nařídil vrátit se s jeho bratry do Jeruzaléma a získat od Labana mosazné desky. Nefiho bratři reptali a stěžovali si, že to, co je od nich požadováno, je příliš těžké. Jak reagoval Nefi? Řekl: „Půjdu a učiním věci, které přikázal Pán, neboť vím, že Pán nedává dětem lidským žádná přikázání, aniž by pro ně připravil cestu, aby mohly uskutečnit věc, kterou jim přikazuje.“⁶

Jak zareagujeme my, když přijde totéž volání k nám? Budeme reptat jako Laman a Lemuel a řekneme: „To, co je od nás

požadováno, je těžké“⁷ Nebo každý z nás řekne spolu s Nefim: „Půjdu. A učiním“? Budeme ochotni sloužit a být poslušnými?

Moudrost Boží se lidem občas jeví jako pošetilost nebo jen něco příliš těžkého, avšak jedno z největších a nejvzácnějších ponaučení, která ve smrtelnosti můžeme získat, je to, že když Bůh mluví a člověk uposlechne, bude to vždy to správné rozhodnutí.

Když přemýšlím o slově *povinnost* a o tom, jak může vykonávání naší povinnosti obohatit náš život a život druhých, vybavují se mi slova jednoho proslulého básníka a spisovatele:

*Spal jsem a snil,
že život je radost.
Probudil jsem se,
a život byl povinnost.
Jednal jsem a hle –
Z povinnosti byla radost.*⁸

Robert Louis Stevenson to vyjádřil jinak. Řekl: „Vím, co je potěšení, neboť jsem odvedl dobrou práci.“⁹

Budeme-li konat své povinnosti a používat kněžství, nalezneme skutečnou radost. Zažijeme uspokojení ze splnění svých úkolů.

Byli jsme učeni konkrétním povinnostem kněžství, jehož jsme nositeli, ať už se jedná o kněžství Aronovo, či Melchisedechovo. Naléhavě vás žádám, abyste se nad těmito povinnostmi zamysleli a poté dělali vše, co je ve vašich silách, abyste je konali. Abychom to mohli dělat, musíme být způsobilí. Kéž máme ruce připravené, ruce čisté a ruce ochotné, abychom se mohli podílet na poskytování toho, co náš Nebeský Otec chce, aby od Něj druzí obdrželi. Nejsme-li způsobilí, může se stát, že o moc kněžství přijdeme, a pokud o ni přijdeme, přijdeme o samotnou podstatu oslavení. Budme způsobilí sloužit.

President Harold B. Lee, jeden z velkých učitelů v Církvi, prohlásil: „Když se člověk stává nositelem kněžství, stává se Pánovým zmocněncem. Na své povolání má hledět tak, jako kdyby plnil úkoly přímo od Pána.“¹⁰

K jedné události týkající se kněžství došlo během druhé světové války začátkem roku 1944, když námořní pěchota

Spojených států obsazovala korálový ostrov Kwajalein, jenž patří k Marshallovým ostrovům v Pacifiku, zhruba na půli cesty mezi Austrálií a Havají. Tuto událost zaznamenal korespondent, který pracoval pro jedny noviny na Havaji a který nebyl členem Církve. Ve svém novinovém článku z roku 1944, který napsal po tomto zážitku, uvedl, že byl s dalšími korespondenty ve druhé vlně za námořní pěchotou u ostrova Kwajalein. Během plavby si všimli, že na hladině pluje obličejem dolů mladý námořník, který byl zjevně vážně raněn. Mělká voda kolem něj byla zarudlá od jeho krve. Poté uviděli jiného námořníka, jak se přibližuje ke svému zraněnému kamarádovi. I tento druhý námořník byl raněn – levá ruka mu visela bezvládně podél těla. Tomu, který plaval na vodě, nadzvedl hlavu, aby se neutopil. Vylekaným hlasem zavolal o pomoc. Korespondenti se znovu podívali na chlapce, kterého držel, a volali na něj: „Chlapče, pro něj už nemůžeme nic udělat.“

„Poté,“ napsal korespondent, „jsem byl svědkem něčeho, co jsem v životě ještě neviděl. Ačkoli byl tento mladík sám vážně zraněný, odtáhl zjevně nehybné tělo svého kamaráda ke břehu. Položil si jeho hlavu na koleno. ... Byl to zvláštní pohled – na tyto dva smrtelně zraněné chlapce –, kteří byli oba ... čistí, krásní mladí muži, dokonce i v této úzkostné situaci. První chlapec sklonil hlavu nad toho druhého a řekl: ‚Přikazuji ti ve jménu Ježíše Krista a mocí kněžství, abys zůstal na živu, dokud nedorazí lékařská pomoc.‘“ Na závěr článku korespondent napsal: „Všichni tři [ti dva námořníci a já] jsme tady v nemocnici. Lékaři nevědí ..., [jak to mohli přežít], ale já to vím.“¹¹

Pokud kněžství rozumíme, ctíme jeho moc a náležitě ji používáme a pokud uplatňujeme víru, dějí se zázraky kdekoli. Když víra nahradí pochyby, když nesobecká služba odstraní sobecké snažení, moc Boží uskuteční Jeho záměry.

Volání povinnosti může přijít tiše, když my, kteří jsme nositeli kněžství, přijímáme úkoly, jež dostáváme. President George Albert Smith, skromný, ale schopný vedoucí, prohlásil: „Vaší prvořadou povinností je poznat, co Pán chce, a potom mocí a silou Jeho svatého kněžství [natolik] zvelebovat vaše povolání v přítomnosti vašich bližních ... aby vás lidé rádi následovali.“¹²

Jedno takové volání povinnosti – mnohem méně dramatické, které však pomohlo zachránit jednu duši – ke mně přišlo v roce 1950, když jsem byl nově povoláným biskupem. Jako biskup jsem měl mnoho různých zodpovědností a snažil jsem se využívat své schopnosti na maximum, abych zvládal vše, co ode mě bylo vyžadováno. Tehdy se Spojené státy účastnily jiné války. Protože mnoho našich členů sloužilo v ozbrojených silách, obdrželi všichni biskupové pověření z církevního ústředí zajistit každému vojákovi předplatné novin *Church News* a časopisu *Improvement Era*, což byl v té době církevní časopis. Kromě toho byl každý biskup požádán, aby jednou měsíčně napsal každému vojákovi ze svého sboru osobní dopis. V našem sboru bylo 23 mužů v uniformě. Kněžská kvora dala s námahou dohromady finanční prostředky na uhrazení předplatného. A já jsem splnil úkol, neboli svou povinnost, napsat každý měsíc 23 osobních dopisů. Ještě dnes po všech těch letech mám schované kopie mnoha svých dopisů a odpovědí, které jsem dostal. Když si tyto dopisy znovu pročítám, snadno mi vyhrknou slzy. Je radost znovu číst o vojákově závazku žít podle evangelia nebo o námořníkově rozhodnutí vytrvat se svou rodinou ve víře.

Jednou večer jsem předal jedné sestře ze sboru hromádku 23 dopisů pro daný měsíc. Jejím úkolem bylo zajistit jejich odeslání a udržovat v aktuálnosti seznam stále se měnících adres. Pohlédla na jednu obálku a s úsměvem se mě zeptala: „Bratře biskupe, vy to nikdy nevzdáte? Tady je další dopis pro bratra Brysona. Je to sedmnáctý dopis, který mu posíláte, aniž by od něj přišla jediná odpověď.“

Odpověděl jsem: „Třeba přijde právě tento měsíc.“ A jak se ukázalo, *ten měsíc* odpověď skutečně přišla. Poprvé odpověděl na můj dopis. Jeho dopis je pro mě památným pokladem. Sloužil daleko od domova na vzdáleném pobřeží, byl izolovaný, osamělý a stýskalo se mu. Napsal: „Drahý bratře biskupe, na psaní dopisů moc nejsem.“ (To jsem mu mohl říci sám už před *několika* měsíci.) Jeho dopis pokračoval: „Děkuju vám za církevní noviny a časopisy, ale hlavně vám děkuju za vaše osobní dopisy. Obrátil jsem v životě list. Byl jsem vysvěcen knězem v Aronově kněžství. Mé srdce přetéká dojetím. Jsem šťastný člověk.“

Bratr Bryson nemohl být šťastnější než jeho biskup. Byl jsem tak svědkem praktického uplatnění přísloví: „Povinnost svou vždy konej, zbytek Pánu přenechej.“¹³

O několik let později jsem použil tento příběh při návštěvě kůlu Salt Lake Cottonwood, v němž sloužil James E. Faust jako jeho president, abych povzbudil k projevování větší pozornosti našim vojákům. Po shromáždění ke mně přistoupil pohledný mladý muž. Vzal mě za ruku a zeptal se: „Biskepe Monsone, vzpomínáte si na mě?“

Najednou jsem si uvědomil, kdo to byl. „Bratr Bryson!“ zvolal jsem. „Jak se máte? Co v Církvi děláte?“

Vřele a hrdě prohlásil: „Mám se dobře. Sloužím v předsednictvu kvora starších. Ještě jednou děkuji za váš zájem a za osobní dopisy, které jste mi posílal a kterých si moc cením.“

Bratří, svět potřebuje naši pomoc. Děláme vše, co máme? Pamatujme na slova presidenta Johna Taylora: „Pokud nebudete zvelebovat svá povolání, Bůh vás povolá k zodpovědnosti za ty, které jste mohli spasit, kdybyste svou povinnost konali.“¹⁴ Jsou lidé, kterým je potřeba pomoci stát pevně na nohou, které je potřeba podržet za ruku, dodat odvalu jejich myslí, inspirovat jejich srdce a spasit jejich duši. Čekají vás požehnání věčnosti. Máte výsadu nebýt na jevišti kněžské služby jako diváci, ale jako účastníci. Věnujme pozornost inspirujícímu upozornění v Jakubově epištole: „Buďtež pak činitelé slova, a ne posluchači toliko, oklamávající sami sebe.“¹⁵

Učme se svým povinností a přemýšlejme o nich. Buďme ochotni a hodni sloužit. Při konání svých povinností krácejme ve stopách Mistra. Když vy i já půjdeme po cestě, kterou krácel On, zjistíme, že On je víc než jen děťátko v Betlémě, víc než syn tesaře, víc než největší učitel, který kdy žil. Poznáme Ho jako Syna Božího, našeho Spasitele a Vykupitele. Když k Němu přišlo volání povinnosti, odpověděl: „Otče, staň se vůle tvá a sláva buď tvou na věky.“¹⁶ Kéž každý z nás dělá totéž, o to se modlím v Jeho svatém jménu, ve jménu Ježíše Krista, Pána, amen.

Odkazy

1. *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 104.
2. *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* (2004), 38.

3. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5th ed. (1939), 139–140; zvýraznění přidáno.
4. *Teachings of Presidents of the Church: John Taylor* (2001), 119.
5. Nauka a smlouvy 107:99; zvýraznění přidáno.
6. 1. Nefi 3:7; viz také verše 1–5.
7. Viz 1. Nefi 3:5.
8. Rabindranath Tagore, in William Jay Jacobs, *Mother Teresa: Helping the Poor* (1991), 42.
9. Robert Louis Stevenson, in Elbert Hubbard II, comp., *The Note Book of Elbert Hubbard: Mottoes, Epigrams, Short Essays, Passages, Orphic Sayings and Preachments* (1927), 55.
10. *Stand Ye in Holy Places: Selected Sermons and Writings of President Harold B. Lee* (1976), 255.
11. In Ernest Eberhard Jr., “Giving Our Young Men the Proper Priesthood Perspective,” typescript, July 19, 1971, 4–5, Church History Library.
12. George Albert Smith, Conference Report, Apr. 1942, 14.
13. Henry Wadsworth Longfellow, „The Legend Beautiful,” in *The Complete Poetical Works of Longfellow* (1893), 258.
14. *Teachings: John Taylor*, 164.
15. Jakub 1:22.
16. Mojžíš 4:2.

Milosrdní obdržít milosrdenství

President Dieter F. Uchtdorf

Druhý rádce v Prvním předsednictvu

Když je naše srdce naplněno láskou Boží, stáváme se „k sobě vespolek dobrotiví, milosrdní, [navzájem si odpouštějící]“.

Draží bratři a sestry, nedávno jsem dostal dopis od jedné ustarané matky, která prosila o proslov na generální konferenci, jehož téma by obzvláště prospělo jejím dvěma dětem. Došlo mezi nimi k roztržce, a přestaly spolu mluvit. Matka byla zdrcená. V dopise mě ujistila o tom, že poselství na generální konferenci na toto téma by její děti usmířilo a vše by bylo v pořádku.

Tato upřímná a vážná prosba oné věrné sestry byla jen jedním z několika nabádání, která jsem obdržel v těchto uplynulých měsících, že mám dnes říci něco o tom, co stále více znepokojuje nejen onu utrápenou matku, ale i mnohé v Církvi, a ve skutečnosti i celý svět.

Zapůsobila na mě víra této milující matky, že proslov na generální konferenci by mohl pomoci urovnat vztah mezi jejími dětmi. Jsem si jist tím, že svou důvěru nekládala ani tak ve schopnosti řečníků, jako spíše v „působivost slova Božího“, které má „mocnější účinek na mysl lidu nežli ... cokoli jiného“¹. Drahá sestro, modlím se o to, aby se Duch dotkl srdce vašich dětí.

Když vztahy nejsou dobré

Napjaté a zpřetrhané vztahy jsou tak staré jako lidstvo samo. Dávný Kain byl prvním, kdo dovolil, aby zlo hořkosti a zášti nahlodalo jeho srdce. Pěstoval si v duši půdu pro závist a

nenávist a dovolil těmto pocitům, aby uzrály natolik, že pak učinil nemyslitelné – zavraždil svého vlastního bratra, čímž se stal otcem Satanových lží.²

Od oněch prvních dnů duch závisti a nenávisti vedl k příběhům, které v lidské historii patří k těm nejtragičtějším. Onen duch obrátil Saula proti Davidovi, syny Jákobovy proti jejich bratru Jozefovi, Lamana a Lemuela proti Nefimu a Amalikiáše proti Moronimu.

Dovedu si představit, že každý na této zemi je určitým způsobem ovlivněn tímto destruktivním duchem sváru, zlosti a pomsty. Možná jsou dokonce i chvíle, kdy tohoto ducha rozpoznáváme sami v sobě. Když máme pocit, že nám někdo ublížil, když se hněváme nebo závidíme, je docela snadné soudit druhé; a často jejich skutkům přisuzujeme zlé úmysly, abychom ospravedlnili svou vlastní zlost.

Nauka

Samozřejmě víme, že to je špatné. Nauka je jasná. Všichni jsme závislí na Spasiteli; nikdo z nás nemůže být spasen bez Něj. Kristovo Usmíření je nekonečné a věčné. Odpuštění *našich* hříchů je něčím podmíněno. Musíme činit pokání a musíme být ochotni odpustit druhým. Ježíš učil: „[Odpouštějte si] navzájem; neboť ten, kdo neodpouští ..., stojí před Pánem odsouzen; neboť v něm zůstává větší hřích“³; a „blahoslavení milosrdní, nebo oni milosrdenství důjdou“⁴.

Tato slova se samozřejmě jeví jako naprosto rozumná – když se vztahují na někoho jiného. Jasně a snadno vidíme škodlivé následky, které se dostávají tehdy, když *druzí* soudí a jsou naplnění záští. A určitě se nám nelíbí, když někdo soudí nás.

Ale když dojde na naše vlastní předsudky a rozhořčení, i my často ospravedlňujeme svůj hněv jako spravedlivý a své soudy jako spolehlivé a jediné náležité. I když nemůžeme vidět do srdce druhého, domníváme se, že dokážeme rozpoznat něčí zlé úmysly nebo dokonce to, že je někdo zlý. Když se však jedná o naši vlastní zahořklost, děláme výjimku, protože máme pocit, že v našem případě máme všechny potřebné informace k tomu, abychom někým mohli opovrhnout.

Apoštol Pavel ve své epištole Římanům řekl, že ti, kteří vynášejí soudy nad druhými, jsou neomluvitelní. Vysvětlil, že ve

chvíli, kdy soudíme někoho jiného, odsuzujeme sami sebe, neboť nikdo není bez hříchu.⁵ Odmítnout odpustit je vážný hřích – hřích, před nímž Spasitel varoval. Samotní Ježíšovi učedníci „hledali navzájem proti sobě záminku a neodpouštěli si navzájem v srdci svém; a pro toto zlo byli sužováni a bolestivě ukázněváni“.⁶

Náš Spasitel mluvil na toto téma tak jasně, že zbývá jen málo místa pro osobní interpretaci. „Já, Pán, odpustím tomu, komu odpustím,“ ale poté řekl: „ale od vás je *požadováno*, abyste odpouštěli *všem* lidem.“⁷

Mohu k tomu něco dodat? Když Pán požaduje, abychom odpouštěli všem, znamená to odpouštět i sobě. Občas ten, komu je ze všech lidí na světě nejtěžší odpustit – ale zároveň možná ten, kdo naše odpuštění potřebuje nejvíce –, je ten, kdo se na nás dívá ze zrcadla.

Hlavní zásada

Tento námět odsuzování druhých by se v podstatě mohl učit v kázání o třech slovech. Když dojde na nenávisť, pomluvy, přezírání, vysmívání, zášť nebo snahu ublížit, udělejte prosím toto:

Přestaňte s tím!

Je to tak prosté. Zkrátka musíme přestat druhé soudit a nahradit odsuzující myšlenky a pocity srdcem naplněným láskou k Bohu a k Jeho dětem. Bůh je náš Otec. My jsme Jeho děti. Všichni jsme bratři a sestry. Nevím přesně, jak tuto zásadu *nesoudit druhé* vyjádřit natolik výstižně, důrazně a přesvědčivě, abyste na ni nezapomněli. Mohu citovat písmo, zkusit vysvětlit nauku i citovat samolepku na autě, kterou jsem nedávno viděl. Byla přilepena vzadu na nárazníku auta, jehož řidič vypadal poněkud hrubě, ale slova na samolepce učila podnětné zásadě. Stálo na ní: „Nesudte mě proto, že hřeším jinak než vy.“

Musíme si uvědomit, že jsme všichni nedokonalí – jsme žebráky před Bohem. Nedožadujeme se všichni, tu a tam, pokorně milosrdenství a neprosíme o milost? Nepřejeme si s veškerou silou své duše milosrdenství – aby nám byly odpuštěny chyby, které jsme učinili, a hříchy, kterých jsme se dopustili?

Protože všichni spoléháme na milosrdenství Boží, jak můžeme odpírat druhým jakoukoli míru milosti, kterou si tak naléhavě přejeme sami pro sebe? Milovaní bratři a sestry, nemáme tudíž odpouštět právě tak, jak si přejeme, aby bylo odpuštěno nám?

Láska Boží

Je to těžké udělat?

Ano, samozřejmě.

Odpustit sobě a druhým není lehké. Pro většinu z nás to ve skutečnosti vyžaduje velkou změnu našeho postoje a způsobu myšlení – dokonce změnu srdce. Ale máme dobrou zprávu. Tato „mocná změna“⁸ srdce je přesně to, co nám evangelium Ježíše Krista má přinášet do života.

Jak k tomu dochází? Skrze lásku Boží.

Když je naše srdce naplněno láskou Boží, děje se v nás cosi dobrého a čistého. „Přikázání jeho ošťiháme; a přikázání jeho nejsou těžká. Všecko zajisté, což se narodilo z Boha, přemáhá svět.“⁹

Čím více dovolujeme, aby láska Boží řídila naši mysl a pocity – tím více dovolujeme, aby nám srdce naplňovala naše láska k Nebeskému Otci, a tím jednodušší je mít rád druhé čistou láskou Kristovou. Když otevíráme srdce tomu, aby ho zahřívala láska Boží, temnota a chlad nevraživosti a řevnivosti se nakonec vytratí.

Jako vždy – naším příkladem je Kristus. Svým učením a svým životem nám ukázal cestu. Odpouštěl zlovolným, hrubým i těm, kteří se Mu snažili ublížit a uškodit.

Ježíš řekl, že je snadné milovat ty, kteří milují nás; i zlovolní to činí. Ale Ježíš Kristus učil vyššímu zákonu. Jeho slova znějí po celá staletí a jsou určena pro nás i dnes. Jsou určena pro všechny, kteří si přejí být Jeho učedníky. Jsou určena pro vás i pro mě: „Milujte nepřátele své, dobrořečte těm, kteříž vás proklínají, dobře činite nenávidícím vás, a [modlete] se za ty, kteříž vás utiskují a vám se protiví.“¹⁰

Když je naše srdce naplněno láskou Boží, stáváme se „k sobě vespolek dobrotiví, milosrdní, [navzájem si odpouštějící], jakož i Bůh v Kristu odpustil [nám]“¹¹.

Čistá láska Kristova může z našich očí odstranit třísky zlosti a hněvu a umožnit nám vidět druhé tak, jak náš Nebeský Otec vidí nás – jako chybní a nedokonalé smrtelníky, jejichž cena a potenciál daleko přesahují možnosti našeho chápání. Protože Bůh nás tak nesmírně miluje, musíme se i my mít navzájem rádi a odpouštět si.

Cesta učedníka

Drazí bratři a sestry, přemýšlejte o následujících otázkách, a tak sami sebe otestujte:

Chováte vůči někomu zášť?

Pomlouváte, i když to, co říkáte, může být pravda?

Odstrkujete, zavrhuje nebo trestáte druhé kvůli něčemu, co udělali?

Závidíte tajně někomu něco?

Chcete někomu ublížit?

Pokud jste na kteroukoli otázku odpověděli ano, je možná na místě, abyste uplatnili ono trojslovné kázání – přestaňte s tím!

Ve světě plném nařčení a nepřívětivosti je snadné druhé kamenovat. Ale než tak učiníme, vzpomeňme si na slova Toho, kdo je naším Mistrem a vzorem: „Kdo jest z vás bez hříchu, nejprv hod’ ... kamenem.“¹²

Bratři a sestry, odložme kameny.

Buďme laskaví.

Odpouštějme.

Mluvme s druhými laskavě.

Necht’ láska Boží naplňuje naše srdce.

„Čiňme dobře všechněm.“¹³

Spasitel slíbil: „Dávejte, a budeť vám dáno. Míru dobrou, natlačenou, a natřesenou, a [překypující]. ... Touž zajisté měrou, kterouž měříte, bude vám zase odměřeno.“¹⁴

Nemělo by být toto zaslíbení dostatečné k tomu, abychom své úsilí vždy zaměřovali na skutky laskavosti, odpuštění a pravé lásky, a ne na nějaké negativní jednání?

Necht’ jako učedníci Ježíše Krista oplácíme zlo dobrem.¹⁵ Nevyhledávejme odplatu ani nedovolme, aby nás přemohl hněv.

„Nebo psáno jest: [odplata je má], já odplatím, praví Pán.

A protož lační-li nepřítel tvůj, nakrm jej, a žízni-li, dej mu pít. ...

Nedej se přemoci zlému, ale přemáhej v dobrém zlém.“¹⁶

Nezapomeňte – milosrdenství na konci obdrží ten, kdo je milosrdný.¹⁷

Jako členové Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů, ať jsme kdekoli, budme známi jako lidé, kteří „[mají] lásku jedni k druhým“¹⁸.

Mějte lásku jeden k druhému

Bratři a sestry, v tomto životě je dost zármutku a bolesti, aniž bychom k tomu něco přidávali svou vlastní zarputilostí, hořkostí a zlostí.

Nejsme dokonalí.

Lidé kolem nás nejsou dokonalí.¹⁹ Lidé dělají věci, které nás rmoutí a které nás mohou zklamat a rozzlobit. V tomto smrtelném životě tomu tak bude vždy.

Nicméně musíme odložit své vlastní rozhořčení. V rámci smrtelnosti se musíme naučit i tomu, jak se takových věcí zbavit. *To je Pánova cesta.*

Pamatujte na to, že v nebi jsou ti, kteří mají toto společné: je jim odpuštěno; a sami odpouštějí.

Složte své břímě ke Spasitelovým nohám. Zanechte odsuzování. Umožněte Kristovu Usmíření, aby změnilo a uzdravilo vaše srdce. Mějte lásku jeden k druhému. Odpouštějte jeden druhému.

Milosrdní obdrží milosrdenství.

O tom svědčím ve jménu Toho, který miloval tak dokonale, že dal svůj život za nás, své přátele. V posvátném jménu Ježíše Krista, amen.

Odkazy

1. Alma 31:5.	10. Matouš 5:44; viz také verše 45–47.
2. Viz Mojžíš 5:16–32.	11. Efezským 4:32.
3. Nauka a smlouvy 64:9.	12. Jan 8:7.
4. Matouš 5:7.	13. Galatským 6:10.
5. Viz Římanům 2:1.	14. Lukáš 6:38.
6. Nauka a smlouvy 64:8.	15. Viz Matouš 5:39–41.
7. Nauka a smlouvy 64:10;
zvýraznění přidáno.	16. Římanům 12:19–21.
8. Mosiáš 5:2.	17. Viz Matouš 5:7.
9. 1. Janova 5:3–4.	18. Jan 13:35.
	19. Viz Římanům 3:23.

Bud' Bohu dík

Starší Russell M. Nelson

Kvorum Dvanácti apoštolů

*O kolik lepší by bylo, kdyby si všichni více
uvědomovali Boží prozřetelnost a lásku a kdyby Mu
vyjadřovali vděčnost!*

Drazí bratři a sestry, děkujeme vám za vaši podporu a za vaši oddanost. Jsme vděční za každého z vás a máme každého z vás rádi.

Nedávno jsme se sestrou Nelsonovou obdivovali krásné tropické rybky v jednom malém soukromém akváriu. Rybky pestrých barev a různých tvarů a velikosti plavaly sem a tam. Zeptal jsem se poblíž stojící průvodkyně: „Kdo tyto krásné rybky krmí?“

Ona odpověděla: „Já je krmím.“

Poté jsem se zeptal: „A poděkovaly vám někdy?“

Odpověděla: „Ještě ne!“

Vzpomněl jsem si na některé lidi, kteří jsou podobně neteční vůči svému Stvořiteli, který je jejich pravý „chléb života“. ¹ Prožívají den za dnem, aniž by si byli vědomi Boha a Jeho dobrotivosti vůči nim.

O kolik lepší by bylo, kdyby si všichni více uvědomovali Boží prozřetelnost a lásku a kdyby Mu vyjadřovali vděčnost! Ammon učil: „Vzdejme díky [Bohu], neboť on koná spravedlivost na věky.“ ² Stupeň naší vděčnosti je mírou naší lásky k Němu.

Bůh je Otec našich duchů. ³ Má oslavené a zdokonalené tělo z masa a kostí. ⁴ Než jsme se narodili, žili jsme s Ním v nebi. ⁵ A když nás stvořil fyzicky, byli jsme stvoření k obrazu Božímu, každý se svým vlastním tělem. ⁶

Pomyslete na naši fyzickou výživu. Je vskutku seslaná z nebe. Potřebný vzduch, potrava a voda – to vše k nám přichází ve

formě darů od milujícího Nebeského Otce. Země byla stvořena, aby zajistila naše krátké putování ve smrtelnosti.⁷ Narodili jsme se se schopností růst, milovat, uzavřít sňatek a založit rodinu.

Manželství a rodina jsou ustanoveny Bohem. Rodina je nejdůležitější společenskou jednotkou v čase i na věčnosti. Podle velkého Božího plánu štěstí mohou být rodiny zpečetěny v chrámu a mohou se připravovat na návrat do Jeho svaté přítomnosti, aby tam žily s Bohem navždy. Právě toto je věčný život! Naplňuje nehlubší touhy lidské duše – přirozené přání být nekonečně dlouho s milovanými členy své rodiny.

My jsme součástí Jeho božského záměru. „Dílo mé a sláva má,“ řekl, je „uskutečnit nesmrtelnost a věčný život člověka“.⁸ Aby Bůh tohoto cíle dosáhl, natolik „miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný“.⁹ Tento skutek byl nadpozemským projevem Boží lásky. „Neboť neposlal ... Syna svého na svět, aby odsoudil svět, ale aby spasen byl svět skrze něho.“¹⁰

Ústředním bodem Božího věčného plánu je působení Jeho Syna Ježíše Krista.¹¹ Přišel, aby vykoupil Boží děti.¹² Díky Pánovu Usmíření se vzkříšení (neboli nesmrtelnost) stalo skutečností.¹³ Díky Usmíření se pro každého, kdo toho bude hoden, stal věčný život dosažitelný. Ježíš vysvětlil:

„Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, byť pak i umřel, živ bude.

A každý, kdož jest živ, a věří ve mne, neumřet' na věky.“¹⁴

Buď Bohu dík za Usmíření Pána a za Jeho dar vzkříšení – za toto velkolepé poselství Velikonoc!

Fyzické dary

Náš Nebeský Otec miluje své děti.¹⁵ Každého z nás požehnal fyzickými i duchovními dary. Dovolte mi o obou skupinách těchto darů něco říci. Když zpíváte píseň „Jsem dítě Boží“, myslíte na dar fyzického těla, který vám dal. Mnohé úžasné vlastnosti vašeho těla dosvědčují, že máte božskou podstatu.¹⁶

Každý orgán vašeho těla je úžasný dar od Boha. Každé oko má čočky s automatickým zaostřováním. Nervy a svaly ovládají dvě oči, které vytvářejí jeden trojrozměrný obraz. Oči jsou propojeny s mozkem, který zaznamenává to, co vidíte.

Vaše srdce je neuvěřitelná pumpa.¹⁷ Má čtyři jemné chlopně, které řídí směr proudění krve. Tyto chlopně se otevírají a zavírají více než 100 000krát za den – 36 milionkrát za rok. A přesto, pokud nejsou poškozeny nějakou chorobou, jsou schopny odolávat této námaze téměř neomezeně.

Zamyslete se nad obranným systémem těla. Aby se chránilo před poškozením, vnímá bolest. V reakci na infekci vytváří protilátky. Kůže zajišťuje ochranu. Varuje před poškozením, které může způsobit nadměrné teplo nebo chlad.

Tělo samo obnovuje zastaralé buňky a řídí si úroveň životně důležitých složek. Tělo si samo léčí řezné rány, pohmožděny a zlomené kosti. Jeho rozmnožovací schopnosti jsou dalším posvátným darem od Boha.

Je třeba mít na paměti, že k tomu, aby člověk dosáhl svého božského určení, nepotřebuje dokonalé tělo. Ve skutečnosti některé z nejúžasnějších duchovních bytostí přebývají v křehkém či nedokonalém těle. Lidé s fyzickými těžkostmi si často vypěstují velkou duchovní sílu právě proto, že tyto těžkosti mají.

Kdokoli, kdo studuje, jak funguje lidské tělo, dozajista vidí „Boha pohybujícího se ve své majestátnosti a moci“.¹⁸ Díky tomu, že je tělo řízeno božským zákonem, jakékoli uzdravení přichází skrze poslušnost zákona, na němž je dané požehnání založeno.¹⁹

Přesto se někteří lidé mylně domnívají, že tyto úžasné fyzické vlastnosti vznikly náhodou nebo v důsledku nějakého velkého třesku. Položte si tuto otázku: „Mohl by z výbuchu v tiskárně vzniknout slovník?“ Pravděpodobnost, že by se tak stalo, je *nanejvýš* mizivá. Ale i kdyby, nikdy by si tento slovník nedokázal opravit natržené stránky nebo vytvořit své vlastní novější vydání!

Kdyby schopnosti těla normálně fungovat, bránit se, uzdravovat se, regulovat se a obnovovat se působily neomezeně, zdejší život by byl věčný. Ano, uvázli bychom navždy zde na zemi! Naštěstí pro nás Stvořitel zajistil stárnutí a jiné procesy, v jejichž důsledku nakonec fyzicky zemřeme. Smrt, podobně jako narození, je součástí života. V písmech se učíme, že „nebylo žádoucí, aby byl člověk uchráněn před touto časnou smrtí, neboť to by zničilo veliký plán štěstí“.²⁰ Vrátit se k Bohu branou, kterou nazýváme smrt, je radostí pro ty, kteří Boha milují a jsou připraveni se s Ním setkat.²¹ Nakonec nadejde čas, kdy každý

„duch a tělo budou opět spojeny ve své dokonalé podobě; jak končetina, tak kloub budou znovuzříženy do své vlastní schránky“,²² aby již nikdy nebyly odděleny. Buď Bohu díky za tyto fyzické dary!

Duchovní dary

Jakkoli je tělo důležité, slouží jako schránka pro věčného ducha člověka. Náš duch existoval v předsmrtelné sféře²³ a bude dál žít i poté, co tělo zemře.²⁴ Duch tělo oživuje a dává mu osobnost.²⁵ V tomto životě i v tom příštím se duch a tělo, když jsou spojeny, stávají žijící duší nadpozemské hodnoty.

Vzhledem k tomu, že duch člověka je tak důležitý, má jeho rozvoj věčný dosah. Když rozmlouváme v pokorné modlitbě s naším milujícím Nebeským Otcem, náš duch se posiluje.²⁶

Vlastnosti, podle kterých budeme jednoho dne souzeni, jsou všechny duchovní.²⁷ Patří mezi ně láska, ctnost, bezúhonnost, soucit a služba druhým.²⁸ Váš duch, ve spojení s tělem, ve kterém přebývá, je schopen rozvíjet a projevovat tyto vlastnosti takovými způsoby, které jsou životně důležité pro váš věčný pokrok.²⁹ Duchovního pokroku lze dosáhnout pomocí kroků víry, pokání, křtu, daru Ducha Svatého a vytrváním do konce, které zahrnuje získání obdarování a pečetících obřadů ve svatém chrámu.³⁰

Podobně jako tělo potřebuje pro přežití každodenní potravu, i duch potřebuje výživu. Duch je vyživován věčnou pravdou. Vloni jsme oslavovali 400. výročí přeložení svaté Bible krále Jakuba. A již téměř 200 let máme k dispozici Knihu Mormonovu. Ta je nyní přeložena celá nebo ve formě výňatků do 107 jazyků. Díky těmto i jiným drahocenným písmům víme, že Bůh je náš Věčný Otec a že Jeho Syn, Ježíš Kristus, je náš Spasitel a Vykupitel. Buď Bohu díky za tyto duchovní dary!

Dary evangelia

Víme, že všichni proroci v mnoha dispensacích, například Adam, Noé, Mojžíš a Abraham, učili o božskosti našeho Nebeského Otce a Ježíše Krista. Naši současnou dispensaci zahájil Nebeský Otec a Ježíše Kristus, když se v roce 1820 zjevil Proroku Josephu Smithovi. Církev byla zorganizována v roce 1830. Nyní, o 182 let později, jsme stále pod smluvním závazkem přinášet evangelium „každému národu, pokolení, jazyku a

lidu“.³¹ A když tak činíme, jak dárci, tak příjemci budou požehnáni.

Naši zodpovědností je učit děti Boží a probouzet je k tomu, aby si uvědomily, že Bůh existuje. Před mnoha lety král Beniamin řekl:

„Věřte v Boha; věřte, že on je a že stvořil všechny věci jak na nebi, tak na zemi; věřte, že má veškerou moudrost a veškerou moc jak na nebi, tak na zemi; ...

... Věřte, že musíte činiti pokání z hříchů svých a zanechatí jich a pokořiti se před Bohem; a prositi v upřímnosti srdce, aby vám odpustil; a nyní, věříte-li všem těmto věcem, hleďte, abyste je činili.“³²

Bůh je tentýž včera, dnes i na věky, ale my ne. Je naším úkolem každý den čerpat z moci Usmíření, abychom se mohli opravdu změnit, stát se více takovými, jako je Kristus, abychom se stali hodnými daru oslavení a žili věčně s Bohem, Ježíšem Kristem a svou rodinou.³³ Bud' Bohu dík za tyto moci, výsady a dary evangelia!

Svědčím o tom, že Bůh žije, že Ježíš je Kristus a že toto je Jeho Církev, znovuzřízená v těchto posledních dnech, aby naplnila své božské určení. Dnes nás vede president Thomas S. Monson, kterého máme rádi a kterého z celého srdce podporujeme, jako podporujeme i jeho rádce a Dvanáct apoštolů jako proroky, vidoucí a zjevovatele. O tom svědčím v posvátném jménu Ježíše Krista, amen.

Odkazy

1. Jan 6:35, 48; viz také verš 51.
2. Alma 26:8; viz také Alma 7:23.
3. Viz Skutkové 17:27–29.
4. Viz Nauka a smlouvy 130:22.
5. Viz Mojžíš 6:51; Římanům 8:16; Židům 12:9; Jeremiáš 1:4–5.
6. Viz Genesis 2:7; 1. Korintským 15:44; Mojžíš 3:7.
7. Viz 1. Nefi 17:36.
8. Mojžíš 1:39.
9. Jan 3:16.
10. Jan 3:17.
11. Jeho záměry jsou výstižně a stručně popsány v 3. Nefim 27:13–22.
12. Viz Alma 11:40.
13. Viz 2. Nefi 9:6–7, 20–22.
14. Jan 11:25–26.
15. Viz 1. Nefi 17:40; 1. Janova 4:10.
16. Viz 2. Petrova 1:4.
17. Srdce přečerpá asi 7 600 litrů krve za den.
18. Nauka a smlouvy 88:47.
19. Viz Nauka a smlouvy 130:21. Tento božský zákon je vskutku nevratitelný.
20. Alma 42:8.
21. Žalmista vyjádřil, jak se na tuto záležitost dívá Bůh: „Drahá jest před očima Hospodinovýmá smrt

- svatých jeho.“ (Žalm 116:15); viz také Kazatel 12:7.
22. Alma 11:43; viz také Kazatel 12:7; Alma 40:23; Nauka a smlouvy 138:17.
23. Viz Nauka a smlouvy 93:38.
24. Viz Alma 40:11; Abraham 3:18.
25. Duch má podobu daného člověka (viz Nauka a smlouvy 77:2).
26. Viz 3. Nefi 14:9–11.
27. Duch, nikoli tělo, je aktivní a zodpovědnou složkou duše. Bez ducha je tělo mrtvé (viz Jakub 2:26). A právě duch si vybírá dobro či zlo a bude odpovědný za kladné i negativní vlastnosti, které bude mít při posledním soudu (viz Alma 41:3–7).
28. Jako například víra, ctnost, poznání, zdrženlivost, trpělivost, bratrská laskavost, zbožnost, pravá láska, pokora a píle (viz Nauka a smlouvy 4:6).
29. Viz 2. Nefi 2:11–16, 21–26; Moroni 10:33–34.
30. Toto je nauka Kristova (viz 2. Nefi 31:11–21).
31. Mosiáš 15:28; viz také 1. Nefi 19:17; 2. Nefi 26:13; Mosiáš 3:20; 15:28; 16:1; Alma 37:4; Nauka a smlouvy 1:18–23; 77:11; 133:37.
32. Mosiáš 4:9–10.
33. „Věčný život ... je největší ze všech darů Božích.“ (Nauka a smlouvy 14:7.)

Výjimečná ponaučení

Starší Ronald A. Rasband

Předsednictvo Sedmdesáti

*S modlitbou doufám, že budeme dál vznešeně nést své
břímě a nabízet pomocnou ruku těm mezi námi, kteří
trpí.*

Již 20 měsíců je naše rodina požehnána výsadou mít velmi výjimečné miminko.

Náš vnuk, malý Paxton, se narodil s velmi vzácnou chromozomální poruchou – genetickou vadou, která ho činí výjimečným, doslova jedním ze stovek milionů. Naše dcera a její manžel se narozením Paxtona vydali na nezmapovanou cestu, která jim změnila život. Tato zkušenost se stala zatěžkávací zkouškou pro získání výjimečných ponaučení, které se dotýkají věčnosti.

Drahý starší Russell M. Nelson, který k nám právě promlouval, učil:

„Z důvodů, které většinou nejsou známy, se někteří lidé rodí s tělesnými omezeními. Určité části těla mohou být abnormální. Řídící soustavy mohou být nevyvážené. I tělo každého z nás je podrobena nemoci a smrti. Fyzické tělo je nicméně neocenitelným darem. ...

Pro dosažení božského určení není zapotřebí dokonalého těla. Ve skutečnosti jedny z nejkrásnějších duchovních bytostí sídlí v křehké schránce. ...

Nakonec přijde čas, kdy každý ,duch a tělo budou opět spojeny ve své dokonalé podobě; jak končetina, tak kloub budou znovuzřízeny do své vlastní schránky‘. (Alma 11:43.) Pak se můžeme díky Usmíření Ježíše Krista stát v Něm dokonalými.“¹

Každému z vás, který zažívá těžkosti, starosti, zklamání nebo trápení s někým blízkým, říkám toto: Bůh, náš Nebeský Otec,

miluje neomezenou láskou a nekonečným soucitem vašeho blízkého, který má nějaké trápení, a miluje i vás!

Když někteří čelí tomuto utrpení, možná se ptají: jak to mohl Všemohoucí Bůh dopustit? A pak nastupuje zdánlivě nevyhnutelná otázka: proč se to stalo mně? Proč musíme zakoušet nemoci a případy, kdy se drazí členové rodiny stanou invalidními nebo jsou povoláni domů předčasně nebo prožívají celé roky v bolesti? Proč tyto zármutky?

V takových chvílích se můžeme obrátit na veliký plán štěstí, který připravil Nebeský Otec. Když nám byl tento plán předložen v předpozemském životě, plesali jsme díky němu radostí.² Tento život je zkrátka školení pro věčné oslavení a tento proces zahrnuje zkoušky a prověrky. Tak tomu bylo vždy, nikdo toho není uchráněn.

Důvěřovat Boží vůli je během smrtelného života zcela zásadní. S vírou v Něj čerpáme ve chvílích, kdy máme mnoho otázek, ale málo odpovědí, sílu z Kristova Usmíření.

Když náš Spasitel Ježíše Kristus po svém Vzkříšení navštívil Ameriku, pronesl všem tuto výzvu:

„Máte mezi sebou nějaké, kteří jsou nemocní? Přiveďte je sem. Máte nějaké, kteří jsou chromí nebo slepí nebo kulhající nebo zmrzačení nebo malomocní nebo ochrnutí nebo kteří jsou hluchí anebo jakkoli sužováni? Přiveďte je sem a já je uzdravím, neboť mám s vámi soucit; nitro mé je plné milosrdenství. ...

A stalo se, že když takto promluvil, celý zástup předstoupil s nemocnými svými a sužovanými svými a chromými svými a se slepými svými a s němými svými a se všemi těmi, kteří byli jakkoli sužováni; a on uzdravil každého, jak před něho byli předvedeni.“³

Velkou sílu lze čerpat ze slov „celý zástup ... předstoupil“ – *celý*, bratři a sestry. My *všichni* čelíme těžkostem. A pak tato slova: „Kterí byli jakkoli sužováni.“ Každý z nás se s tím může ztotožnit, že?

Krátce poté, co se milý Paxton narodil, jsme poznali, že Nebeský Otec nám požehná a poskytne nám výjimečná ponaučení. Když jsme mu s jeho otcem vložili prsty na hlavičku při prvním z mnoha kněžských požehnání, napadla mě slova z deváté kapitoly Jana: „Aby zjevení byli skutkové Boží na něm.“⁴

A skutky Boží se skrze Paxtona vskutku projevují.

Učíme se trpělivosti, víře a vděčnosti balzámem služby, nekonečnými hodinami silných emocí, slzami soucitu a modlitbami a projevy lásky vůči svým blízkým, kteří to potřebují – zvláště Paxton a jeho rodiče.

President James E. Faust, můj president kůlu v době, kdy jsem byl chlapcem, řekl: „Chovám velkou úctu k milujícím rodičům, kteří pokojně snášejí a překonávají bolest a žal kvůli dítěti, které má od narození nebo následkem nemoci vážnou duševní nebo tělesnou poruchu. Tato bolest často přetrvává den za dnem, bez úlevy, po dobu celého života rodiče nebo dítěte. Často musí rodiče dítěti věnovat nadlidskou péči, která nikdy nekončí, která trvá dnem i nocí. Mnoho matek pocítuje po celá léta bolest fyzickou i citovou, zatímco dodávají útěchu a přinášejí úlevu od utrpení svému výjimečnému dítěti.“⁵

Jsmo svědky toho, jak se na Paxtonovu rodinu vylévá Spasitelova čistá láska, kterážto láska je dostupná všem – jak je to popsáno v Mosiáši: „A nyní, stalo se, že břemena, jež byla vložena na Almu a jeho bratří, byla učiněna lehkými; ano, Pán je posílil, takže snášeli svá břemena lehce a podrobovali se radostně a s trpělivostí veškeré vůli Páně.“⁶

Jednou večer, když bylo Paxtonovi teprve několik dní, jsme byli na novorozenecké jednotce intenzivní péče v úžasné nemocnici Primary Children's Medical Center v Salt Lake City a žasli jsme nad tím, jakou oddanou a trvalou pozornost mu lékaři, sestřičky a pečovatelky věnují. Zeptal jsem se dcery, jak to všechno vůbec zaplatíme a zkusil jsem odhadnout náklady na péči. Lékař, který stál poblíž, poznamenal, že můj odhad je „velmi nízký“ a že péče o Paxtona bude stát mnohem víc, než jsem odhadoval. Dozvěděli jsme se, že značná část nákladů na péči v této nemocnici je pokryta štedrými dary ve formě času a peněžních příspěvků druhých. Jeho slova mě zaplavila pocitem pokory, když jsem pomyslel na to, jakou cenu má tato malinká duše pro ty, kteří se o něj tak pečlivě starají.

Připomnělo mi to známý misionářský verš, který nyní získal nový význam: „Pamatujte, cena duší je veliká v očích Božích.“⁷

Plakal jsem, když jsem přemítal o nekonečné lásce, kterou Nebeský Otec a Jeho Milovaný Syn Ježíš Kristus chovají ke

každému z nás, a mocně jsem pochopil, jakou cenu, z pohledu fyzického i duchovního, duše pro Boha má.

Paxtonova rodina zjistila, že je obklopena nesčítnými nebeskými i pozemskými sloužícími anděly. Někteří se nenápadně objevili, když jich bylo zapotřebí, a v tichosti zase zmizeli. Jiní přinášeli jídlo, prali prádlo, vyzvedávali sourozence, zavolali pro povzbuzení a zejména se za Paxtona modlili. Z toho plyne další ponaučení: když narazíte na člověka, který se topí, ptali byste se, zda potřebuje pomoc – nebo by bylo lepší, kdybyste prostě skočili a vytáhli ho z hluboké vody? Nabídka: „Dej mi vědět, jestli ti nějak mohu pomoci“, ačkoli dobře míněná a často pronášená, ve skutečnosti žádnou pomocí není.

Nepřestáváme se učit, jak velkou hodnotu má, když si někdo všímá druhých kolem sebe a když se o ně zajímá, a učíme se, jak je důležité nejen poskytovat pomoc, ale také jak velká radost z pomáhání druhým plyne.

President Thomas S. Monson, který je vynikajícím příkladem toho, jak pozvedat sklíčené, řekl: „Bůh žehnej všem, kteří se snaží být strážcem bratra svého, kteří dávají, aby ulevili utrpení, kteří se se vším, co je v nich dobré, snaží změnit svět k lepšímu. Všimli jste si, že tito lidé mají rozzářenější úsměv? Jejich kroky jsou pevnější. Mají kolem sebe auru radosti a spokojenosti, ... neboť člověk nemůže pomáhat druhým, aniž by nepocítil, jak bohatě je požehnan on sám.“⁸

I když budeme čelit zkouškám, protivenstvím, postižením, trápením a všemožným soužením, náš pečující a milující Spasitel bude vždy připraven nám pomoci. Slíbil:

„[Nezanechám vás bez útěchy], přijduť k vám. ...

Pokoj svůj dávám vám; ne jako svět dává, já dávám vám. Nermuťž se srdce vaše, ani strachuj.“⁹

Jsme nesmírně vděční našemu Otci v nebi za našeho hrdinu Paxtona. Skrze něj Pán zjevuje své skutky a dál nám dává cenná, posvátná a výjimečná ponaučení.

Rád bych zakončil slovy jedné oblíbené písně:

*Než skončí boj, všichni jsme v něm zapojeni.
Vždy s radostí! Vždy s radostí!
Koruny pro vítěze jsou připraveny,
chceme je získat a zvítězit.¹⁰*

Bratři a sestry, s modlitbou doufám, že budeme dál vznešeně nést své břímě a nabízet pomocnou ruku těm mezi námi, kteří trpí a potřebují pozvednout a povzbudit. Kéž každý z nás děkuje Bohu za Jeho požehnání a obnovuje svůj závazek vůči Otci v nebi, že bude pokorně sloužit Jeho dětem. Ve jménu Ježíše Krista, amen.

Odkazy

1. Russell M. Nelson, „Jsme děti Boží“, *Liahona*, leden 1999, 103.
2. Viz Job 38:7.
3. 3. Nefi 17:7, 9.
4. Jan 9:3.
5. James E. Faust, „The Works of God“, *Ensign*, Nov. 1984, 54.
6. Mosiáš 24:15.
7. Nauka a smlouvy 18:10.
8. Thomas S. Monson, „Our Brothers' Keepers“, *Ensign*, June 1998, 39.
9. Jan 14:18, 27.
10. „We Are All Enlisted“, *Hymns*, č. 250.

Vize proroků ohledně Pomocného sdružení – víra, rodina, pomoc

Julie B. Becková

Nedávno uvolněná generální presidentka Pomocného sdružení

Víra, rodina a pomoc – tato tři jednoduchá slova jsou tím, co vyjadřuje vizi proroků pro sestry v Církvi.

V minulých letech jsem často pocítovala, že mám mluvit o Pomocném sdružení – o jeho cílech a vlastnostech,¹ o důležitosti jeho historie,² o jeho práci a o jeho partnerství s biskupy a s kvory Melchisedechova kněžství.³ Zdá se, že nyní je důležité zaměřit určitou pozornost na vizi proroků týkající se Pomocného sdružení.⁴

Právě tak, jak Pánovi proroci stále učí starší a vysoké kněze jejich úkolům a povinnostem, mluví i o své vizi pro sestry v Pomocném sdružení. Z jejich rad je jasné, že účelem Pomocného sdružení je prohlubovat víru a osobní spravedlivost, posilovat rodiny a domovy a vyhledávat potřebné a pomáhat jim. *Víra, rodina a pomoc* – tato tři jednoduchá slova jsou tím, co vyjadřuje vizi proroků pro sestry v Církvi.

Již od počátku Znovuzřízení proroci mluví o své vizi silných, věrných a cílevědomých žen, které rozumějí své hodnotě a účelu z hlediska věčnosti. Když Prorok Joseph Smith založil Pomocné sdružení, nařídil jeho první presidentce, aby „předsedala tomuto sdružení tím, že bude pečovat o chudé – sloužit jejich potřebám a věnovat se nejružnějším záležitostem této instituce“.⁵ Měl vizi organizace, která bude „[vybranou společností, oddělenou] od všeho zla světa“.⁶

Brigham Young, druhý prezident Církve, dal pokyn svým rádcům a Kvoru Dvanácti apoštolů, aby nařídili biskupům, aby „[nechali sestry] zorganizovat Pomocné sdružení žen v různých sborech“. Dodal: „Někteří si mohou myslet, že to je bezvýznamná věc, ale není.“⁷

Později prezident Joseph F. Smith řekl, že na rozdíl od světských organizací, které „jsou vytvořeny muži nebo ženami“, Pomocné sdružení „je božsky vytvořeno, božsky oprávněno, božsky ustaveno, božsky ustanoveno Bohem“.⁸ Prezident Joseph Fielding Smith řekl sestrám, že jim „byla dána moc a pravomoc konat mnoho úžasných věcí“.⁹ Řekl: „Jste členkami největší organizace žen na světě, organizace, která je zásadní součástí království Božího na zemi a která je navržena a pracuje tak, aby pomáhala svým věrným členkám získat věčný život v království našeho Otce.“¹⁰

Široká sféra vlivu

Každý rok se stovky tisíc žen a mladých žen stávají součástí tohoto stále rostoucího „kruhu sester“.¹¹ At' již pak sestra žije kdekoli a slouží kdekoli, uchovává si své členství a společenství v Pomocném sdružení.¹² Vzhledem k důležitým účelům Pomocného sdružení První předsednictvo vyjádřilo přání, aby se mladé ženy začaly připravovat na Pomocné sdružení dostatečně dlouho předtím, než jim bude 18 let.¹³

Pomocné sdružení není program. Je to oficiální součást Pánovy Církve, která je „božsky ustanovena Bohem“, aby učila, posilovala a inspirovala sestry k tomu, aby dosahovaly svých cílů týkajících se víry, rodiny a pomoci. Pomocné sdružení je způsob života žen Svatých posledních dnů a jeho vliv vždy sahal daleko za hranice nedělní výuky nebo společenských setkávání. Následuje příklad učednic, jež sloužily s Pánem Ježíšem Kristem a s Jeho apoštoly v Jeho Církvi v dávných dobách.¹⁴ Učíme se, že „je povinností žen osvojovat si v životě ctnosti, které podporuje Pomocné sdružení, stejně jako muži mají povinnost osvojovat si v životě vzory vlastností, které podporuje kněžství“.¹⁵

Když Prorok Joseph Smith zorganizoval Pomocné sdružení, učil sestry, že mají „[pomáhat] chudým“ a „[spasit] duše“.¹⁶ Sestry jsou ve své povinnosti „spasit duše“ zplnomocněny organizovat svou práci v široké sféře vlivu a podílet se na ní.

První presidentka Pomocného sdružení byla ustanovena k tomu, aby vykládala písmo, a Pomocné sdružení v sobě dál nese důležitou zodpovědnost týkající se výuky v Pánově Církvi. Když Joseph Smith řekl sestrám, že organizace Pomocného sdružení je připravena na „výsady, požehnání a dary kněžství“,¹⁷ otevřelo jim to dveře k Pánovu dílu spasení. Spasení duší zahrnuje sdílení evangelia a účast na misionářské práci. Zahrnuje to chrámovou práci a práci na rodinné historii. Zahrnuje to vše, co je možné udělat pro to, abychom se stali duchovně a časně soběstačnými.

Starší John A. Widtsoe prohlásil, že Pomocné sdružení nabízí „úlevu od chudoby, úlevu od nemoci, úlevu od pochyb, úlevu od neznalosti – úlevu od všech překážek radosti a pokroku ženy. Jak nádherné poslání!“¹⁸

President Boyd K. Packer přirovnal Pomocné sdružení k „ochrannému valu“.¹⁹ Zodpovědnost chránit sestry a jejich rodiny přispívá k prohloubení důležitosti péče a služby navštěvujících učitelek a je projevem naší ochoty pamatovat na smlouvy, které jsme s Pánem uzavřely. Jako „služebnice potřebných a sužovaných“ se společně s biskupy snažíme starat o časné a duchovní potřeby Svatých.²⁰

President Spencer W. Kimball řekl: „Existuje mnoho sester, které žijí v hadrech – v duchovních hadrech. Mají nárok na nádhernou róbu – duchovní róbu. ... Vy máte tu výsadu chodit do domovů a vyměňovat hadry za róbu.“²¹ President Harold B. Lee se podělil o tuto vizi. Řekl: „Což nevidíte, proč dal Pán za úkol ... Pomocnému sdružení navštěvovat tyto domovy? Protože kromě Mistra samotného neexistuje v Církvi nikdo, kdo se dokáže láskyplněji dotknout srdce a života těchto sester a dokonaleji jim porozumět.“²²

President Joseph F. Smith upozorňoval sestry Pomocného sdružení a jejich vedoucí na to, že nechce „vidět dobu, kdy Pomocné sdružení bude následovat organizace ... vytvořené ženami, nebo se s nimi bude sdružovat a tímto sdružováním ztrácet svou vlastní identitu“. Očekával, že sestry „[povedou] svět a ... zvláště ženy světa, ve všem, co je chvályhodné, ve všem, co je božské, ve všem, co povznáší a očišťuje děti lidské“.²³ Jeho slova kladou důraz na to, že je třeba odstranit různé tradice,

motiv, módní výstřelky a trendy a začlenit praktiky, které jsou v souladu s účely Pomocného sdružení.

Vedoucí, které usilují o zjevení, mohou zajistit, aby každé shromáždění, lekce, výuka, činnost a úsilí Pomocného sdružení naplňovalo účely, kvůli nimž bylo Pomocné sdružení zorganizováno. Zábava, přátelství a jednota, po nichž toužíme, pak budou příjemným důsledkem toho, že sloužíme společně s Pánem na Jeho díle.

Naplňujme vizi proroků

President Thomas S. Monson a jeho rádcové nedávno svědčili o tom, „že Pán znovuzřídil plnost evangelia skrze Proroka Josepha Smitha a že Pomocné sdružení je důležitou součástí tohoto Znovuzřízení“. První předsednictvo na důkaz svého přání, aby slavné dědictví Pomocného sdružení bylo zachováno, nedávno vydalo a distribuovalo po celém světě knihu *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* [Dcery v mém království – historie a dílo Pomocného sdružení]. Na stránkách této knihy můžeme najít vzory a příklady sester a bratrů, kteří pracují jako partneři v rodině a v Církvi, a můžeme se učit zásadám týkajícím se toho, kdo jsme, čemu věříme a co máme ochraňovat. První předsednictvo nás povzbuzuje, abychom tuto důležitou knihu studovaly a „umožnily jejím nadčasovým pravdám a inspirujícím příkladům ovlivňovat [náš] život“.²⁴

Tak jak se sestry budou více ztotožňovat s cíli Pomocného sdružení, vize proroků se bude naplňovat. President Kimball řekl: „V této organizaci [Pomocného sdružení] spočívá moc posilovat rodiny v Sionu a budovat království Boží – a tato moc dosud není plně využita, a ani nebude, dokud sestry i nositelé kněžství neporozumí vizi Pomocného sdružení.“²⁵ Prorokoval, že „k velkému růstu, k němuž dojde v Církvi v posledních dnech, dojde do značné míry proto, že mnoho dobrých žen světa (které mají často ... vnitřní smysl pro duchovnost) bude Církev ve velkém počtu přitahovat. To nastane do té míry, do jaké budou ženy Církve ... považovány za zvláštní a odlišné – v dobrém slova smyslu – od žen světa.“²⁶

Jsem vděčná za vizi proroků týkající se Pomocného sdružení. Podobně jako president Gordon B. Hinckley jsem přesvědčena, že „nikde jinde není žádná jiná organizace, která by se vyrovnala

Pomocnému sdružení této Církve“.²⁷ Naší zodpovědností je nyní ztotožnit se s vizí proroků týkající se Pomocného sdružení, zatímco se snažíme prohlubovat víru, posilovat rodiny a poskytovat pomoc.

Zakončím slovy presidenta Lorenza Snowa: „Budoucnost [Pomocného] sdružení je plná příslibů. Tak jak Církev roste, užitečnost Pomocného sdružení bude odpovídajícím způsobem narůstat, a bude dokonce ještě větší silou ve věci dobra než v minulosti.“²⁸ Sestrám, které pomáhají nést království Boží kupředu, řekl: „Tak jak se podílíte na této práci, budete se zcela jistě stejně podílet i na vítězství tohoto díla a na oslavení a slávě, které Pán dá svým věrným dětem.“²⁹ O této vizi vydávám svědectví i já, ve jménu Ježíše Krista, amen.

Odkazy

1. Viz Julie B. Becková, „Naplníme účel Pomocného sdružení“, *Liahona*, listopad 2008, 108–112.
2. Viz Julie B. Becková, BYU Women's Conference address (Apr. 29, 2011), http://ce.byu.edu/cw/womensconference/archive/2011/pdf/JulieB_openingS. Julie B. Becková, „Co bych si přála, aby mé vnučky věděly o Pomocném sdružení – a také moji vnuci“, *Liahona*, listopad 2011, 109–113; „Pomocné sdružení – posvátné dílo“, *Liahona*, listopad 2009, 110–114.
3. Viz Julie B. Becková, „Why We Are Organized into Quorums and Relief Societies“ (Brigham Young University devotional address, Jan. 17, 2012), speeches.byu.edu.
4. Toto poselství není vyčerpávajícím přehledem všech prorockých prohlášení týkajících se Pomocného sdružení. Je to pouze několik příkladů jejich vize a vedení. Kniha *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* [Dcery v mém království – historie a dílo Pomocného sdružení], zprávy z konferencí a další církevní publikace obsahují další učení na toto téma.
5. Joseph Smith, *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 13.
6. Joseph Smith, *Daughters in My Kingdom*, 15.
7. Brigham Young, *Daughters in My Kingdom*, 41.
8. Joseph F. Smith, *Daughters in My Kingdom*, 65–66.
9. Joseph Fielding Smith, *Daughters in My Kingdom*, 142.
10. Joseph Fielding Smith, *Daughters in My Kingdom*, 97.
11. Boyd K. Packer, *Daughters in My Kingdom*, 85.
12. Viz Boyd K. Packer, „The Circle of Sisters“, *Ensign*, Nov. 1980, 110.
13. Viz Dopisy Prvního předsednictva z 19. března 2003 a z 23. února 2007.
14. *Daughters in My Kingdom*, 3–6.
15. Boyd K. Packer, *Daughters in My Kingdom*, 16.
16. Joseph Smith, *Daughters in My Kingdom*, 17.
17. Joseph Smith, *History of the Church*, 4:602.
18. John A. Widtsoe, *Daughters in My Kingdom*, 25.

19. Boyd K. Packer, *Ensign*, Nov. 1980, 110.
20. Joseph Fielding Smith, *Daughters in My Kingdom*, 142.
21. Spencer W. Kimball, *Daughters in My Kingdom*, 117.
22. Harold B. Lee, „The Place of Relief Society in the Welfare Plan“, *Relief Society Magazine*, Dec. 1946, 842.
23. Joseph F. Smith, *Daughters in My Kingdom*, 66.
24. The First Presidency, *Daughters in My Kingdom*, ix.
25. Spencer W. Kimball, *Daughters in My Kingdom*, 142.
26. Spencer W. Kimball, *Daughters in My Kingdom*, 95.
27. Gordon B. Hinckley, *Daughters in My Kingdom*, 160.
28. Lorenzo Snow, *Daughters in My Kingdom*, 19.
29. Lorenzo Snow, *Daughters in My Kingdom*, 7.

Nauka Kristova

Starší D. Todd Christofferson

Kvorum Dvanácti apoštolů

V dnešní Církvi, stejně jako v dávných dobách, je stanovení nauky Kristovy či napravení naukových odchylek záležitostí božského zjevení.

Vyjadřujeme hlubokou vděčnost a lásku sestře Beckové, sestře Allredové a sestře Thompsonové a členkám komise Pomocného sdružení.

V poslední době jsme svědky rostoucího zájmu veřejnosti o nauku Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. My toto vítáme, protože koneckonců naším základním posláním je učit evangeliu Ježíše Krista – Jeho nauce – po celém světě. (Viz Matouš 28:19–20; NaS 112:28.) Musíme ale připustit, že se vyskytovaly a stále vyskytují některá nedorozumění ohledně naší nauky a toho, na čem je založena. A právě o tomto tématu bych dnes rád mluvil.

Spasitel učil své nauce v zenitu času a Jeho apoštolové se velmi usilovně snažili chránit tuto nauku před přívalem falešných tradic a filozofií. Novozákonní epištoly uvádějí řadu případů, které dokládají, že již během působení apoštolů se šířilo závažné a všeobecné odpadlictví.¹

Století, která následovala, osvěcovaly občasné paprsky světla evangelia, dokud v 19. století neozářil svět jasný úsvit Znovuzřízení, a evangelium Kristovo bylo ve své plnosti a dokonalosti znovu na zemi. Tento slavný den začal tehdy, když ve sloupu světla „[převyšujícím] jas slunce“ (Joseph Smith–Životopis 1:16) navštívili mladého Josepha Smitha Bůh Otec a Jeho Milovaný Syn Ježíš Kristus a zahájili tak skutečnou záplavu zjevení spojenou s božskou mocí a pravomocí.

V těchto zjeveních nacházíme to, co by bylo možné nazvat ústřední naukou Církve Ježíše Krista, která byla znovuzřízena na zemi. Sám Ježíš tuto nauku definoval slovy zaznamenanými v Knize Mormonově – dalším svědectvím o Ježíši Kristu:

„Toto je nauka má, a je to nauka, kterou mi dal Otec; a já vydávám svědectví o Otci a Otec vydává svědectví o mně a Duch Svatý vydává svědectví o Otci a o mně; a já vydávám svědectví, že Otec přikazuje všem lidem, všude, aby činili pokání a věřili ve mne.

A každý, kdo ve mne věří a je pokřtěn, bude spasen; a to jsou ti, kteří zdědí království Boží.

A kdo ve mne nevěří a není pokřtěn, bude zatracen.

... A každý, kdo věří ve mne, věří i v Otce; a tomu Otec vydá svědectví o mně, neboť ho navštíví ohněm a Duchem Svatým. ...

Vpravdě, vpravdě pravím vám, že toto je nauka má a každý, kdo na ní staví, staví na skále mé a brány pekelné ho nepřemohou.“ (3. Nefi 11:32–35, 39.)

Toto je naše poselství, skála, na níž stavíme, základ všeho dalšího v Církvi. Podobně jako vše, co pochází od Boha, je tato nauka čistá, je jasná a je snadno pochopitelná – dokonce i pro dítě. S radostným srdcem vyzýváme všechny, aby ji přijali.

V Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů „věříme všemu, co Bůh zjevil, všemu, co nyní zjevuje, a věříme, že ještě zjeví mnohé veliké a důležité věci týkající se království Božího“. (Články víry 1:9.) To znamená, že ačkoli toho dosud hodně nevíme, pravdy a nauka, které jsme obdrželi, přišly a budou dál přicházet skrze božské zjevení. V některých náboženstvích si teologové nárokují stejnou pravomoc učit jako náboženští vedoucí a naukové otázky se mohou stát předmětem názorových sporů mezi nimi. Někteří spoléhají na velké ekumenické rady ze středověku a na jejich vyznání. Jiní kladou hlavní důraz na úvahy teologů z poapoštolské doby nebo na biblickou hermeneutiku a exegezi. My si ceníme vzdělanosti, která obohacuje porozumění, ale v dnešní Církvi, stejně jako v dávných dobách, je stanovení nauky Kristovy či napravení naukových odchylek záležitostí božského zjevení daného těm, které Pán obdařil apoštolskou pravomocí.²

V roce 1954 prezident J. Reuben Clark ml., tehdejší rádce v Prvním předsednictvu, vysvětlil, jak se v Církvi zveřejňuje nauka a jak význačnou roli zastává prezident Církve. Když mluvil o členech Prvního předsednictva a Kvora Dvanácti apoštolů, prohlásil: „[Máme mít] na paměti, že některým generálním autoritám bylo dáno zvláštní povolání; mají zvláštní dar; je jim vyjádřena podpora jako prorokům, vidoucím a zjevovatelům, což jim dává zvláštní duchovní dar ve vztahu k výuce druhých. Mají právo, moc a pravomoc hlásat mysl a vůli Boží Jeho lidu, přičemž jsou podřízeni všeobecné moci a pravomoci presidenta Církve. Jiným generálním autoritám není dán tento zvláštní duchovní dar a pravomoc vztahující se na to, když učí druhé; z toho vyplývá, že mají určité omezení, a toto omezení moci a pravomoci, když učí druhé, se týká všech ostatních úředníků a členů Církve, neboť nikdo z nich není duchovně obdarován jako prorok, vidoucí a zjevovatel. Navíc, jak již bylo řečeno, prezident Církve má v tomto směru další a zvláštní duchovní obdarování, neboť je prorokem, vidoucím a zjevovatelem pro celou Církev.“³

Jak Spasitel zjevuje svou vůli a nauku prorokům, vidoucím a zjevovatelům? Může jednat skrze posla nebo osobně. Může promlouvat svým hlasem nebo hlasem Svatého Ducha – rozmluvou od Ducha k duchu –, kterou lze vyjádřit slovy nebo pocity, které obsahují porozumění, jež je nevyslovitelné. (Viz 1. Nefi 17:45; NaS 9:8.) Může oslovovat své služebníky jednotlivě nebo když jednají v radě. (Viz 3. Nefi 27:1–8.)

Uvedu dva příklady z Nového zákona. Prvním je zjevení, které bylo dáno hlavnímu vedoucímu Církve. Na začátku knihy Skutků se dozvídáme, že Kristovi apoštolové hlásali poselství evangelia pouze Židům, čímž následovali příklad Ježíšova působení (viz Matouš 15:24), ale pak, podle Pánova časového plánu, nadešla doba na změnu. Petr měl ve městě Joppa sen, v němž viděl různá zvířata, která se spouštěla na zem z nebe ve velikém, ve čtyřech rozích uvázaném prostěradle (viz Skutkové 10:11) a bylo mu přikázáno, aby je zabil a jedl (viz Skutkové 10:13). Petr se zdráhal, protože přinejmenším některá zvířata byla podle Mojžíšova zákona „nečistá“ a on nikdy neporušil přikázání, které požívání těchto zvířat zakazovalo. Nicméně hlas

pravil Petrovi ve snu: „Cožt' Bůh očistil, neměj ty toho za nečisté.“ (Skutkové 10:15.)

Význam tohoto snu se vysvětlil, když brzy poté dorazilo na místo, kde Petr bydlel, několik mužů vyslaných od římského setníka Kornelia s žádostí, aby přišel učit jejich pána. Kornelius shromáždil značný počet příbuzných a přátel a když Petr zjistil, že dychtivě čekají na to, aby přijali jeho poselství, řekl:

„[Bůh mi] ukázal ..., abych žádného člověka nepravil obecným neb nečistým býti. ...

... V pravdě jsem shledal, že Bůh [nikomu nestraní].

Ale v každém národu, kdož se ho bojí, a činí spravedlnost, příjemný jest jemu.“ (Skutkové 10:28, 34–35; viz také verše 17–24.)

„Když ještě Petr mluvil slova tato, sstoupil Duch svatý na všecky, kteříž poslouchali slova.

I užasli se ti, [kteří Petra doprovázeli], ... že i na pohany dar Ducha svatého jest vylit.

... Tehdy odpověděl Petr:

Zdali může kdo zabrániti vody, aby tito nebyli pokřtěni, kteříž Ducha svatého přijali jako i my?“ (Skutkové 10:44–47.)

Tímto zážitkem a zjevením, které Petr získal, Pán pozměnil určitou církevní zvyklost a zjevil svým učedníkům širší naukové porozumění. A tak bylo hlásání evangelia rozšířeno na celé lidstvo.

Později v knize Skutků nacházíme další, do jisté míry podobný příklad, který tentokrát ukazuje, jak mohou zjevení ohledně naukových otázek přicházet v prostředí rady. Vznikl spor ohledně toho, zda obřízka požadovaná podle zákona Mojžíšova se má dál dodržovat jako přikázání i v evangeliu a v Církvi Kristově. (Viz Skutkové 15:1, 5.) „Tedy sešli se apoštolé a starší, aby [to zvážili].“ (Skutkové 15:6.) Náš záznam o této radě je jistě neúplný, ale je nám řečeno, že po mnohých diskusích (viz Skutkové 15:7) Petr, služebně nejstarší apoštol, vstal a oznámil, co mu Svatý Duch potvrdil. Připomněl členům rady, že když se evangelium začalo hlásat neobřezaným pohanům v Korneliově domě, přijali Ducha Svatého právě tak jako obřezaní židovští obrácení. Řekl, že Bůh „neučinil rozdílu mezi nimi a námi, věrou očistiv srdce jejich.

Protož nyní, proč pokoušíte Boha, vzkládající na hrdlo učedníků jho, kteréhož ani otcové naši, ani my nésti jsme nemohli?

Ale skrze milost Pána Ježíše Krista věříme, že spaseni budeme, rovně jako i oni.“ (Skutkové 15:9–11; viz také verš 8.)

Poté, co Pavel, Barnabáš a možná i další, vyjádřili podporu Petrovu prohlášení, Jakub navrhl, aby bylo toto rozhodnutí oznámeno Církvi dopisem, a členové rady se „jednomyslně“ sjednotili. (Skutkové 15:25; viz také verše 12–23.) V dopise oznamujícím jejich rozhodnutí apoštolové napsali: „Vidělo se zajisté Duchu svatému i nám“ (Skutkové 15:28) neboli, jinými slovy, toto rozhodnutí přišlo prostřednictvím božského zjevení skrze Svatého Ducha.

Podle téhož vzoru se řídíme i dnes ve znovuzřízené Církvi Ježíše Krista. President Církve může oznamovat nebo vykládat nauky na základě zjevení, které mu bylo dáno. (Viz např. NaS 138.) Výklad nauky může také vyjít ze spojené rady Prvního předsednictva a Kvora Dvanácti apoštolů. (Viz např. Oficiální prohlášení 2.) Diskuse rady bude často zahrnovat posouzení kanonizovaných písem, učení církevních vedoucích a minulé zvyklosti. Avšak podobně jako v novozákonní Církvi, konečným cílem není zkrátka jen shoda mezi členy rady, ale zjevení od Boha. Je to proces, který ve snaze získat mysl a vůli Páně zahrnuje jak rozumové uvažování tak víru.⁴

Zároveň je třeba pamatovat na to, že ne každé prohlášení církevního vedoucího, ať již minulého či současného, nutně představuje nauku. V Církvi se všeobecně chápe, že prohlášení, které učinil jeden vedoucí při jediné příležitosti, často představuje osobní, byť dobře uvážený názor, který nebyl pronesen jako oficiální či závazné stanovisko pro celou církev. Prorok Joseph Smith učil, že „prorok [je] prorokem jen tehdy, když [jedná] jako prorok“.⁵ Již citovaný president Clark poznamenal:

„Tuto myšlenku dokládá jeden jednoduchý příběh, který mi jako chlapci vyprávěl otec – nevím od koho ten příběh znal, ale ilustruje tuto myšlenku. Vyprávěl, že během rozruchu před příchodem [Johnstonovy] armády bratr Brigham kázal lidem na jednom dopoledním shromáždění a energicky vyzýval k odporu vůči přicházejícímu vojsku a hlásal záměr postavit se na odpor a

zahnat vojsko na ústup. Na odpoledním shromáždění pak povstal a řekl, že toho dne dopoledne k nim mluvil Brigham Young, ale nyní promluví Pán. Pak pronesl proslov, jehož duch byl zcela opačný než dopoledního kázání. ...

... Církev díky svědectví Ducha Svatého, kterého členové mají, pozná, zda jsou bratři při hlásání svých názorů ‚pohnuti Duchem Svatým‘; a v příhodném čase se toto poznání projeví.“⁶

Prorok Joseph Smith potvrdil ústřední roli Spasitele v naší nauce jednou výstižnou větou: „Základními zásadami našeho náboženství jsou svědectví apoštolů a proroků ohledně Ježíše Krista, že On zemřel, byl pohřben a opět vstal třetího dne a vystoupil na nebesa; a vše ostatní, co se týká našeho náboženství, jsou pouhé přídávky.“⁷ Svědectví Josepha Smitha o Ježíšovi spočívá v tom, že Ježíš žije, neboť Ho viděl, „vpravdě na pravici Boží; a [slyšel] hlas vydávající svědectví, že je Jednorozeným Otcovým“. (NaS 76:23; viz také verš 22.) Žádám všechny ty, kteří slyší nebo čtou toto poselství, aby skrze modlitbu a studium písem usilovali o totéž svědectví týkající se božské povahy Ježíše Krista, Jeho Usmíření a Vzkříšení. Přijměte Jeho nauku tím, že budete činit pokání, dáte se pokřtít, přijmete dar Ducha Svatého a pak se budete celý život řídit zákony a smlouvami evangelia Ježíše Krista.

Protože se blíží oslavy Velikonoc, vydávám své vlastní svědectví o tom, že Ježíš Nazaretský byl a je Syn Boží – tentýž Mesiáš, o němž se prorokovalo v dávných dobách. On je Kristus, který trpěl v Getsemane, zemřel na kříži, byl pohřben a třetího dne skutečně znovu vstal. Je vzkříšený Pán, skrze Něhož budeme my všichni vzkříšeni a díky Němuž mohou být všichni ti, kteří si to přejí, vykoupeni a oslaveni v Jeho nebeském království. Toto je naše nauka, která potvrzuje všechna předchozí svědectví o Ježíši Kristu a která je znovu hlásána pro dnešní dobu. Ve jménu Ježíše Krista, amen.

Odkazy

1. Viz Neal A. Maxwell, „From the Beginning“, *Ensign*, Nov. 1993, 18–19
„Jakub odsuzoval boje a sváry mezi členy Církve. (Viz Jakub 4:1.) Pavel naříkal nad tím, že jsou

v Církvi ‚roztržky‘ a že ‚vlci hltaví‘ neušetří stádo. (1. Kor. 11:18; Skut. 20:29–31.) Věděl, že dochází k odpadlictví a napsal Tesselonickenským, že Ježíšův druhý příchod nenastane dříve,

než „prvé přijde odstoupení“; a dále varoval před tím, že „nepravosti [již] působí“. (2. Tes. 2:3, 7.)

V závěru Pavel poznamenal, jak velmi rozšířené toto odpadlictví je: „Odvrátili [se] ode mne všickni, kteříž jsou v Azii.“ (2. Tim. 1:15.) ...

Kvůli všeobecně rozšířenému smilstvu a modloslužebnictví apoštolové bili na poplach. (Viz 1. Kor. 5:9; Efez. 5:3; Judas 1:7.) Jan i Pavel truchlili nad vzestupem falešných apoštolů. (Viz 2. Kor. 11:13; Zjev. 2:2.) Církev byla očividně v nepřátelském obležení. Někteří nejen odpadli, ale i otevřeně vzdorovali. Při jedné příležitosti Pavel zůstal sám a zoufal si, že ho „všickni ... opustili“. (2. Tim. 4:16.) Také ostře kritizoval ty, kteří „celé domy [převraceli]“. (Tit. 1:11.)

Někteří místní vedoucí se vzbouřili – například jeden z nich měl zálibu ve svém předním postavení a odmítl bratry přijmout. (Viz 3. Jan. 1:9–10.)

Není divu, že president Brigham Young poznamenal: „Říká se, že kněžství bylo Církvi odňato, ale tak to není – to Církev odešla od kněžství.“ (*Journal of Discourses*, 12:69.)“

Časem, jak řekl starší Neal A. Maxwell, „převládá intelekt, tato řecká filozofická tradice, který pak nahradil spoléhání se na zjevení, k čemuž pravděpodobně přispěli i křesťané, kteří chtěli v dobrém úmyslu začlenit víru do hlavního proudu stávající kultury. ...

... Budme [i] my obezřetní, abychom nepřízpůsobovali zjevenou teologii tradiční učenosti.“ (*Ensign*, Nov. 1993, 19–20.)

2. Slovo Boží hlásají nejen apoštolové a proroci, jako například Joseph Smith, ale kromě toho také věříme, že obecně muži a ženy a dokonce i

děti se mohou učit a nechat se vést díky božské inspiraci v odpověď na jejich modlitbu a studium písem.

Členům Církve Ježíše Krista, podobně jako ve dnech dávných apoštolů, je dán dar Ducha Svatého, který jim umožňuje dál komunikovat s Nebeským Otcem neboli, jiným slovy, umožňuje jim získávat osobní zjevení. (Viz Skut. 2:37–38.) Tímto způsobem se Církev stává skupinou oddaných a duchovně zralých jednotlivců, jejichž víra není slepá, ale vidí – a kterou inspiruje a potvrzuje Svátý Duch. To neznamena, že každý člen mluví za celou Církev nebo že může definovat její nauky, ale že každý může obdržet božské vedení, když v osobním životě čelí těžkostem a setkává se s různými příležitostmi.

3. J. Reuben Clark ml., „When Are Church Leaders' Words Entitled to Claim of Scripture?“ *Church News*, July 31, 1954, 9–10; viz také Nauka a smlouvy 28:1–2, 6–7, 11–13.

4. Požadovaná příprava a kvalifikace pro účastníky rad zahrnuje spravedlivost, svatost, pokoru srdce, mírnost, strpení, víru a ctinnost a poznání, zdrženlivost, trpělivost, zbožnost, bratrskou laskavost a pravou lásku.

„Protože je příslibeno, budou-li se tyto věci při nich rozhojňovati, nebudou neplodní v poznání Pána.“ (Viz Nauka a smlouvy 107:30–31.)

5. Joseph Smith, *History of the Church*, 5:265.

6. J. Reuben Clark ml., „Church Leaders' Words“, 10. O příběhu, který mu jeho otec vyprávěl o Brighamovi Youngovi, president Clark dále napsal:

„Nevím, jestli se to někdy stalo, ale říkám to, abych ilustroval určitou zásadu – dokonce ani samotný president Církve nemusí

být vždy „pohnut Duchem Svatým“, když promlouvá k lidem. Toto se stávalo v záležitostech týkajících se nauky (obvykle velmi spekulativní nauky), kdy následní presidenti Církve i samotní členové nabyli dojmu, že ten, kdo danou nauku hlásal, nebyl „pohnut Duchem Svatým“.

Jak Církev pozná, kdy tyto odvážné výpravy bratří mezi vysoce spekulativní zásady a

nauky splňují požadavky na to, aby mohlo být stanoveno, že ti, kteří je oznamují, jsou „pohnuti Duchem Svatým“? Církev díky svědectví Ducha Svatého, kterého členové mají, pozná, zda jsou bratři při hlásání svých názorů „pohnuti Duchem Svatým“; a v příhodném čase se toto poznání projeví.“ („Church Leaders' Words“, 10.)

7. *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 49.

Běh života

President Thomas S. Monson

Odkud jsme přišli? Proč jsme zde? Kam půjdeme po tomto životě? Tyto základní otázky již nemusejí zůstat nezodpovězeny.

Milovaní bratři a sestry, dnes dopoledne bych rád mluvil o věčných pravdách – pravdách, jež nám obohacují život a jež nás bezpečně dovedou domů.

Lidé všude spěchají. Trysková letadla se řítí s drahocenným lidským nákladem přes široké kontinenty a rozlehlé oceány, aby pasažéři stihli obchodní schůzky, splnili povinnosti, dostali se na dovolenou nebo aby navštívili rodinu. Všude na vozovkách – včetně dálnic a nejrůznějších druhů silnic – jedou ve zdánlivě nekonečném proudu miliony aut vezoucích ještě více milionů lidí, kteří každý den pospíchají vyřizovat nejrůznější záležitosti.

Zastavíme se vůbec někdy v tomto životním shonu, abychom chvíli přemítali – třeba o nadčasových pravdách?

Většina otázek a starostí týkajících se každodenního života, když je porovnáme s věčnými pravdami, jsou vlastně zcela banální. Co si dáme k večeři? Jakou barvou vymalujeme obývací? Přihlásíme Honzu na fotbal? Důležitost těchto otázek a mnoha dalších jim podobných se vytrácí, když přijde nějaká pohroma – když našemu blízkému někdo ublížil nebo je zraněn, když přijde nemoc tam, kde bylo zdraví, když svíce života uhasíná a hrozí temnota. V takových chvílích zbystříme a dokážeme snadno rozpoznat, co je skutečně důležité a co je pouhá banalita.

Nedávno jsem se sešel se ženou, která více než dva roky zápasila s nemocí, jež ohrožovala její život. Poznamenala, že než onemocněla, trávila dny tím, že uklízela svůj dům, dokud nebyl

v perfektním stavu, a že do něj opatrovala drahé vybavení. Dvakrát týdně chodila ke kadeřnici a každý měsíc věnovala čas a peníze tomu, že doplňovala svůj šatník. Svá vnoučata zvala na návštěvu jen zřídkka, protože měla vždy obavy, že drobné a neopatrné ručky by mohly rozbít nebo nějak poškodit něco z toho, co považovala za velmi cenný majetek.

A pak ji zaskočila ona šokující zpráva, že její smrtelný život je ohrožen a že čas, který jí zde zbývá, je možná velmi omezen. Řekla, že ve chvíli, kdy si od lékaře vyslechla diagnózu, hned věděla, že veškerý čas, který jí zbývá, stráví tím, co je pro ni nejcennější, tedy se svou rodinou, s přáteli a s evangeliem, a že to bude středem jejího života.

Takové okamžiky prozření přicházejí čas od času k nám všem, i když asi ne vždy za tak dramatických okolností. Jasně vidíme to, na čem v životě skutečně záleží, a to, jak máme žít.

Spasitel řekl:

„Neskládejte sobě pokladů na zemi, kdež mol a rez kazí, a kdež zloději vykopávají a kradou.

Ale skládejte sobě poklady v nebi, kdež ani mol ani rez nekazí, a kdež zloději nevykopávají ani nekradou.

Nebo kdež jest poklad váš, tuť jest i srdce vaše.“¹

Ve chvílích hlubokého zamyšlení nebo když něco naléhavě potřebujeme, se duše člověka obrací vzhůru k nebi a hledá božskou odpověď na nejzávažnější otázky života: *Odkud jsme přišli? Proč jsme zde? Kam půjdeme, až opustíme tento život?*

Odpovědi na tyto otázky nenajdeme v akademických učebnicích ani hledáním na internetu. Tyto otázky přesahují smrtelnost. Týkají se věčnosti.

Odkud jsme přišli? O této otázce přemýšlí, pokud o ní nemluví, každý člověk.

Apoštol Pavel řekl Atéňanům na Areopágu, že jsme potomstvo Boží.² Protože víme, že naše fyzické tělo pochází ze smrtelných rodičů, musíme Pavlovo prohlášení blíže prozkoumat. Pán prohlásil, že „duch a tělo jsou duší člověka“³. Duch je tedy to, co pochází z Boha. Pisatel epištoly k Židům mluví o Bohu jako o „Otcích duchů“⁴. Duchové všech lidí jsou doslovně Jeho zplození synové a dcery.⁵

Víme, že inspirovaní básníci napsali dojemné řádky a zaznamenali intuitivní myšlenky, abychom o tomto námětu mohli hloubat. William Wordsworth zapsal tuto pravdu:

*Naše zrození je pouhý spánek a zapomnění:
Duše, jež povstává s námi, naše hvězda,
má svůj západ někde jinde,
a pochází zdaleka.
Ne v úplném zapomnění,
a ne zcela nazí,
s oblaky slávy plujícími za námi však přicházíme
od Boha, kde domov máme:
Nebesa drží naše dětská léta kolem ramen!⁶*

Rodiče přemítají o své zodpovědnosti učit, inspirovat, poskytovat vedení a směr a být příkladem. A zatímco rodiče přemítají, děti – a zvláště mladí – pokládají pronikavou otázku: „Proč jsme zde?“ Obvykle si ji člověk položí tiše sám sobě v této formě: „Proč jsem zde já?“

Jak vděční máme být za to, že moudrý Stvořitel stvořil zemi a umístil nás sem se závojem zapomnění naší předchozí existence, abychom mohli projít zkouškami a prokázat, co v nás je, abychom se stali způsobilými pro vše, co pro nás Bůh připravil.

Je jasné, že hlavním účelem naší existence na zemi je získat tělo z masa a kostí. Také nám byl dán dar svobody jednání. Máme výsadu rozhodovat se v tisíci způsobech sami za sebe. Zde se učíme díky nelehkým osobním zážitkům. Rozlišujeme mezi dobrem a zlem. Uvědomujeme si rozdíl mezi hořkým a sladkým. Zjišťujeme, že naše činy doprovázejí následky.

Díky poslušnosti Božích přikázání můžeme být hodni přebývat v „domě“, o němž mluvil Ježíš, když prohlásil: „V domě Otce mého příbytkové mnozí jsou. ... Jduť, abych vám připravil místo ... abyste, kde jsem já, i vy byli.“⁷

Ačkoli vstupujeme do smrtelnosti „s oblaky slávy“, život postupuje neúprosně kupředu. Po dětství následuje mládí, a vždy zcela nepostřehnutelně přichází dospělost. Ze zkušeností se učíme, že zatímco kráčíme vpřed po cestě života, je třeba hledět vzhůru a žádat nebe o pomoc.

Bůh, náš Otec, a Ježíš Kristus, náš Pán, vyznačili cestu k dokonalosti. Vybízí nás, abychom následovali věčné pravdy a stali se dokonalými, tak jako jsou Oni dokonalí.⁸

Apoštol Pavel přirovnal život k běhu. V epištole Židům nabádá: „Odvrhnuce ... snadně obkličující nás hřích, skrze trpělivost konejme běh [nám uložený].“⁹

Ve své horlivosti však nepřehlédněme moudrou radu z Kazatele – tento běh není pro rychlé, ani tento boj není pro udatné.¹⁰ Cenu ve skutečnosti získá ten, kdo vytrvá až do konce.

Když myslím na běh života, vybavuje se mi ve vzpomínkách na dětství ještě jiný druh závodu. S kamarády jsme si brávali kapesní nože a z měkkého vrbového dřeva jsme si vyřezávali lodičky. Jednoduché lodičky jsme vybavili trojúhelníkovou plachtou vystřiženou z kusu látky a spustili jsme je k závodu na poměrně prudkou utažskou řeku Provo River. Utíkali jsme podél břehu a dívali jsme se, jak se někdy lodičky v silném proudu nakláněly a jak jindy, když se dostaly do hlubší vody, klidně pluly.

Během jednoho závodu jsme si všimli, že jedna loď vede ty ostatní k určenému cíli. Náhle ji proud zanesl příliš blízko k silnému víru a lodička se naklonila na bok a převrátila se. Točila se pořád dokola a nedokázala se vrátit do hlavního proudu. Nakonec se zastavila na kraji tůňky, kde ji obklopovaly naplavené odřezky a smetí a zadržovala chapadla zeleného rašeliníku.

Tyto lodičky z dětství neměly žádný kýl pro udržení stability, žádné kormidlo pro udržení směru ani žádný pohon. Jejich směr byl nevyhnutelně určován proudem – byla to cesta nejmenšího odporu.

My jsme, na rozdíl od lodiček, vybaveni božskými schopnostmi, které mohou řídit naši cestu. Nevstupujeme do smrtelnosti proto, aby nás unášel proud života, ale se schopností myslet, uvažovat a něčeho dosáhnout.

Nebeský Otec nás nevyslal na naši věčnou plavbu, aniž by nám poskytl prostředky, díky nimž od Něho můžeme obdržet vedení, které nám zajistí bezpečný návrat. Mluvím o modlitbě. Také mluvím o našeptávání onoho tichého a jemného hlasu; a nepřehlížím ani svatá písma, která obsahují slovo Páně a slova

proroků – která nám byla poskytnuta, aby nám pomáhala úspěšně dosáhnout cílové čáry.

V určitých obdobích naší misie ve smrtelnosti se objevuje klopýtavý krok, chabý úsměv, bolest v nemoci – a také doznívání léta, příchod podzimu, mrazivá zima a to, co nazýváme smrtí.

Každý přemýšlivý člověk si někdy položil otázku, kterou nejlépe vyjádřil Job za stara: „Když umře člověk, zdaliž zase [obživne]?“¹¹ I když se můžeme pokusit tuto otázku ze svých myšlenek vypudit, vždy se vrací. Smrt přichází k veškerému lidstvu. Přichází ke starším lidem, kteří kráčejí nejistým krokem. Její volání slyší i ti, kteří sotva dosáhli poloviny životní pouti. A občas utiší i smích malých dětí.

Ale jak je to s existencí po smrti? Je po smrti všemu konec? Robert Blatchford ve své knize *Bůh a můj bližní* razantně útočil na přijímané křesťanské nauky týkající se Boha, Krista, modlitby a obzvláště nesmrtelnosti. Směle tvrdil, že smrtí naše existence končí a že nikdo nemůže dokázat opak. Potom však došlo k překvapivé věci. Jeho hradba skepticismu se náhle změnila v prach. Zůstal obnažený a bezbranný. Pomalu se začal vracet k víře, které se posmíval a kterou opustil. Co způsobilo takovou změnu jeho pohledu? Zemřela mu manželka. Se zlomeným srdcem vešel do místnosti, kde spočívaly její tělesné ostatky. Znovu pohlédl do tváře, kterou tolik miloval. Vyšel ven a řekl příteli: „Je to ona, a přesto to není ona. Vše se změnilo. Něco, co tam bylo dříve, je pryč. Není taková, jaká bývala. Co mohlo odejít, když ne duše?“

Později napsal: „Smrt není to, co si lidé představují. Je to pouze jako přejít do jiného pokoje. V onom pokoji najdeme ... drahou ženu a muže a něžné děti, které jsme milovali a ztratili.“¹²

Bratři a sestry, my víme, že smrt není konec. Této pravdě učili a stále učí žijící proroci ve všech dobách. Nachází se také v našich svatých písmech. V Knize Mormonově čteme tato přímá a utěšující slova:

„Nyní, ohledně stavu duše mezi smrtí a vzkříšením – Viz, anděl mi oznámil, že duchové všech lidí, jakmile odejdou z tohoto smrtelného těla, ano, duchové všech lidí, ať jsou dobří nebo zlí, jsou dovedeni domů k tomu Bohu, který jim dal život.

A pak, stane se, že duchové těch, kteří jsou spravedliví, jsou přijati do stavu štěstí, který se nazývá ráj, do stavu odpočinutí, do stavu pokoje, kde budou odpočívati ode všech trápení svých a ode všech starostí a smutku.¹³

Poté, co byl Spasitel ukřižován a Jeho tělo leželo tři dny v hrobě, do něj opět vstoupil duch. Kámen byl odvalen a vzkříšený Vykupitel, oděný nesmrtelným tělem z masa a kostí, vyšel ven.

Jobova otázka: „Když umře člověk, zdaliž zase [obživne]?“ byla zodpovězena, když Maria a další ženy přišly k hrobu a uviděly dva muže v rouše stkvoucím, kteří k nim promluvili: „Co hledáte živého s mrtvými? Nenít' ho tuto, ale vstát' jest.“¹⁴

Výsledkem Kristova vítězství nad smrtí je to, že všichni budeme vzkříšeni. Toto je vykoupení duše. Pavel napsal: „Jsou těla nebeská, a jsou těla zemská, ale jinát' jest zajisté sláva nebeských, a jiná zemských.“¹⁵

My usilujeme o slávu nebeskou neboli celestiální. Přejeme si přebývat v přítomnosti Boží. Chceme být členy věčné rodiny. Taková požehnání se dostaví skrze celoživotní snahu, úsilí, pokání a konečné dosažení úspěchu.

Odkud jsme přišli? Proč jsme zde? Kam půjdeme po tomto životě? Tyto základní otázky již nemusejí zůstat nezodpovězeny. Z hloubi duše a ve vši pokoře svědčím o tom, že to, o čem jsem hovořil, je pravdivé.

Náš Nebeský Otec má radost z těch, kteří dodržují Jeho přikázání. Ale dělá si také starosti o ztracené dítě, liknavého dospívajícího, vzpurného mladého, provinilého rodiče. Mistr laskavě říká těmto, a vlastně všem: „Vrat' se. Vykročte vpřed. Pojdte dál. Pojdte domů. Pojdte ke mně.“

Za týden budeme slavit Velikonoce. Naše myšlenky se budou obracet ke Spasitelovu životu, k Jeho smrti a Jeho Vzkříšení. Jako Jeho zvláštní svědek vám svědčím o tom, že On žije a že očekává náš triumfální návrat. Kež tento návrat zažije každý z nás, o to se s pokorou modlím v Jeho svatém jménu – ve jménu Ježíše Krista, našeho Spasitele a Vykupitele, amen.

Odkazy

1. Matouš 6:19–21.	3. Nauka a smlouvy 88:15.
2. Viz Skutkové 17:29.	4. Židům 12:9.

5. Nauka a smlouvy 76:24.
6. William Wordsworth, *Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood* (1884), 23–24.
7. Jan 14:2–3.
8. Viz Matouš 5:48; 3. Nefi 12:48.
9. Židům 12:1.
10. Viz Kazatel 9:11.
11. Job 14:14.
12. Viz Robert Blatchford, *More Things in Heaven and Earth: Adventures in Quest of a Soul* (1925), 11.
13. Alma 40:11–12.
14. Lukáš 24:5–6.
15. 1. Korintským 15:40.

Moc k vysvobození

Starší L. Tom Perry

Kvorum Dvanácti apoštolů

Můžeme se osvobodit od cest zla a zlovolnosti tím, že se obrátíme k učení obsaženému ve svatých písmech.

Jeden můj velmi dobrý přítel mi před každou generální konferencí posílá novou kravatu, kterou si mám uvázat na zasedání, na němž mluvím. Má vynikající vkus, nemyslíte?

Můj mladý přítel má určité těžkosti. Jistým způsobem ho omezují, ale jinak je výjimečný. Například jeho neohroženost v misionářské práci se vyrovná neohroženosti synů Mosiášových. Díky jeho prosté víře je jeho přesvědčení neuvěřitelně pevné a neochvějné. Jsem přesvědčen, že pro Scotta je nepochopitelné, že ještě všichni nejsou členy Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů a že ještě všichni nečetli Knihu Mormonovu a nemají svědectví o její pravdivosti.

Dovolte mi vyprávět vám o tom, jak Scott poprvé v životě letěl sám letadlem, aby navštívil svého bratra. Pasažér, který seděl nedaleko, zaslechl Scottův rozhovor s člověkem, který seděl vedle něho:

„Ahoj, já jsem Scott. Jak se jmenuješ ty?“

Soused mu řekl své jméno.

„Co děláš?“

„Jsem inženýr.“

„To je prima. Odkud jsi?“

„Z Las Vegas.“

„Tam máme chrám. Víš, kde je tam mormonský chrám?“

„Ano. Je to krásná budova.“

„Jsi mormon?“

„Ne.“

„Škoda, měl bys být. Je to skvělé náboženství. Četl jsi už Knihu Mormonovu?“

„Ne.“

„Škoda, měl bys. Je to skvělá kniha.“

Z celého srdce souhlasím se Scottem – Kniha Mormonova je skvělá kniha. Vždy na mě mocně zapůsobí slova Proroka Josepha Smitha citovaná na úvodní straně Knihy Mormonovy: „Řekl jsem bratřím, že Kniha Mormonova je nejsprávnější ze všech knih na zemi a že je závěrným kamenem našeho náboženství a že se člověk dodržováním jejích předpisů přiblíží Bohu více nežli prostřednictvím kterékoli jiné knihy.“

Letos studujeme Knihu Mormonovu v Nedělní škole. Když se připravujeme a když se zapojujeme do výuky, kéž bychom byli motivováni k tomu, abychom následovali Scottův příklad a dělili se o svou lásku k této výjimečné knize písma s těmi, kteří nejsou naší víry.

Hlavní téma Knihy Mormonovy je vyjádřeno v posledním verši první kapitoly 1. Nefiho. Nefi píše: „Ale vizte, já, Nefi, vám ukáži, že láskyplná milosrdenství Páně jsou nade všemi těmi, které on vyvolil pro jejich víru, aby je učinil mocnými až k moci vysvobození.“ (1. Nefi 1:20.)

Chtěl bych mluvit o tom, jak nás Kniha Mormonova, což je láskyplné milosrdenství Páně zachované pro tyto poslední dny, vysvobozuje tím, že nás učí čistým a tím nejsprávnějším způsobem nauce Kristově.

Mnohé příběhy v Knize Mormonově jsou příběhy o vysvobození. Lehiův odchod s rodinou do pustiny byl o jejich vysvobození před zničením Jeruzaléma. Příběh o Jareditech je příběhem o vysvobození, stejně jako příběh o Mulekitech. Alma mladší byl vysvobozen z hříchů. Helamanovi mladí válečníci byli vysvobozeni v bitvě. Nefi a Lehi byli vysvobozeni z vězení. Téma vysvobození je patrné v celé Knize Mormonově.

V Knize Mormonově jsou dva příběhy, které jsou si velmi podobné a které učí jedné důležité zásadě. První je z Knihy Mosiášovy a začíná v 19. kapitole. Zde se dočítáme o králi Limhim, který žil v zemi Nefi. Lamanité vedli proti Limhiovu lidu válku. V důsledku války Lamanité dovolili králi Limhimu,

aby vládl svému lidu, ale s tím, že jim budou podrobeni. Byl to velmi nepříjemný mír. (Viz Mosiáš 19–20.)

Když Limhiovi lidé měli už dost toho, jak je Lamanité trápili, přesvědčili krále, aby proti nim šli bojovat. Třikrát byli Limhiovi lidé poraženi. Byla na ně vložena těžká břemena. Nakonec se pokořili a volali mocně k Pánu, aby je vysvobodil. (Viz Mosiáš 21:1–14.) V 15. verši v kapitole 21 se dočítáme o Pánově reakci: „A nyní, Pán byl pomalý v tom, aby vyslyšel jejich volání pro jejich nepravosti; nicméně Pán jejich volání vyslyšel a počal obměkčovati srdce Lamanitů, takže jim počali ulehčovati jejich břemena; leč Pán nepokládal za vhodné vysvoboditi je z poroby.“

Brzy poté dorazili ze Zarahemly Ammon a malá skupina mužů, a s Gideonem – jedním z vůdců Limhiova lidu – vymysleli plán, který byl úspěšný, a oni se z lamanitského týrání osvobodili. Pán byl pomalý v tom, aby vyslyšel jejich volání. Proč? Kvůli jejich nepravostem.

Druhý příběh je v mnoha směrech podobný, ale také odlišný. Je zaznamenán v Mosiáši 24.

Když se Alma a jeho lid usadili v zemi Helam, dorazilo na hranice této země lamanitské vojsko. Setkali se a vypracovali smírné řešení. (Viz Mosiáš 23:25–29.) Brzy však lamanitští vůdcové začali Almovu lidu vnucovat svou vůli a nakládali na ně těžká břemena. (Viz Mosiáš 24:8.) V 13. verši čteme: „A stalo se, že k nim přišel v jejich strastech hlas Páně řka: Pozdvihněte hlavu svou a buďte dobré mysli, neboť já vím o smlouvě, kterou jste se mnou učinili; a já učiním smlouvu s lidem svým a vysvobodím ho z poroby.“

Almův lid byl vysvobozen z rukou Lamanitů a v bezpečí se vrátili a spojili se s lidem v Zarahemle.

Jaký byl rozdíl mezi lidem Almovým a lidem krále Limhiho? Je zřejmé, že tam bylo několik rozdílů – Almův lid byl pokojný a spravedlivější; již byli pokřtěni a uzavřeli s Pánem smlouvu; pokořili se před Pánem, dokonce ještě dříve, než začalo jejich soužení. Díky všem těmto rozdílům bylo správné a spravedlivé, aby je Pán rychle a zázračně vysvobodil z rukou těch, kteří je drželi v porobě. Tyto verše nás učí o Pánově vysvobozující moci.

Proroctví předpovídající život a poslání Ježíše Krista nám slibují vysvobození, které Kristus poskytne. Jeho Usmíření a

Vzkříšení poskytují nám všem únik z tělesné smrti a, činíme-li pokání, také únik ze smrti duchovní, což s sebou přináší požehnání věčného života. Bůh oznámil Mojžíšovi zaslíbení týkající se Usmíření a Vzkříšení a zaslíbení týkající se vysvobození z tělesné a duchovní smrti, když řekl: „Neboť viz, toto je dílo mé a sláva má – uskutečniti nesmrtelnost a věčný život člověka.“ (Mojžíš 1:39.)

V protikladu k těmto nádherně sestaveným naukám, jež máme ve svatých písmech, nacházíme protichůdné síly světskosti, které se snaží zpochybňovat dávné nauky ve svatých záznamech – v záznamech, které nám již mnoho staletí poskytují vodítko tím, že určují věčné hodnoty a měřítko našeho chování v životě. Tyto síly prohlašují, že nauky nacházející se v Bibli jsou falešné a že nauky Mistra jsou již zastaralé. Jejich hlasy rozhláší, že každý člověk musí mít svobodu stanovit si svá vlastní měřítká; snaží se změnit práva věřících tak, aby to bylo v rozporu s tím, co se učí v písmech a ve slovech proroků.

Mít záznam o působení našeho Pána a Spasitele uvedený v Knize Mormonově, která přidává druhé svědectví k nauce uvedené v Bibli, je velikým požehnáním. Proč je důležité, aby měl svět Bibli i Knihu Mormonovu? Odpověď se podle mého názoru nachází ve 13. kapitole 1. Nefiho. Nefi zaznamenává: „A anděl ke mně promluvil řka: Tyto poslední záznamy, které jsi viděl mezi pohany [Kniha Mormonova], utvrdí pravdu těch prvních [Bible], které jsou od dvanácti apoštolů Beránkových, a oznámí ony jasné a cenné věci, jež z nich byly vyňaty; a oznámí všem pokolením, jazykům a lidem, že Beránek Boží je Syn Věčného Otce a Spasitel světa; a že všichni lidé musejí přijíti k němu, jinak nemohou býti spaseni.“ (Verš 40.)

Ani Bible ani Kniha Mormonova sama o sobě ale nestačí. Obě jsou nutné k tomu, abychom mohli učit úplné nauce Kristově a poznávat ji. Potřeba druhé knihy nesnižuje význam ani jedné z nich. Obě, Bible i Kniha Mormonova, jsou nutné pro naše spasení a oslavení. President Ezra Taft Benson mocně učil: „Když se Bible a Kniha Mormonova používají společně, zahanbují falešné nauky.“ („A New Witness for Christ“, *Ensign*, Nov. 1984, 8.)

Chtěl bych zakončit zmínkou o dvou příbězích – jednoho ze Starého zákona a druhého z Knihy Mormonovy – abych ukázal, jak se tyto knihy harmonicky doplňují.

Příběh o Abrahamovi začíná jeho vysvobozením od Kaldejských, kteří uctívali modly. (Viz Genesis 11:27–31; Abraham 2:1–4.) On i jeho manželka Sarai byli později vysvobozeni ze svého zármutku a bylo jim slíbeno, že skrze jejich potomstvo budou požehnány všechny národy země. (Viz Genesis 18:18.)

Starý zákon obsahuje zprávu o tom, jak Abraham vzal s sebou z Egypta svého synovce Lota. Když ho nechal, aby si jako první vybral svou zemi, Lot si vybral jordánské roviny a postavil si stan tak, že vchod směřoval k Sodomě, k velmi hříšnému městu. (Viz Genesis 13:1–12.) Příčinu většiny problémů, které Lota později v životě potkaly – a bylo jich hodně – lze vysledovat až k jeho počátečnímu rozhodnutí nasměrovat vchod do stanu tak, že vyhlížel k Sodomě.

Abraham, otec věrných, prožil život jinak. Určitě měl mnoho překážek, ale byl to požehnaný život. Nevíme, kam směřoval vchod Abrahamova stanu, ale v posledním verši 13. kapitoly Genesis je jedna důležitá náповěda. Píše se zde: „Tedy Abram [neboli Abraham] hnuv se s stanem, přišel a bydlil v rovinách Mamre, kteréž jsou při Hebronu, kdežto vzdělal oltář Hospodinu.“ (Genesis 13:18.)

I když to nevím, osobně věřím tomu, že vchod do Abrahamova stanu směřoval k oltáři, který postavil Pánu. Jak jsem dospěl k tomuto závěru? Je to díky tomu, že znám příběh z Knihy Mormonovy o tom, jak král Beniamin učil svůj lid, když se shromáždil, aby si vyslechl jeho závěrečné poselství. Král Beniamin jim řekl, aby vchod do stanu natočili směrem k chrámu. (Viz Mosiáš 2:1–6.)

Můžeme se osvobodit od cest zla a zlovolnosti tím, že se obrátíme k učení obsaženému ve svatých písmech. Spasitel je oním velikým Vysvoboditelem, neboť nás vysvobozuje ze smrti a z hříchu. (Viz Římanům 11:26; 2. Nefi 9:12.)

Prohlašuji, že Ježíš je Kristus a že k Němu můžeme přilnout tím, že budeme číst Knihu Mormonovu. Kniha Mormonova je

další svědectví o Ježíši Kristu. Prvními svědectvími o Ježíši Kristu jsou Starý a Nový zákon – neboli Bible.

Znovu opakuji – pamatujme na to, jak Knihu Mormonovu popsal můj přítel Scott: „Je to skvělá kniha.“ Vydávám vám svědectví o tom, že velikost Knihy Mormonovy do značné míry pramení z jejího souladu s Biblí svatou. Ve jménu Ježíše Krista, amen.

Aby ztracení mohli být nalezeni

Starší M. Russell Ballard

Kvorum Dvanácti apoštolů

Když se budete snažit žít podle evangelia a nauky Kristovy, Duch Svatý povede vás i vaši rodinu.

Bratři a sestry, Liahona byla podle písem „[koule] pečlivého vypracování“, ve které byla dvě vřetena, z nichž jedno ukazovalo směr, kudy měla rodina otce Lehiho jít v pustině. (1. Nefi 16:10.)

Myslím, že rozumím tomu, proč byl Lehi tak překvapený, když ji poprvé uviděl, protože si vzpomínám, jak jsem reagoval já, když jsem poprvé viděl, jak funguje GPS navigace. Vnímám jsem ji jako moderní přístroj „pečlivého vypracování“. Někým pro mne nepředstavitelným způsobem dokáže tento maličký přístroj uvnitř mého telefonu přesně určit, kde jsem, a přesně mi říct, jak se dostanu tam, kam chci.

Pro mne a moji ženu Barbaru je navigace požehnáním. Pro Barbaru to znamená, že mi nemusí říkat, abych zastavil a ptal se na cestu; a pro mě to znamená, že mám pravdu, když říkám: „Já se nepotřebuju nikoho ptát. Vím přesně, kam jedu.“

Bratři a sestry, my máme k dispozici ještě pozoruhodnější nástroj, než je i ta nejlepší navigace. Každý někdy v určitém okamžiku a určitým způsobem zabloudí. Zpět na správnou cestu můžeme být bezpečně přivedeni skrze nabádání Ducha Svatého; a jen díky Spasitelově smírné oběti se můžeme navrátit domů.

Zabloudit mohou celé společnosti i jednotlivci. Dnes žijeme v době, kdy bloudí velká část světa, obzvlášť pokud jde o hodnoty a priority v našich rodinách.

Před sto lety mluvil prezident Joseph F. Smith o přímém spojení štěstí a rodiny a nabádal nás, abychom právě na to

zaměřili své úsilí. Řekl: „Žádné pravé štěstí nemůže být odděleno a odloučeno od domova. ... Neexistuje štěstí bez služby, a neexistuje větší služba než ta, která mění domov v božskou instituci a která podporuje a zachovává rodinný život. ... Domov je tím, co potřebuje nápravu.“ (*Učení presidentů Církve: Joseph F. Smith* [2003], 382.)

Tím, co v tomto stále více materialistickém a povrchním světě potřebuje nápravu, jsou naše domovy a rodiny. Šokujícím příkladem je zde ve Spojených státech narůstající lhotejnost vůči manželství. Noviny *New York Times* začátkem roku uvedly, že „počet dětí narozených neprovdaným ženám dosáhl rekordní výše – více než polovina dětí amerických žen mladších 30 let se rodí mimo manželství.“ (Jason DeParle a Sabrina Tavernise, „Unwed Mothers Now a Majority Before Age of 30“, *New York Times*, Feb. 18, 2012, A1.)

Rovněž víme, že z amerických párů, které uzavřou sňatek, se téměř polovina rozvede. Často však zbloudí i ti, kteří se nerozvedou, protože dovolí jiným věcem, aby zasahovaly do jejich rodinných vztahů.

Stejně znepokojující je i stále narůstající rozdíl mezi bohatými a chudými a mezi těmi, kteří usilují o zachování rodinných hodnot a závazků, a těmi, kteří nad tím již zlomili hůl. Podle statistik je u lidí s nižším vzděláním a tím i s menším příjmem méně pravděpodobné, že uzavřou sňatek a že budou chodit na církevní shromáždění, a je mnohem pravděpodobnější, že se zapojí do kriminální činnosti a že budou mít nemanželské děti. A tyto znepokojující trendy jsou patrné i ve většině ostatních zemí světa. (Viz W. Bradford Wilcox and others, „No Money, No Honey, No Church: The Deinstitutionalization of Religious Life among the White Working Class“, dostupné na adrese www.virginia.edu/marriageproject/pdfs/Religion_WorkingPaper.pdf.)

Navzdory očekávání mnohých se zdá, že u bohatších a vzdělaných lidí je větší pravděpodobnost, že budou vyznávat tradiční rodinu a hodnoty.

Hlavní otázkou jsou samozřejmě *příčiny a důsledky*. Mají některé společenské vrstvy stabilnější hodnoty a silnější rodiny, protože jsou vzdělanější a bohatší, anebo jsou vzdělanější a

bohatší, *protože* mají hodnoty a silné rodiny? V této celosvětové Církvi víme, že je to to druhé. Když lidé přijmou rodinné a náboženské závazky vůči zásadám evangelia, začne se jim dařit lépe v duchovní a mnohdy i v časné oblasti.

A každá společnost je samozřejmě celkově posílena, když má pevnější rodiny. Závazky vůči rodině a hodnotám jsou základní *příčinou*. Téměř vše ostatní je *důsledek*. Když muž a žena uzavrou sňatek a učiní vůči sobě závazky, výrazně zvyšují své šance na finanční blahobyt. Když se děti narodí v manželském svazku a mají matku i otce, jejich příležitosti a pravděpodobnost profesního úspěchu prudce stoupají. A když spolu členové rodiny pracují a hrají si, obce a města vzkvétají, zlepšuje se ekonomika a je zapotřebí méně nákladných státních podpůrných sociálních programů.

Špatnou zprávou je tedy to, že úpadek rodiny způsobuje řadu společenských a ekonomických potíží. Dobrou zprávou je však to, že tyto potíže, stejně jako každý *důsledek*, mohou být odstraněny, pokud se změní to, co je způsobuje. Nerovnováha může být napravena životem podle správných zásad a měřítek. Bratři a sestry, tou nejdůležitější *věcí* v našem životě je naše rodina. Pokud se této věci zasvětime, zlepšíme všechny ostatní stránky svého života, a jako lidé i jako Církev budeme příkladem a majákem pro všechny národy země.

To však ve světě, kde se srdce obrací různými směry a kde se zdá, že se celá planeta neustále pohybuje a mění mnohem větší rychlostí, než jsme si kdy mysleli, není snadné. Nic nezůstává stejné nadlouho. Styly, trendy, módní výstřelky, politická korektnost a dokonce i vnímání toho, co je správné a špatné, se posouvají a mění. Jak to předpověděl prorok Izaiáš, špatné je prezentováno jako správné a správné jako špatné. (Viz Izaiáš 5:20.)

Duchovní rozkol se stále prohlubuje, neboť zlo je čím dál tím záluďnější a rafinovanější a stahuje lidi k sobě jako temný magnet – přestože evangelium pravdy a světla přitahuje čestné v srdci a úctyhodné lidi země, kteří usilují o to, co je morální a dobré.

Možná, že je nás relativně málo, ale jako členové této Církve můžeme tuto rozestupující se propast překročit. Známe moc křesťanské služby, která spojuje Boží děti bez ohledu na jejich

duchovní či ekonomické postavení. Před rokem nás První předsednictvo vyzvalo k účasti na dni služby při příležitosti oslav 75. výročí programu sociální péče, který pomáhá lidem stát se více soběstačnými. Naši členové po celém světě věnovali miliony hodin času.

Církev je v tomto rozbouřeném moři kotvištěm, kotvou v rozvířených vodách změn a rozkolů a majákem pro ty, kteří si váží spravedlivosti a usilují o ni. Pán používá tuto Církev jako nástroj k přivádění svých dětí po celém světě pod ochrannou ruku svého evangelia.

Také duch Eliášův, který působí bez omezení, je mocnou silou v Pánových záměrech týkajících se věčného určení Jeho dětí. Jak řekl Malachiáš, podstata Ducha Svatého „[obrací] srdce otců k [dětím], a srdce [dětí] k otcům jejich“. (Malachiáš 4:6.)

Církev stojí ve světě jako příklad v obracení srdce a jako katalyzátor dobra. Míra rozvodovosti je mezi členy Církve, kteří uzavřeli sňatek v chrámu a pravidelně chodí na shromáždění, výrazně nižší, než je tomu ve světě, členové rodiny jsou semknutější a častěji si spolu povídají. Členové v našich rodinách jsou zdravější, a žijeme o několik let déle, než je populační průměr. V přepočtu na osobu poskytujeme více finančních prostředků a služby potřebným, a je u nás větší pravděpodobnost, že budeme usilovat o vyšší vzdělání. Toto vše nezdůrazňuji proto, že se chci vychloubat, ale proto, že chci dosvědčit, že život je lepší (a mnohem šťastnější), když se srdce obrací k rodině a když rodiny žijí ve světle Kristova evangelia.

Co tedy můžeme dělat pro to, abychom se neztratili? Zaprvé bych rád navrhl *stanovování priorit*. Všechno, co děláte mimo domov, podřizujte tomu, co se děje u vás doma – a to podporujte. Pamatujte na radu presidenta Harolda B. Leeho, že „nejdůležitější ... dílo, které kdy vykonáte, bude mezi stěnami vašeho vlastního domova“ (*Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* [2000], 134); a na nadčasová slova presidenta Davida O. McKaye, že „žádný jiný úspěch nemůže vynahradit selhání v rodině“ (citováno v knize J. E. McCullocha, *Home: The Savior of Civilization* [1924], 42; Conference Report, Apr. 1935, 116).

Uspořádejte si osobní život tak, abyste měli čas na modlitbu, studium písem a na rodinné činnosti. Dávejte dětem doma takové

zodpovědnosti, které je naučí, jak pracovat. Učte je, že život podle evangelia je povede pryč od špíny, promiskuity a násilí na internetu, v médiích a videohrách. Neztratí se a budou připraveny ujmout se svých zodpovědností, když na ně budou vloženy.

Zadruhé je třeba, abychom všechno dělali ve *správném pořadí*! Nejprve sňatek a poté rodina. Příliš mnoho lidí ze světa toto přirozené pořadí opomíjí a myslí si, že to mohou změnit či dokonce obrátit. Vírou se zbavte veškerého strachu. Důvěřujte Boží moci a nechte se jí vést.

Vy, kteří jste sňatek ještě neuzavřeli, pečlivě hledejte svého věčného společníka. Mladí muži, pamatujte ještě na něco, co řekl prezident Joseph F. Smith: „Staromládenectví ... [vnáší] do povrchní mysli myšlenku, že [je] žádoucí, protože s sebou [nese] minimum zodpovědnosti. ... Vina je ve skutečnosti na straně mladých mužů. Prostopášnost jejich věku je odvádí od stezky povinnosti a zodpovědnosti. ... Oběťmi jsou jejich sestry ..., které by se vdaly, kdyby mohly, a s radostí by se ujal zodpovědností rodinného života.“ (*Gospel Doctrine*, 5th ed. [1939], 281.)

A rád bych dodal, že ani mladé ženy nesmějí tuto zodpovědnost ztrácet ze zřetele. Žádná kariéra vám nedokáže poskytnout tolik smysluplných pocitů jako budování rodiny. A až budete v mém věku, budete si to uvědomovat ještě více.

Zatřetí – manželé a manželky, ve svém vztahu máte být *rovnocennými partnery*. Často si čtete prohlášení o rodině, přemýšlejte o něm a řiďte se jím. Vyhýbejte se nespravedlivému panství v jakékoli podobě. Nikdo nevlastní svého manželského partnera či děti; Bůh je Otcem nás všech a poskytuje nám výsadu mít vlastní rodinu, která byla předtím pouze Jeho, aby nám pomohl stát se více takovými, jako je On. Jako Jeho děti se máme doma učit lásce k Bohu a tomu, že Ho můžeme požádat o pomoc, kterou potřebujeme. Každý – svobodný i ženatý či vdaná – může být šťastný a může být ve své rodině přínosem, ať je jakákoli.

A konečně, využívejte *zdrojů pro rodiny*, které nabízí Církev. Rodiny mohou při výchově dětí využívat pomoci sboru. Podporujte vedoucí kněžství a pomocných organizací, pracujte s nimi jako tým a využívejte naplno církevní programy pro mládež a rodiny. Pamatujte na další hlubokou radu presidenta

Leeho – že Církev je lešením, s nímž budujeme věčné rodiny. (Viz *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* [2000], 148.)

Pokud jste jako jednotlivec či jako rodina z jakéhokoli důvodu zbloudili, je jen třeba, abyste uplatnili Spasitelovo učení v 15. kapitole Lukáše, jež vám pomůže napravit směr. Zde Spasitel vypráví o tom, jak pastýř usilovně hledal svou ztracenou ovci, o ženě, jež hledala ztracenou minci, a o přivítání, jehož se dostalo marnotratnému synovi poté, co se vrátil domů. Proč Ježíš učil těmto podobenstvím? Chtěl, abychom věděli, že nikdo z nás nikdy nebude natolik ztracen, aby nedokázal najít cestu zpět prostřednictvím Jeho Usmíření a Jeho učení.

Když se budete snažit žít podle evangelia a nauky Kristovy, Duch Svatý povede vás i vaši rodinu. Budete mít duchovní navigaci, která vám vždy bude říkat, kde jste a jakým směrem jdete. Vydávám svědectví o tom, že vzkříšený Vykupitel lidstva nás všechny miluje, a slibuje, že pokud Ho budeme následovat, dovede nás bezpečně zpět do přítomnosti našeho Nebeského Otce. O tom svědčím ve jménu Ježíše Krista, amen.

Mějte vizi jednat

Starší O. Vincent Haleck

Sedmdesátník

*Má-li se nám dařit dobře a nemáme-li zahynout,
musíme získat vizi toho, jak nás vidí Spasitel.*

Moji rodiče, podobně jako všichni dobří rodiče, si pro své děti přáli zářivou budoucnost. Můj otec nebyl členem, a kvůli neobvyklým okolnostem tehdejší doby se moji rodiče rozhodli, že mí bratři, sestry i já opustíme náš domov na ostrově Americká Samoa v jižním Pacifiku a odjedeme do Spojených států, abychom tam mohli chodit do školy.

Toto rozhodnutí oddělit se bylo pro mé rodiče těžké, zvláště pro mou matku. Věděli, že nás v novém prostředí čekají neznámé překážky. Avšak s vírou a odhodláním začali svůj plán uskutečňovat.

Protože maminka byla vychována jako Svatá posledních dnů, znala zásady půstu a modlitby, a oba moji rodiče věděli, že potřebují požehnání nebe, aby pomohlo jejich dětem. V tomto duchu si vyhradili jeden den v týdnu k tomu, aby se za nás postili a modlili. Jejich vizí bylo připravit své děti na zářivou budoucnost. Jednali podle této vize, když používali víru, s níž usilovali o Pánova požehnání. Díky půstu a modlitbě získali ujištění, útěchu a klid, že všechno dopadne dobře.

Jak my, uprostřed těžkostí života, můžeme získat vizi potřebnou k tomu, abychom dělali to, co nás přiblíží ke Spasiteli? O vizi se píše v knize Přísloví, která učí této pravdě: „Když nebývá [vize], ... lid [hyne].“ (Přísloví 29:18.) Má-li se nám dařit dobře a nemáme-li zahynout, musíme získat vizi toho, jak nás vidí Spasitel.

Spasitel na oněch pokorných rybářích, jež povolal, aby Ho následovali, viděl více, než zpočátku viděli na sobě oni sami; měl

vizi toho, kým se mohou stát. Znal jejich dobrotu a potenciál a povolal je. Zpočátku neměli zkušenosti, ale jak Ho následovali, viděli Jeho příklad, pocítovali Jeho učení a stali se Jeho učedníky. Byly chvíle, kdy Ho někteří Jeho učedníci opustili, protože to, co slyšeli, pro ně bylo tvrdé. Protože si byl Ježíš vědom toho, že ostatní by také mohli odejít, zeptal se Dvanácti: „Zdaliž i vy chcete odjít?“ (Jan 6:67.) Petrova odpověď ukazuje, jak se změnil a že získal vizi toho, kdo Spasitel je. Odpověděl: „[Ke] komu půjdeme? Slova věčného života máš.“ (Jan 6:68.)

Když Spasitel vystoupil na nebe, byli tito věrní a oddaní učedníci při svých cestách, kdy kázali evangelium a zakládali Církev, schopni konat s touto vizí těžké věci. Nakonec někteří z nich ztvrdili své svědectví vrcholnou obětí.

V písmech jsou i další příklady lidí, kteří získali vizi evangelia a potom vyšli a podle této vize jednali. Prorok Alma získal svou vizi, když slyšel, jak Abinadi statečně učí krále Noéma a jak před ním svědčí. Alma jednal podle Abinadiho učení a chodil uče to, co se naučil, a pokřtil mnoho těch, kteří uvěřili jeho slovům. (Viz Mosiáš 17:1–4; 18:1–16.) Apoštol Pavel byl obrácen na cestě do Damašku v době, kdy pronásledoval první Svaté, a po svém obrácení jednal podle učení a svědectví Kristova (viz Skutkové 9:1–6, 20–22, 29).

V dnešní době mnoho mladých mužů, žen a misionářů-seniorů přijalo povolání od proroka Božího a slouží na misi. S vírou a odvahou opouštějí domov a vše, co je jim milé, a to vše díky své víře ve veliké dobro, které mohou jako misionáři konat. Když jednají podle své vize služby, žehnají životu mnohých, a tím mění i svůj vlastní život. President Monson nám na minulé generální konferenci poděkoval za službu, kterou si navzájem poskytujeme, a připomněl nám naši zodpovědnost být Božíma rukama v žehnání Jeho dětem zde na zemi (viz „Než se sejdemé zas“, *Liahona*, listopad 2011, 108). Splnění tohoto pověření bylo dojemné, protože členové Církve jednali podle jeho vize.

Předtím, než Spasitel odešel, věda, že budeme potřebovat pomoc, řekl: „Neopustímť vás [bez útěchy].“ (Jan 14:18.) Svě učedníky učil: „Utěšitel pak, ten Duch svatý, kteréhož pošle Otec ve jménu mém, onť vás naučí všemu, a připomenetť vám všechno, což jsem koli mluvil vám.“ (Jan 14:26.) Je to tentýž Duch Svatý,

který nám může dát moc a může nás motivovat k tomu, abychom konali to, co nás Spasitel a novodobí proroci a apoštolové učí.

Když proměňujeme učení svých vedoucích v činy, získáváme hlubší porozumění tomu, jakou vizi pro nás Spasitel má. Během této konference jsme obdrželi inspirované rady od proroků a apoštolů. Studujte jejich učení a v srdci o něm přemýšlejte, a přitom usilujte o Ducha Svatého, aby vám pomáhal převést vizi tohoto učení do vašeho života. S touto vizí používejte víru a jednejte podle jejich rad.

Bádejte v písmech a studujte je se záměrem získat z jejich poselství další světlo a poznání. Přemýšlejte o nich v srdci a umožněte jim, aby vás inspirovala. Poté podle své inspirace jednejte.

A jak poznala naše rodina, jednáme, když se postíme a modlíme. Alma mluvil o půstu a modlitbě jako o způsobu, jak získat nějaké ujištění. Řekl: „Po mnoho dnů jsem se postil a modlil, abych mohl poznati tyto věci sám za sebe.“ (Alma 5:46.) I my poznáváme, jak pomocí půstu a modlitby můžeme překonávat životní překážky.

V životě nás potkávají těžkosti, které někdy oslabují naši vizi a víru k tomu, abychom dělali to, co dělat máme. Mnohdy býváme tak zaneprázdněni, že máme pocit, že už nemůžeme udělat nic víc. I když každý z nás je jiný, pokorně prohlašuji, že musíme zaměřit svou vizi na Spasitele a Jeho učení. Co viděl na Petrovi, Jakubovi a Janovi a na dalších apoštolech, že je vyzval k tomu, aby Ho následovali? Podobně jako měl Spasitel vizi o nich, má i ohledně nás úžasnou vizi toho, kým se můžeme stát. Zaměřit se nyní na to, na čem záleží nejvíce, a získat trvalé štěstí a velikou radost vyžaduje tutéž víru a odvalu, jakou měli první apoštolové.

Když studujeme život Spasitele a Jeho učení, vidíme Ho mezi lidmi, jak učí, modlí se, pozvedá a uzdravuje. Když Ho napodobujeme a děláme to, co Ho vidíme dělat, začínáme mít vizi toho, kým se můžeme stát. Díky pomoci Ducha Svatého budete požehnáni inspirací, jak konat více dobra. Brzy se začnou dostavovat změny, a vy uvedete do svého života jiný řád, který požehná vám i vaší rodině. Spasitel se během své služby mezi Nefity zeptal: „Jakými lidmi máte býti?“ Odpověděl: „Dokonce

jako já jsem.“ (3. Nefi 27:27.) Abychom se stali takovými, jako je On, potřebujeme Jeho pomoc, a On nám ukázal cestu: „Tudíž, prostě, a obdržíte; klepejte, a bude vám otevřeno; neboť ten, kdo prosí, dostává; a tomu, kdo klepe, bude otevřeno.“ (3. Nefi 27:29.)

Vím, že když získáme vizi toho, jak nás vidí Spasitel, a když budeme podle této vize jednat, náš život bude požehnán nečekanými způsoby. Díky vizi mých rodičů byl můj život požehnán nejen vzděláním, ale také jsem se dostal tam, kde jsem poznal a přijal evangelium. A co je ještě důležitější, poznal jsem, jak je důležité mít dobré a věrné rodiče. Jednoduše řečeno – můj život se na věky změnil.

Tak jak moji rodiče byli vedeni vizí k půstu a modlitbě za blaho svých dětí, a tak jak dávní apoštolové byli vedeni vizí k následování Spasitele, tatáž vize může inspirovat nás a pomáhat nám jednat. Bratři a sestry, v naší historii je mnoho příběhů o vizi, víře a odvaze jednat. Podívejte se na to, odkud jsme přišli, a na požehnání, která jsme obdrželi! Věřte tomu, že On vám může v životě žehnat vizí a odvahou jednat.

Vydávám vám své svědectví o Spasiteli a o tom, že si přeje, abychom se k Němu vrátili. K tomu musíme mít víru jednat – následovat Ho a stát se takovými, jako je On. V různých obdobích našeho života natahuje ruku a vyzývá nás:

„Vezměte jho mé na se, a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí dušem svým.

Jho mé zajisté jestiť rozkošné, a břímě mé lehké.“ (Matouš 11:29–30.)

Tak jako Spasitel spatřoval veliký potenciál ve svých dávných učednících, vidí totéž i v nás. Kéž se vidíme tak, jak nás vidí Spasitel. Modlím se o to, abychom měli onu vizi jednat s vírou a odvahou. Ve jménu Ježíše Krista, amen.

Pouze podle zásad spravedlivosti

Starší Larry Y. Wilson

Sedmdesátník

Moudří rodiče své děti připravují tak, aby se bez nich jejich děti obešly. Zatímco si děti osvojují duchovní vyspělost nutnou pro správné používání svobody jednání, poskytují jim rodiče příležitosti k růstu.

Asi měsíc poté, co jsme se s manželkou vzali, jsme podnikli dlouhou cestu autem. Ona řídila a já jsem se snažil relaxovat. Říkám *snažil* jsem se, protože dálnice, po které jsme jeli, byla proslulá rychlostními radary a manželka měla tenkrát mírnou tendenci k poněkud rychlé jízdě. Řekl jsem jí: „Jedeš moc rychle. Zpomal.“

Moje novomanželka si pomyslela: „Už řídím téměř 10 let a kromě učitele autoškoly mi ještě nikdy nikdo neřekl, jak mám řídit.“ A tak odpověděla: „Co tě opravňuje, abys mi říkal, jak mám řídit?“

Upřímně řečeno, její otázka mě zaskočila. A tak, abych se co nejlépe ujal svých nových zodpovědností jakožto ženatého muže, jsem řekl: „Asi protože jsem tvůj manžel a mám kněžství.“

Bratří, dám vám jeden tip: pokud se někdy dostanete do podobné situace, tak toto *není* ta správná reakce. A jsem rád, že mohu říci, že to bylo poprvé a naposledy, kdy jsem takovou chybu udělal.

V Nauce a smlouvách je vysvětleno, že právo používat kněžství v rodině i jinde je přímo spojeno se spravedlivostí našeho života: „Moci nebeské nemohou býti ovládnány ani používány, pouze podle zásad spravedlivosti.“¹ Dále se píše, že

tuto moc ztrácíme, pokud uplatňujeme „moc nebo panství nebo donucování duší [druhých] v *jakékoli* míře nespravedlivosti“².

V písmech se píše, že musíme vést podle „zásad spravedlivosti“. Tyto zásady se týkají všech vedoucích v Církvi i všech otců a matek v jejich rodině.³ Když nad někým uplatňujeme moc nespravedlivým způsobem, ztrácíme právo na Ducha Páně i na jakoukoli pravomoc, kterou od Boha máme.⁴ Můžeme si myslet, že tyto metody používáme pro dobro toho, nad kým „moc uplatňujeme“. Kdykoli se ale snažíme donutit ke spravedlivosti někoho, kdo *může* a *má* používat vlastní mravní svobodu jednání, jednáme nespravedlivě. V případě, že stanovení pevných hranic pro někoho jiného *je* v pořádku, pak se tyto hranice mají stanovit s láskyplnou trpělivostí a způsobem, který druhé učí věčným zásadám.

Nemůžeme zkrátka nutit druhé, aby dělali to, co je správné. Písma jasně ukazují, že toto není podle způsobu Božího. Donucení vyvolává nelibost a odpor. Vyjadřuje nedůvěru a způsobuje, že se lidé cítí neschopně. Když ti, kteří chtějí ovládat druhé, pyšně předpokládají, že o druhých ví všechno nejlépe, příležitosti k výuce se tím ztrácejí. V písmech se píše, že uplatňování nespravedlivého panství „je v povaze a je sklonem téměř všech lidí“⁵, a proto máme mít na paměti, že je snadné se do této pasti chytit. I ženy mohou uplatňovat nespravedlivé panství, i když se v písmech píše o tomto problému zvláště ve spojitosti s muži.

Nespravedlivé panství často doprovází neustálé kritizování a odpírání uznání či lásky. Ti, s nimiž se takto jedná, mají pocit, že se takovým vedoucím nebo rodičům nemohou ničím zavděčit a že nic nedělají správně. Moudří rodiče musí zvážit, kdy jsou děti připraveny začít používat vlastní svobodu jednání v konkrétních oblastech svého života. Pokud ale rodiče ve *všem* rozhodují sami a považují to za své „právo“, výrazně tím omezují růst a rozvoj svých dětí.

Děti máme doma jen na omezenou dobu. Pokud jim otěže mravní svobody jednání předáváme až ve chvíli, kdy z domova odcházejí, čekali jsme příliš dlouho. Pokud jim doma nikdy nebylo dovoleno činit důležitá rozhodnutí, pak schopnost činit moudrá rozhodnutí nezískají ze dne na den. Tyto děti se často

proti donucování vzpírají nebo jsou ochromeny neschopností rozhodovat se samy.

Moudří rodiče své děti připravují tak, aby se bez nich jejich děti obešly. Zatímco si děti osvojují duchovní vyspělost nutnou pro správné používání svobody jednání, poskytují jim rodiče příležitosti k růstu. Ano, a to znamená, že děti občas udělají chyby a poučí se z nich.

Naše rodina měla zkušenost, která nás naučila, jak dětem pomáhat rozvíjet schopnost rozhodovat se. Když naše dcera Mary dospívala, byla vynikající fotbalistkou. V jednom roce se její tým dostal do boje o mistrovský titul a, světe div se, tento zápas se měl hrát v neděli. Jako mladá žena se Mary již mnoho let učila, že sabat je dnem odpočinku a duchovní regenerace, nikoli rekreace. Přesto ale cítila nátlak ze strany trenérů a spoluhráčů, aby hrála, a také si přála nezklamat svůj tým.

Zeptala se nás, co má dělat. Manželka i já jsme se za ni mohli snadno rozhodnout. V tomto případě jsme se však po zvážení a modlitbě rozhodli, že naše dcera je připravena přijmout duchovní zodpovědnost za své vlastní rozhodnutí. Přečetli jsme si s ní některé verše z písem a povzbuzovali jsme ji, aby se o to pomodlila a aby to zvážila.

Po několika dnech nám oznámila své rozhodnutí. V neděli zápas odehraje. Tak, a co teď? Po dalším rozhovoru a poté, co jsme získali ujištění od Ducha, jsme udělali to, co jsme slíbili, a dovolili jsme jí, aby své rozhodnutí hrát uskutečnila. Když zápas skončil, Mary se pomalu blížila k matce, která na ni čekala. „Mami,“ řekla, „to byl *hrozný* pocit. Takhle už se nikdy cítit nechci. V neděli už nikdy žádný zápas hrát nebudu.“ A také nehrála.

Mary nyní zásadu svěcení dne sabatu přijala za svou. Kdybychom ji donutili nehrát, připravili bychom ji o vzácnou a mocnou příležitost naučit se něco o Duchu.

Jak vidíte, pomáhat dětem správně používat svobodu jednání vyžaduje, abychom je naučili, jak se mají modlit a získávat odpovědi na své modlitby. Musíme je také učit o hodnotě a účelu poslušnosti i o všech ostatních základních zásadách evangelia.⁶

Při výchově dětí jsme se rozhodli, že našim nejdůležitějším cílem bude pomoci jim navázat své vlastní spojení s nebem.

Věděli jsme, že se nakonec budou muset spoléhat na Pána, ne na nás. Brigham Young řekl: „Kdybych měl stanovit prioritu mezi všemi povinnostmi, které jsou od dětí lidských vyžadovány, ... na první a nejpřednější místo bych dal povinnost hledat Pána, našeho Boha, dokud neotevřeme stezku komunikace z nebe na zem – od Boha ke své vlastní duši.“⁷

Mary získala odpovědi na modlitby již dříve, v jiných situacích, a tak jsme věřili, že v životě naší dcery se tato stezka komunikace s nebem již rozvíjí. Získala tedy z tohoto zážitku pozitivní ponaučení a byla připravena rozhodovat se v budoucnosti lépe. Bez tohoto spojení s Duchem by si děti i dospělí mohli zdůvodňovat ve jménu používání svobody jednání celou řadu špatných rozhodnutí. Zaslíbení z písem zní, že „ti, kteří jsou moudří ... a vzali si Svatého Ducha za průvodce svého ... [nebudou] oklamáni“⁸.

Dalším a tragickým vedlejším účinkem nespravedlivého panství může být ztráta důvěry v Boží lásku. Znáám některé lidi, kteří byli vystaveni vlivu náročných a dominantních vedoucích nebo rodičů, a proto pro ně bylo těžké pociťovat právě tu lásku Nebeského Otce, která by jim na cestě spravedlivosti byla oporou a motivací.

Máme-li těm, za které jsme zodpovědni, pomáhat navázat ono nesmírně důležité spojení s nebem, musíme být takovými rodiči a vedoucími, jací jsou popsáni ve 121. oddílu Nauky a smluv. Musíme jednat „pouze přesvědčováním, shovívavostí, jemností a mírností a láskou nepředstíranou“⁹. President Henry B. Eyring řekl: „Mladým lidem můžeme nejvíce pomoci tím, že jim umožníme pociťit naši důvěru v to, že jsou na cestě domů k Bohu a že to dokáží zvládnout.“¹⁰

Když přemýšlíme o zásadách, kterými se máme řídit v Církvi i doma, dovolte mi na závěr uvést příklad z biografie presidenta Thomase S. Monsona. Ann Dibbová, dcera Monsonových, říká, že když i dnes vstoupí do dveří domu, ve kterém vyrůstala, její otec ji dodnes vítá slovy: „Á, podívejme se, kdo přišel. To jsme rádi, že je tu – no není nádherná?“ Ann dále říká: „Rodiče mi vždy něco pochválí; nezáleží na tom, jak vypadám nebo co jsem právě dělala. ... Když jdu navštívit rodiče, vím, že mne milují, že mne pochválí, že jsem u nich vítaná, že jsem doma.“¹¹

Bratři a sestry, toto je Pánův způsob. I v případě, že s vámi bylo v minulosti špatně zacházeno, vím, že Pán chce, abyste k Němu přišli.¹² *Všichni* jsou milováni. *Všichni* jsou vítáni. Ve jménu Ježíše Krista, amen.

Odkazy

1. Nauka a smlouvy 121:36.
2. Nauka a smlouvy 121:37; zvýraznění přidáno.
3. Viz Neal A. Maxwell, „Put Off the Natural Man, and Come Off Conqueror“, *Tambuli*, Jan. 1991, 13–14.
4. Viz Nauka a smlouvy 121:37.
5. Nauka a smlouvy 121:39.
6. Viz Nauka a smlouvy 68:25–29.
7. *Učení presidentů Církve: Brigham Young* (2004), 44.
8. Nauka a smlouvy 45:57.
9. Nauka a smlouvy 121:41.
10. Henry B. Eyring, „Pomozte jim na cestě domů“, *Liahona*, květen 2010, 25.
11. Viz Heidi S. Swinton, *To the Rescue: The Biography of Thomas S. Monson* (2010), 372.
12. Viz Matouš 11:28.

Stálo to za to?

Starší David F. Evans

Sedmdesátník

Práce na přirozeném a normálním sdílení evangelia s těmi, které máme rádi a o něž pečujeme, se stane prací a radostí našeho života.

Během této konference a na dalších nedávných shromážděních¹ jsem spolu s ostatními přemítal o tom, jak mohu pomoci budovat Pánovu Církev a spatřit skutečný růst tam, kde žiji.

V tomto i v kterémkoli jiném důležitém snažení se naše nejdůležitější práce odehrává vždy v našem domově a v rodině.² Církev je budována v rodinách a v nich také nastává skutečný růst.³ Své děti máme učit zásadám a naukám evangelia. Musíme jim pomáhat mít víru v Ježíše Krista a připravovat je na křest v osmi letech.⁴ My sami musíme být věrní, aby mohly vidět příklad naší lásky k Pánu a k Jeho Církvi. Dětem to pomáhá pociťovat radost z dodržování přikázání, pomáhá to udržovat štěstí v rodině a vděčnost ze služby druhým. Ve svém domově máme následovat vzor, který nám dal Nefi, když řekl:

„[Pilně] se snažíme ..., abychom přesvědčili děti své ..., aby [věřily] v Krista a aby [byly smířeny] s Bohem. ...

... Mluvíme o Kristu, radujeme se v Kristu, kážeme o Kristu, prorokujeme o Kristu a píšeme podle proroctví svých, aby děti naše mohly vědět, k jakému prameni mohou hledět pro odpuštění hříchů svých.“⁵

Pilně se snažíme přinést tato požehnání svým dětem tím, že s nimi navštěvujeme shromáždění, pořádáme rodinné domácí večery a čteme společně písmo. Každý den se s rodinou modlíme, přijímáme povolání, navštěvujeme nemocné a osamělé a děláme

další věci, které dětem ukazují, že máme rádi je, ale také Nebeského Otce, Jeho Syna a Jejich Církev.

O Kristu mluvíme a prorokujeme tehdy, když učíme na rodinném domácím večeru nebo když si s dítětem povídáme a projevujeme mu lásku a vydáváme svědectví o znovuzřízeném evangeliu.

O Kristu můžeme psát, když píšeme dopis těm, kteří jsou daleko. Sloužící misionáři, synové a dcery v armádě a všichni, které máme rádi, jsou našimi dopisy požehnání. Dopisy z domova nejsou jen rychlé zprávy zaslané e-mailem. Klasické dopisy jsou něčím, co mohou držet, o čem mohou přemýšlet a čeho si mohou vážit.

Spoléhat se na Spasitelovo Usmíření a poznat odpuštění milujícího Nebeského Otce pomáháme dětem tím, že jim sami při výchově projevujeme lásku a odpuštění. Naše láska a odpuštění nám děti přiblíží, ale také posílí jejich víru v poznání, že Nebeský Otec je má rád a že jim odpustí, když se snaží činit pokání a dělat všechno lépe a být lepšími. Ony této pravdě věří, protože totéž zažívají u svých pozemských rodičů.

Nefi nás učil, že kromě práce, kterou vykonáme ve své vlastní rodině, se máme pilně snažit „přesvědčiti ... bratří své, aby věřili v Krista a aby byli smířeni s Bohem“.⁶ Každý z nás, členů Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů, má požehnání a zodpovědnost sdílet evangelium. Někteří z těch, kteří v životě potřebují evangelium, ještě členy Církve nejsou. Další kdysi byli mezi námi, avšak potřebují znovu pocítit radost, kterou pocitovali, když v minulosti přijali evangelium do svého života. Pán miluje toho, kdo nikdy evangelium neměl, i toho, kdo se k Němu navrací.⁷ Jemu ani nám na tom nezáleží. Jde o jedno dílo. Tím důležitým pro Nebeského Otce, Jeho Syna i pro nás je cena duší, ať už jsou v jakémkoli stavu.⁸ Dílem Nebeského Otce a Jeho Syna je „uskutečnění nesmrtelnost a věčný život“⁹ všech Jeho dětí, bez ohledu na jejich současnou situaci. Naším požehnáním je, že s tímto úžasným dílem můžeme pomáhat.

President Thomas S. Monson vysvětlil, jak můžeme pomáhat, když řekl: „Naše misionářské zkušenosti musí být současné. Nestačí pohodlně se usadit a přemítat o zkušenostech minulých.

Abyste pocítili uspokojení, musíte se nadále přirozeně a běžně o evangelium dělit.“¹⁰

Práce na přirozeném a běžném sdílení evangelia s těmi, které máme rádi a o něž pečujeme, se stane prací a radostí našeho života. Dovolte, abych se o dvě takové zkušenosti podělil.

Dave Orchard vyrostl v Salt Lake City, kde většina jeho přátel byla členy Církve. Významně ho ovlivnili. Církevní vedoucí z jeho sousedství ho navíc neustále zvali na činnosti a akce. Totéž dělali i jeho přátelé. Přestože se v té době nestal členem Církve, jeho léta dospívání byla požehnána vlivem dobrých církevních přátel a Církví sponzorovaných činností. Po přijetí na vysokou školu se odstěhoval z domova a většina jeho přátel odešla na misii. Vliv přátel mu v životě chyběl.

Jeden jeho přítel ze střední školy byl ještě doma. Tento přítel se každý týden scházel s biskupem ve snaze uvést svůj život do pořádku, aby byl schopen sloužit jako misionář. On a Dave spolu bydleli na koleji, a tak je přirozené a běžné, že si povídali o tom, proč v té době nesloužil na misii a proč se často setkával s biskupem. Přítel vyjádřil svou vděčnost za biskupa, svou úctu k němu a vděčnost za příležitost činit pokání a sloužit. Poté se Davea zeptal, zda by s ním nechtěl jít na příští pohovor. Jaké pozvání! Ale v souvislosti s jejich přátelstvím a situací to bylo přirozené i normální.

Dave souhlasil a brzy se s biskupem začal scházet sám. To Davea přivedlo k rozhodnutí setkat se s misionáři. Obdržel svědectví, že evangelium je pravdivé, a bylo určeno datum jeho křtu. Biskup Davea pokřtil a o rok později byl Dave Orchard oddán v chrámu s Katherine Evansovou. Mají pět krásných dětí. Katherine je má mladší sestra. Budu na věky vděčný tomu dobrému příteli, který spolu s biskupem přivedl Davea do Církve.

Když Dave mluvil o svém obrácení a vydával o těchto událostech svědectví, položil tuto otázku: „Stálo to tedy za to? Stálo všechno to úsilí mých přátel, vedoucích mládeže a biskupa, po celá ta léta, za to, aby byl pokřtěn jen jeden chlapec?“ Poté ukázal na Katherine a svých pět dětí a řekl: „Přinejmenším pro mě, mou manželku a našich pět dětí odpověď zní ano.“

Kdykoli sdílíme evangelium, nikdy nejde „jen o jednoho chlapce“. Kdykoli u někoho dojde k obrácení nebo návratu k Pánu, je tím zachráněna nějaká rodina. Když děti Davea a Katherine vyrůstaly, všechny přijaly evangelium. Jedna dcera a dva synové již sloužili jako misionáři a další syn právě obdržel povolání sloužit v Alpské německy mluvící misii. Dvě nejstarší děti byly oddány v chrámu a nejmladší nyní studuje na střední škole a je v každém ohledu věrné. Stálo to za to? Ano, stálo to za to.

Sestra Eileen Waiteová se zúčastnila konference kůlu, na které Dave Orchard vyprávěl o svém obrácení. V průběhu konference dokázala myslet jen na svou rodinu, a obzvlášť na svou sestru Michelle, která byla už dlouhou dobu mimo Církev. Michelle byla rozvedená a sama vychovávala čtyři děti. Eileen pocítila vnuknutí poslat jí výtisk knihy staršího M. Russella Ballarda *Our Search for Happiness*, spolu se svým svědectvím, což udělala. Hned další týden jedna přítelkyně řekla Eileen, že i ona pocítila, že by se s Michelle měla spojit. I tato přítelkyně napsala Michelle dopis, ve kterém se podělila o svědectví a vyjádřila jí svou lásku. Není zajímavé, jak Duch často ovlivňuje několik lidí zároveň, aby pomohl jednomu člověku v nouzi?

Čas plynul. Michelle zatelefonovala Eileen a poděkovala jí za knihu. Řekla, že v životě začíná pociťovat duchovní prázdnotu. Eileen jí řekla, že ví, že pokoj, který hledá, může nalézt v evangeliu. Řekla jí, že ji má ráda a že chce, aby byla šťastná. Michelle ve svém životě začala provádět změny. Brzy potkala úžasného muže, který byl v Církvi aktivním. Vzali se a o rok později byli zpečetěni v chrámu Ogden v Utahu. Nedávno byl pokřtěn i její 24letý syn.

Zbylé členy Michelliny rodiny a všechny ostatní, kteří ještě nevědí, že Církev je pravdivá, vyzývám, aby v modlitbě zvážili, zda by pravdivá nemohla být. Dovolte své rodině, přátelům a misionářům, aby vám pomohli. Až poznáte, že je pravdivá, a ona pravdivá je, přidejte se k nám tím, že podniknete stejný krok.

Konec tohoto příběhu ještě nebyl napsán, ale tato nádherná žena a její rodina obdržela požehnání díky tomu, že ti, kteří ji měli rádi, jednali podle nabádání a přirozeným a normálním

způsobem se s ní podělili o své svědectví a pozvali ji, aby přišla zpět.

Hodně jsem o těchto dvou zkušenostech přemýšlel. Jeden mladý muž, který si dával život do pořádku, pomohl dalšímu mladému muži, který hledal pravdu. Jedna žena se podělila o svědectví a víru se svou sestrou, která byla 20 let mimo Církev. Když se budeme modlit a zeptáme se Nebeského Otce, komu můžeme pomoci, a slíbíme, že budeme jednat podle nabádání, která nám dá, On na naše modlitby odpoví a my se staneme nástroji v Jeho rukou a budeme konat Jeho práci. Láskyplné jednání podle nabádání daného Duchem se stává katalyzátorem.¹¹

Vyslechli jste si zkušenosti s přirozeným a normálním sdílením evangelia s těmi, které máme rádi, a mnozí z vás pocítili totéž, co Eileen Waiteová. Pomysleli jste na někoho, komu máte nabídnout pomocnou ruku, a buď ho pozvat, aby se vrátil, nebo se s ním podělit o své pocity ohledně evangelia Ježíše Krista? Vyzývám vás, abyste podle tohoto nabádání bez odkladu jednali. Promluvte si s přítelem nebo členem rodiny. Udělejte to přirozeně a normálně. Řekněte jim o lásce, kterou k nim a k Pánu pociťujete. Misionáři mohou pomoci. Dám vám tutéž radu, kterou od tohoto pultu udělil již mnohokrát prezident Monson: „Nikdy neodkládejte nabádání.“¹² Když budete podle tohoto nabádání láskyplně jednat, sledujte, jak Nebeský Otec použije vaši ochotu jednat k tomu, aby způsobil zázrak ve vašem životě a v životě toho, koho máte rádi.¹³

Drazí bratři a sestry, když pracujeme na přinášení požehnání evangelia naší rodině a těm, které máme rádi, můžeme budovat Jeho Církev a vidět skutečný růst. Toto je dílo Nebeského Otce a Jeho Syna. Víím, že žijí a odpovídají na modlitby. Když budeme podle těchto nabádání jednat s vírou v Jejich schopnost působit zázraky, zázraky se stanou a životy se změň. Ve jménu Ježíše Krista, amen.

Odkazy

1. Viz Celosvětové školení vedoucích, 11. února 2012, LDS.org.
2. Viz *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* (2000), 134.
3. Viz Boyd K. Packer, „Moc kněžství v domově“, Celosvětové školení vedoucích, 11. února 2012, LDS.org.
4. Viz Nauka a smlouvy 68:25–28.
5. 2. Nefi 25:23, 26.
6. 2. Nefi 25:23.

7. Viz Lukáš 15:4–7.
8. Viz Nauka a smlouvy 18:10.
9. Mojžíš 1:39.
10. „Status Report on Missionary Work: A Conversation with Elder Thomas S. Monson, Chairman of the Missionary Committee of the Council of the Twelve“, *Ensign*, Oct. 1977, 14.
11. Viz Thomas S. Monson, „Horlivě zaměstnání“, *Liahona*, listopad 2004, 56–59; „Záchranná akce“, *Liahona*, červenec 2001, 57–60; „The Doorway of Love“, *Liahona*, Oct. 1996, 2–7.
12. Viz Ann M. Dibb, „My Father Is a Prophet“ (Brigham Young University–Idaho devotional, Feb. 19, 2008), byui.edu/devotionalsandspeeches; Thomas S. Monson, „Stůjte na místě, které je vám určeno“, *Liahona*, květen 2003, 54–57; „Umlkni a upokoj se“, *Liahona*, listopad 2002, 53–56; „Moc kněžství“, *Liahona*; „The Spirit Giveth Life“, *Ensign*, May 1985, 68–70.
13. Kromě presidenta Thomase S. Monsona učili téže zásadě i další proroci. Například president Spencer W. Kimball učil, jak je důležité jednat podle nabádání daných skrze Ducha, když řekl: „Bůh si nás všímá a dohlíží na nás. Naše potřeby ale obvykle uspokojuje skrze druhého člověka. Tudiž je nezbytné, abychom si v království navzájem sloužili.“ (*Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* [2006], 82.)

Uchovávejte to v posvátnosti

Starší Paul B. Pieper

Sedmdesátník

*S posvátnými věcmi je nutné zacházet s větší péčí,
s větší vážností a s větší úctou.*

Asi 1500 let před Kristem upoutal na svazích hory Oréb pozornost jednoho pastýře hořící keř. Toto setkání s Bohem zahájilo proměnu Mojžíše – z pastýře se stává prorok a z pasení ovcí se stává shromažďování Izraele. O třináct set let později nadchlo jistého privilegovaného mladého kněze na královském dvoře svědectví jednoho odsouzeného proroka. Díky onomu setkání se z Almy, veřejného úředníka, stává služebník Boží. Téměř o 2 000 let později odešel 14tiletý chlapec do lesa, aby hledal odpověď na upřímnou otázku. Událost, k níž v onom lesnatém háji došlo, přivedla Josepha Smitha na cestu prorockého povolání a znovuzřízení.

Život Mojžíše, Almy a Josepha Smitha se díky setkání s božským vlivem změnil. Tyto zážitky je posilovaly, aby v průběhu života zůstali věrnými Pánu a Jeho dílu, navzdory obrovskému protivenství a následným těžkým zkouškám.

Naše zážitky s božským vlivem možná nebudou tak bezprostřední nebo dramatické, ani naše zkoušky asi nebudou tak hrůzostrašné. Avšak podobně jako v případě těchto proroků závisí naše síla vytrvat ve víře na tom, zda rozpoznáme to, co obdržíme shůry, a zda si to uchováme v paměti a v posvátnosti.

Dnes jsou pravomoc, klíče a obřady na zemi znovuzřízeny. Máme také písma a zvláštní svědky. Ti, kteří hledají Boha, mohou obdržet křest na odpuštění hříchů a confirmaci „vkládáním rukou pro křest ohněm a Duchem Svatým“. (NaS 20:41.) Díky

těmto drahocenným znovuzřízeným darům budou naše setkání s božským vlivem většinou zahrnovat třetího člena Božstva – Ducha Svatého.

*Nikdy nejsem sám, když Duchu naslouchám,
klid a ochranu dá vždy nám.*

(„Hlas tichý, hlas jemný“, *Písně pro děti*, 35.)

*At' jsme Duchem vedeni,
co je pravda, učení.
O Kristu at' zapíše
svědectví nám do duše.*

(„Let the Holy Spirit Guide“, *Hymns*, č. 143)

Když hledáme odpovědi od Boha, pocítíme tichý a jemný hlas, který našemu duchu našeptává. Tyto pocity – tyto dojmy – jsou tak přirozené a jemné, že je můžeme přehlédnout nebo je přičítat rozumu či intuici. Tato osobní poselství svědčí o Božské osobní lásce a zájmu, který chová ke všem svým dětem i k jejich osobnímu poslání ve smrtelnosti. Když denně přemýšlíme o těchto dojmech, které přicházejí od Ducha, a když si je zaznamenáváme, pomáhá nám to ve dvou směrech: 1) pomáhá nám to rozpoznat naše osobní setkání s božským vlivem a 2) uchovat o tom záznam pro sebe a pro své potomstvo. Když si je zaznamenáváme, oficiálně tím dáváme najevo svou vděčnost Bohu, neboť „v ničem se člověk neprohřešuje proti Bohu neboli proti nikomu není hněv jeho roznícen kromě těch, již neuznávají ruku jeho ve všech věcech“. (NaS 59:21.)

Pokud jde o to, co přijímáme Duchem, Pán řekl: „Pamatujte, že to, co přichází shůry, je posvátné.“ (NaS 63:64.) Toto jeho prohlášení je více než jen připomínka; je to také definice a vysvětlení. Světlo a poznání získané z nebe je posvátné. Je posvátné právě proto, že jeho zdrojem je nebe.

Posvátný znamená hodný zbožné úcty. Když je něco označeno za posvátné, Pán naznačuje, že to má větší hodnotu a prioritu než něco jiného. S posvátnými věcmi je nutné zacházet s větší péčí, s větší vážností a s větší úctou. To, co je posvátné, stojí vysoko na žebříčku nebeských hodnot.

To, co je posvátné pro Boha, se stává posvátným pro nás jen pouze tím, že použijeme svobodu jednání; každý se musí rozhodnout, zda přijme a uchová jako posvátné to, co pokládá za posvátné Bůh. Bůh sesílá z nebe světlo a poznání. Vyzývá nás, abychom ho obdrželi a považovali za posvátné.

Existuje však „protiklad ve všech věcech“ (2. Nefi 2:11.) Protikladem k posvátnému je profánní a světské – to, co je dočasné nebo pozemské. To, co je světské neustále soupeří s tím, co je posvátné, o naši pozornost a o to, čemu dáme přednost. Poznání toho světského je důležité pro náš každodenní časný život. Pán nás nabádá, abychom usilovali o poznání a moudrost, abychom studovali a učili se z nejlepších knih a abychom se seznamovali s jazyky, řeči a lidmi. (Viz NaS 88:118; 90:15.) Rozhodnutí dát přednost tomu, co je posvátné, před tím, co je světské, je tudíž otázkou priority, nikoli výlučnosti – „býti učený je dobré, [pokud posloucháme] rady Boží.“ (2. Nefi 9:29.)

Zápas týkající se toho, zda člověk dá v srdci přednost tomu posvátnému či světskému, lze ilustrovat Mojžíšovým zážitkem s hořícím keřem. Mojžíš obdržel posvátné povolání od Jehovy osvobodit děti Izraele z poroby. Avšak zpočátku kvůli svému světskému poznání moci Egypta a Faraona pochyboval. Nakonec Mojžíš vložil víru ve slovo Páně – potlačil své světské poznání a důvěřoval tomu posvátnému. Tato důvěra mu dala moc překonat časné zkoušky a vyvést Izrael z Egypta.

Když lidé uprchli před vojskem Noémovým a pak se stali otroky Amulona, mohl Alma pochybovat o duchovním svědectví, které obdržel, když naslouchal Abinadimu. Důvěřoval ale tomu posvátnému a získal sílu snášet dočasné zkoušky a vyváznout z nich.

Joseph Smith čelil podobnému těžkému rozhodnutí v prvních dnech překládání Knihy Mormonovy. Znal posvátnou povahu desek a překladatelské práce. Martin Harris ho ale přesvědčil, aby namísto posvátnému nabádání dal přednost světskému ohledu na přátelství a finance. Následkem toho se rukopis s překladem ztratil. Pán pokáral Josepha za to, že vydal „to, co [je] posvátné, zlovolnosti,“ (NaS 10:9) a odňal mu na čas desky a dar překládat. Když si Joseph znovu utřídl své priority, posvátné věci mu byly vráceny a dílo pokračovalo dál.

Kniha Mormonova poskytuje další příklady zápasu o to, jak dát přednost tomu, co je posvátné. Popisuje věřící, jejichž víra je vedla ke stromu života, aby z něho pojedli posvátné ovoce, lásku Boží. Pak ale kvůli posměchu těch, kteří byli ve velikém a prostorném stavení, obrátili svou pozornost od toho posvátného k tomu světskému. (Viz 1. Nefi 8:11, 24–28.) Později si Nefité zvolili pýchu a popřeli ducha proroctví a zjevení a „[vysmívali] se tomu, co je posvátné“. (Helaman 4:12.) Dokonce i někteří očití svědkové znamení a zázraků spojených s narozením Páně se rozhodli zavrhnout posvátné projevy z nebe a dali přednost světským vysvětlením. (Viz 3. Nefi 2:1–3.)

Tento zápas pokračuje i dnes. Světské hlasy rostou co do počtu i intenzity. Stále více naléhají na věřící, aby se zřekli svého vyznání, které svět považuje za iracionální a nerozumné. Vzhledem k tomu, že „vidíme v zrcadle a [nejasně]“ (1. Korintským 13:12) a „[neznáme] význam všech věcí“ (1. Nefi 11:17), možná máme občas pocit, že jsme zranitelní a že potřebujeme hlubší duchovní ujištění. Pán řekl Oliveru Cowderymu:

„Přeješ-li si dalšího svědectví, obrať mysl svou k oné noci, kdy jsi volal ke mně v srdci svém, abys mohl znáti pravdu o těchto věcech.

Nevnesl jsem pokoj do mysli tvé ohledně této záležitosti? Jaké větší svědectví můžeš mít než od Boha?“ (NaS 6:22–23.)

Pán připomněl Oliverovi i nám, abychom, když je naše víra zkoušena, spoléhali na posvátná svědectví, která jsme již obdrželi. Podobně jako v případě Mojžíše, Almy a Josepha, tato setkání s božským vlivem slouží jako duchovní kotvy, které nás v čase zkoušky udržují v bezpečí a na správné cestě.

Nemůžeme si vybírat, které posvátné věci přijmeme a které nikoli. Těm, kteří se rozhodnou zavrhnout byť i jednu posvátnou věc, se zatemní mysl (viz NaS 84:54), a nebudou-li činit pokání, světlo, které dosud mají, jim bude odňato (viz NaS 1:33). Nebudou-li ukotveni tím, co je posvátné, zjistí, že jejich morálka bude unášena sem a tam po moři světskosti. Naopak, ti, kteří posvátné věci udržují v posvátnosti, dostávají zaslíbení: „To, co je od Boha, je světlo; a ten, kdo přijímá světlo a zůstává v Bohu,

přijímá více světla; a to světlo je jasnější a jasnější, až přijde dokonalý den.“ (NaS 50:24.)

Kéž nám Pán žehná schopností vždy rozpoznávat to, co jsme obdrželi shůry, pamatovat na to a udržovat to v posvátnosti. Svědčím o tom, že když tak budeme činit, budeme mít moc vytrvat ve zkouškách a překonat překážky dnešní doby. Ve jménu Ježíše Krista, amen.

Co si myslí Kristus o mně?

Starší Neil L. Andersen

Kvorum Dvanácti apoštolů

*Když Ho budete milovat, když Mu budete důvěřovat,
věřit Mu a následovat Ho, budete pocít'ovat Jeho lásku
a uznání.*

Jeden reportér významného brazilského časopisu studoval materiály o Církvi, protože se chystal napsat o nás větší článek.¹ Zkoumal naši nauku a navštívil misionářské výcvikové středisko a humanitární středisko. Mluvil s přáteli Církve i s dalšími, kteří tak přátelští nebyli. Měl také interview se mnou, a když mi položil otázku: „Jak je možné, že vás někdo nepovažuje za křesťany?“ bylo zjevné, že je upřímně zmaten. Věděl jsem, že má na mysli Církev, ale moje mysl pojala tu otázku spíše osobně a v duchu jsem si říkal: „Odráží můj život lásku a oddanost, kterou pocít'uji ke Spasiteli?“

Ježíš se zeptal farizeů: „Co [si myslíte] o Kristu?“² Až dojde ke konečnému hodnocení, naše osobní učednictví nebude posuzováno přáteli ani nepřáteli. Ale, jak řekl Pavel: „Všickni staneme před stolicí Kristovou.“³ Tehdy bude pro každého z nás důležitá tato otázka: „Co si myslí Kristus o mně?“

I když Ježíš miluje veškeré lidstvo, některé kolem sebe káravě označil za pokrytce⁴, bláznů⁵ a činitele nepravostí⁶. Jiné pochvalně nazval dětmi království⁷ a světlem světa⁸. S nelibostí označil některé za oslepené⁹ a za ty, kteří jsou bez užitku¹⁰. Jiné chválil za to, že jsou čistého srdce¹¹ a že lační po spravedlnosti¹². Bědoval, že někteří jsou bez víry¹³ a ze světa¹⁴, ale jiné ocenil jako vyvolené¹⁵, učedníky¹⁶ a přátele¹⁷. A tak se každý z nás ptá: „Co si myslí Kristus o mně?“

President Thomas S. Monson popsal tyto dny jako dobu, která se odklání „od toho, co je duchovní ... [a kdy se] kolem nás

vše proměňuje a morální základ společnosti se nám dál rozpadá přímo před očima¹⁸. Je to doba rostoucí nevíry v Krista a v Jeho učení a rostoucího pohrdání Jím a Jeho učním.

V tomto rozvířeném prostředí se radujeme z toho, že jsme učedníky Ježíše Krista. Všude kolem sebe vidíme Pánovu ruku. Náš cíl je úžasně připraven před námi. „Totot' jest pak věčný život,“ modlil se Ježíš, „aby poznali tebe samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista.“¹⁹ Být učedníkem v těchto osudových dnech bude ve věčnostech odznakem cti.

Poselství, která jsme slyšeli na této konferenci, jsou vodítkem od Pána na naší cestě učednictví. Zatímco jsme během těchto dvou dnů naslouchali a modlili se o duchovní vedení, a když ve dnech příštích budeme tato poselství studovat a modlit se o ně, Pán nám bude žehnat vedením, které nám bude skrze dar Ducha Svatého upravené na míru. Tyto pocity nás ještě lépe nasměrují k Bohu, a budeme činit pokání, budeme poslušni a budeme věřit a důvěřovat. Spasitel reaguje na naše skutky víry. „Miluje-li mne kdo, slova mého ostříhati bude, a Otec můj bude jej milovati, a k němu přijdeme, a příbytek u něho učiníme.“²⁰

Ježíšova výzva „pod', následuj mne“²¹ není určena jen těm, kteří jsou připraveni soutěžit v duchovní olympiádě. Ve skutečnosti učednictví není žádná soutěž, ale pozvání pro všechny. Naše cesta učednictví není sprint na dráze, ani se nedá zcela srovnat s dlouhým maratónem. Ve skutečnosti je to celoživotní putování směrem ke světu, který je více celestiální.

Jeho pozvání je povoláním k denním povinnostem. Ježíš řekl: „Milujete-li mne, přikázání mých ostříhejte.“²² „Chce-li kdo za mnou přijíti, zapřiž sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následuj mne.“²³ Asi nebudeme každý den v té pravé kondici, ale když se snažíme, Ježíšova výzva je plná povzbuzení a naděje: „Podtež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám.“²⁴

Ať se již nacházíte na cestě učednictví kdekoli, jste na správné cestě, na cestě k věčnému životu. V těchto skvělých a důležitých dnech, které jsou před námi, se můžeme navzájem pozvedat a posilovat. Ať budeme čelit jakýmkoli těžkostem, budou nás omezovat jakékoli slabosti nebo nás obklopí beznaděj,

mějme víru v Syna Božího, jenž prohlásil: „Všeckoť jest možné věřícímu.“²⁵

Dovolte mi podělit se o dva příklady učednictví v akci. První je ze života presidenta Thomase S. Monsona a ukazuje moc prosté laskavosti a Ježíšových slov: „Kdo z vás největší jest, buď služebníkem vašim.“²⁶

Skoro před 20 lety prezident Monson mluvil na generální konferenci o 12leté mladé ženě, která měla rakovinu. Mluvil o její odvaze a o laskavosti jejích přátel, kteří ji vynesli na horu Mount Timpanogos uprostřed Utahu.

Před několika lety jsem se sešel s Jami Palmer Brintonovou a slyšel jsem tento příběh z jiného pohledu – z pohledu toho, pro kterého prezident Monson něco udělal.

Jami se sešla s presidentem Monsonem v březnu 1993, den poté, co se dověděla, že boulička nad jejím pravým kolenem je rychle se rozvíjející rakovina kostí. President Monson jí za účasti jejího otce dal kněžské požehnání se slibem, že „Ježíš bude po tvé pravici i po tvé levici, aby tě podpíral“.

„Když jsem onoho dne odcházela z jeho kanceláře,“ vyprávěla Jami, „odvázala jsem balónek, který byl přivázaný k mému vozíčku, a dala jsem mu ho. ‚Jsi nejlepší!‘ oznamoval balónek zářivými písmeny.“

President Monson na ni nezapomněl ani během chemoterapie ani během operace zachraňující nohu. Jami řekla: „President Monson ztělesňoval to, co znamená být pravým učedníkem Krista. Pozvedl mě z utrpení k velké a nepomíjející naději.“ Tři roky po jejich prvním setkání seděla Jami opět v kanceláři presidenta Monsona. Na konci setkání udělal prezident Monson něco, na co Jami nikdy nezapomene. S pozorností, která je pro presidenta Monsona tak typická, ji překvapil tím, že jí dal tentýž balónek, který mu ona dala před třemi lety. Balónek hlásal: „Jsi nejlepší!“ Schoval si ho, protože věděl, že se vrátí do jeho kanceláře, až se z rakoviny vyléčí. Čtrnáct let po jejich prvním setkání prezident Monson oddal Jami Palmerovou a Jasona Brintona v chrámu Salt Lake.²⁷

Z učednictví presidenta Monsona se toho můžeme mnohému naučit. Často připomíná generálním autoritám, aby měly stále na mysli tuto prostou otázku – „Co by udělal Ježíš?“

Ježíš řekl vedoucímu synagogy: „Neboj se, toliko věř.“²⁸ Učednictví znamená věřit Mu v obdobích pokoje a věřit Mu i v obdobích těžkostí, kdy naše bolest a strach jsou utišovány pouze díky přesvědčení, že nás miluje a že dodržuje své sliby.

Nedávno jsem se sešel s rodinou, která je nádherným příkladem toho, jak Mu věříme. Olgan a Soline Saintelusovi z Port-au-Prince na Haiti mi vyprávěli, co je potkalo.

12. ledna 2010 byl Olgan v práci a Soline byla v Církvi, když Haiti postihlo ničivé zemětřesení. Jejich tři děti – pětiletý Gancci, tříletá Angie a roční Gansly – byly doma s jejich rodinnou přítelkyní.

Všude bylo vidět obrovské zničení. Jak si určitě vzpomenete, desítky tisíc lidí přišly tenkrát v lednu na Haiti o život. Olgan a Soline běželi, co jim síly stačily, domů, aby našli děti. Třípatrový dům, kde Saintelusovi bydleli, se zřítíl.

Děti ale neutekly. V budově, která se kompletně zřítíla, se neprovádějí žádné záchranné práce.

Olgan i Soline Saintelusovi sloužili na misii na plný úvazek a byli oddáni v chrámu. Věřili ve Spasitele a ve sliby, které jim dal. Přesto byli zdrceni. Nekontrolovatelně plakali.

Olgan mi řekl, že v té nejčernější chvíli se začal modlit. „Nebeský Otče, pokud je to Tvá vůle, kéž by alespoň jedno mé dítě mohlo být naživu; prosím, prosím, pomoz nám.“ Znovu a znovu chodil kolem budovy a modlil se o inspiraci. Sousedé se ho snažili utěšit a pomoci mu smířit se se ztrátou jeho dětí. Olgan dál chodil kolem sutin zřícené budovy, doufal a modlil se. Potom se přihodilo něco zcela zázračného. Olgan uslyšel téměř neslyšitelný pláč dítěte. Byl to pláč jeho dítěte.

Několik hodin se sousedé horečně prokopávali sutinami riskující svůj vlastní život. V hloubi noci, i přes pronikavý zvuk kladiv a majzlíků, záchranáři uslyšeli další zvuk. Přestali bušit a naslouchali. Nevěřili svým uším. Byl to zvuk malého dítěte – a ono zpívalo. Pětiletý Gancci později řekl, že věděl, že ho tatínek uslyší, když bude zpívat. Gancci, sevřený pod betonem, kvůli němuž mu musela být později amputována ruka, zpíval svou oblíbenou píseň „Jsem dítě Boží“²⁹.

Jak hodiny plynuly, uprostřed temnoty, smrti a zoufalství tolika dalších drahocenných synů a dcer Božích na Haiti, v rodině

Saintelusových se stal zázrak. Gancci, Angie a Gansly byli pod zničenou budovou nalezeni živí.³⁰

Zázraky nejsou vždy tak okamžité. Někdy si i můžeme zoufat, proč se zázrak, o který jsme se tak úpěnlivě modlili, neuskuteční hned a tady. Ale když důvěřujeme Spasiteli, slíbené zázraky nastanou. Ať již v tomto životě, nebo v příštím – vše bude dáno do pořádku. Spasitel prohlašuje: „Nermuť se srdce vaše, ani strachuj.“³¹ „Na světě ssoužení míti budete, ale [buďte dobré mysli], jáť jsem přemohl svět.“³²

Svědčím o tom, že když Ho budete milovat, když Mu budete důvěřovat, věřit Mu a následovat Ho, budete pocíťovat Jeho lásku a uznání. Budete-li se ptát: „Co si myslí Kristus o mně?“ budete vědět, že jste Jeho učedníci; že jste Jeho přátelé. Skrze svou milost pro vás udělá to, co vy sami pro sebe udělat nemůžete.

Nyní dychtivě očekáváme závěrečná slova našeho milovaného proroka. President Thomas S. Monson byl vysvěcen apoštolem Pána Ježíše Krista, když mi bylo 12 let. Více než 48 let jsme požehnáni tím, že mu nasloucháme, jak vydává svědectví o Ježíši Kristu. Svědčím o tom, že je nyní Spasitelovým služebně nejstarším apoštolem na zemi.

S velkou láskou a obdivem k mnoha učedníkům Ježíše Krista, kteří nejsou členy této Církve, pokorně prohlašujeme, že andělé se v této době vrátili na zem. Církev Ježíše Krista, tak jak ji ustanovil v dávné době, byla znovuzřízena, s mocí, obřady a s požehnáními nebe. Kniha Mormonova je další svědectví o Ježíši Kristu.

Svědčím o tom, že Ježíš Kristus je Spasitel světa. Trpěl a zemřel za naše hříchy a třetího dne povstal. Je vzkříšený. Přijde den, kdy každé koleno poklekne a každý jazyk vyzná, že On je Kristus.³³ Onoho dne si nebudeme říkat: „Považují mě druzí za křesťana?“ Onoho dne budou naše oči upřeny na Něj a naše duše se bude zabývat otázkou: „Co si myslí Kristus o mně?“ On žije. O tom svědčím ve jménu Ježíše Krista, amen.

Odkazy

1. Viz André Petry, „Entre a Fé e a Urna“, <i>Veja</i> , Nov. 2, 2011, 96.	3. Římanům 14:10.
2. Matouš 22:42.	4. Viz Matouš 6:2.
	5. Viz Matouš 23:17.

6. Viz Matouš 7:23.
7. Viz Matouš 13:38.
8. Viz Matouš 5:14.
9. Viz Matouš 15:14.
10. Viz Matouš 13:22.
11. Viz Matouš 5:8.
12. Viz Matouš 5:6.
13. Viz Matouš 17:17.
14. Viz Jan 8:23.
15. Viz Jan 6:70.
16. Viz Jan 13:35.
17. Viz Jan 15:13.
18. Thomas S. Monson, „Stůjte na
svatých místech“, *Liahona*, listopad
2011, 83, 86.
19. Jan 17:3.
20. Jan 14:23.
21. Lukáš 18:22.
22. Jan 14:15.
23. Lukáš 9:23.
24. Matouš 11:28.
25. Marek 9:23.
26. Matouš 23:11.
27. Jami Brintonová, dopis adresovaný
autorovi, 27. ledna 2012.
28. Marek 5:36.
29. „Jsem dítě Boží“, *ZNPPD 1*, str. 96.
30. Z rozhovoru s Olganem a Soline
Saintelusovými z 10. února 2012;
viz také Jennifer Samuels, „Family
Reunited in Miami after Trauma in
Haiti“, *Church News*, Jan. 30, 2010,
6.
31. Jan 14:27.
32. Jan 16:33.
33. Viz Římanům 14:11.

Na závěr této konference

President Thomas S. Monson

Kéž přemítáte o pravdách, které jste slyšeli, a kéž vám tyto pravdy pomohou stát se ještě lepšími, než jakými jste byli, když tato konference začala.

Blížíme se k závěru této úžasné konference a mé srdce přetéká dojetím. Jsme nesmírně požehnáni díky tomu, že jsme naslouchali radám a svědectvím těch, kteří k nám promlouvali. Myslím, že se mnou budete souhlasit, že jsme pocíťovali Ducha Páně, který se dotýkal našeho srdce a posiloval naše svědectví.

Znovu jsme měli to potěšení slyšet nádherný zpěv, který povznáší a obohacuje každé konferenční zasedání. Děkuji všem, kteří se s námi v tomto ohledu podělili o své talenty.

Mé srdečné díky patří každému, kdo k nám promlouval, i těm, kteří pronášeli modlitby na jednotlivých zasedáních.

Každou konferenci pracuje v zákulisí nebo na méně viditelných místech bezpočet jedinců. Bez jejich asistence by nebylo možné tato zasedání pořádat. Mé díky patří i každému z nich.

Vím, že spolu se mnou vyjadřujete hlubokou vděčnost těm bratřím a sestrám, kteří byli během této konference uvolnění. Budou nám chybět. Přispěli dílu Páně ohromným způsobem a tím budou ovlivněny mnohé generace, které teprve přijdou.

Také jsme zvednutím ruky vyjádřili podporu bratřím a sestrám, kteří byli během této konference nově povoláni do svých úřadů. Vítáme je a přejeme si, aby věděli, že se těšíme na to, až s nimi budeme sloužit na Mistrově díle. Byli povoláni inspirací z výsosti.

Vysílání této konference mělo nebývalý rozsah a dosáhlo přes kontinenty a oceány k lidem po celé zemi. Ačkoli jsme od mnohých z vás velmi daleko, pocítujeme vašeho ducha a vaši oddanost a posíláme vám pozdravy a vyjadřujeme vám vděčnost, ať jste kdekoli.

Jsmes nesmírně požehnáni, bratři a sestry, že máme ve svém životě a v srdci znovuzřízené evangelium Ježíše Krista. Dává nám odpovědi na nejhlubší otázky tohoto života. Dává našemu životu smysl, cíl a naději.

Doba, ve které žijeme, je plná problémů. Ujist'uji vás, že Nebeský Otec si je vědom těžkostí, kterým čelíme. Miluje každého z nás a přeje si nám žehnat a pomáhat nám. Kéž k Němu voláme v modlitbě, jak nás nabádal, když řekl: „Modli se vždy, a já vyleji Ducha svého na tebe a veliké bude požehnání tvé – ano, dokonce větší, než kdybys obdržel poklady země.“¹

Drazí bratři a sestry, kéž je váš domov naplněn láskou, ohleduplností a Duchem Páně. Mějte rádi svou rodinu. Jsou-li mezi vámi nějaké neshody nebo spory, naléhavě vás žádám, abyste je nyní urovnali. Spasitel řekl:

„Nebudou mezi vámi žádné spory. ...

Neboť vpravdě, vpravdě pravím vám, ten, kdo má ducha sváru, není ode mne, ale je od ďábla, který je otcem sváru a podněcuje srdce lidí, aby se navzájem hněvivě sváрили.

[Ale] vizte, [toto není] naukou mou ... ; ale naukou mou je to, že takové věci mají skončiti.“²

Jako váš pokorný služebník opakuji slova krále Beniamina, který ve svém proslavu k lidem řekl:

„Nepřikázal jsem vám, ... abyste si mysleli, že já sám jsem více nežli smrtelný člověk.

Vždyť já jsem jako vy sami, poddán všelikým slabostem těla a mysli; a přece jsem byl vyvolen [rukou Páně] ... a byl jsem udržován a zachováván nesmírnou mocí jeho, abych vám sloužil s veškerou mocí, myslí a silou, kterou mi Pán udělil.“³

Milovaní bratři a sestry, přeji si z celého srdce konat Boží vůli a sloužit Jemu a sloužit vám.

Až budeme nyní odcházet z této konference, prosím o to, aby na každém z vás spočinula požehnání nebes. Kéž se vy, kteří jste daleko od domova, vrátíte domů v bezpečí. Kéž přemítáte o

pravdách, které jste slyšeli, a kéž vám tyto pravdy pomohou stát se ještě lepšími, než jakými jste byli, když tato konference před dvěma dny začala.

Než se opět sejdeme za šest měsíců, prosím o to, aby na vás a na nás všech spočinula požehnání Páně, a to činím v Jeho svatém jménu – ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána a Spasitele – amen.

Odkazy

1. Nauka a smlouvy 19:38.
2. 3. Nefi 11:28–30; zvýraznění přidáno.
3. Mosiáš 2:10–11.

Povstaň a sviť

Ann M. Dibbová

Druhá rádkyně v generálním předsednictvu Mladých žen

*Jedním z nejlepších způsobů, jak můžeme povstat a
svítit, je s důvěrou dodržovat příkázání Boží.*

Považuji za výsadu, že zde mohu být dnes večer s vámi. Vždy v lednu se nemohu dočkat, až bude oznámeno nové téma Vzájemného sdružení. Vždy ale také věnuji chvíli tomu, abych zhodnotila, zda jsem se naučila žít podle tématu z loňského roku.

Podívejme se krátce na nedávná témata: „Necht' ctnost zdobí myšlenky tvé neustále,“¹ „[Bud'te] stálí a neochvějní, vždy oplývající dobrými skutky,“² „Buď příkladem [věřících],“³ „Posilni se a [odvahu] měj“⁴ a třináctý článek víry: „Věříme, že máme být čestní, pravdiví, cudní, dobrotiví, ctnostní a že máme činiti dobro všem lidem.“⁵

Díky tomu, že jsme tyto verše studovaly celý rok a soustředily jsme se na ně, staly se součástí našeho srdce, naší duše a našeho svědectví. Doufáme, že se jimi budete řídit dál, i když se nyní zaměřujeme na téma Vzájemného sdružení pro rok 2012, které se nachází v Nauce a smlouvách.

Záhlaví oddílu 115 vysvětluje, že toto zjevení bylo dáno v roce 1838 ve Far West ve státě Missouri. Joseph Smith oznámil „vůli Boží ohledně vybudování tohoto místa a Pánova domu“. Prorok byl optimistický a nadšený. V 5. verši, který obsahuje téma pro tento rok, mu Pán říká: „Vpravdě pravím vám všem: Povstaň a sviť, aby světlo tvé mohlo být korouhví pro národy.“

Na co myslíte, když slyšíte slovo *povstaň*? Já osobně myslím na vás – na ušlechtilou mládež Církve. Představuji si, jak každé ráno svědomitě vstáváte z postele na ranní seminář. Vidím, jak věrně každý den vstáváte z pokleku poté, co jste se pomodlili.

Myslím na to, jak odvážně vstáváte, abyste se podělili o svědectví a abyste hájili svá měřítka. Vaše oddanost evangeliu a váš dobrý příklad mě inspirují. Mnohé z vás jste již přijaly výzvu povstat a svítit a vaše světlo povzbuzuje druhé, aby dělaly totéž.

Jedním z nejlepších způsobů, jak můžeme povstat a svítit, je s důvěrou dodržovat příkázání Boží. Těmto příkázáním nás učí písmo, novodobí proroci a čteme o nich na stránkách příručky *Pro posílení mládeže*. Každá z vás má mít svůj vlastní výtisk. Jedna přítelkyně, které si velmi vážím, mi poradila, abych si ve své příručce zakroužkovala slova *pro a vás*. Tato jednoduchá věc mi připomíná, že tato měřítka nejsou jen nějaké všeobecné pokyny, ale jsou určena výslovně *pro mě*. Doufám, že i vy si najdete čas na to, abyste si zakroužkovaly příslušná slova ve své brožurce, že si ji přečtete od začátku až do konce a že pocítíte Ducha, který vám bude svědčit o tom, že tato měřítka jsou i *pro vás*.

Někteří z vás možná budou pokoušeni měřítka v příručce *Pro posílení mládeže* ignorovat nebo odmítat. Možná se na příručku podívají a řeknou: „Podívej, mami, v této brožurce se nemluví o *[doplňte si aktuální záležitost]*.“ Nebo se mohou ospravedlňovat: „To, co dělám, není tak špatné. Určitě na tom nejsem tak špatně jako *[doplňte si jméno přítele nebo známého]*.“

President Harold B. Lee učil: „Nejdůležitější ze všech příkázání Božích je to, které je dnes pro vás nejtěžší dodržovat.“⁶ Král Beniamin učil: „Nemohu vám vypovědět všechny věci, jimiž se můžete dopustit hříchu; neboť jsou rozmanité cesty a prostředky, dokonce tak mnohé, že je ani nemohu vypočítati.“⁷ Pokud zápolíte s dodržováním těchto měřítek a příkázání, povzbuzuji vás, abyste hledali pomoc v evangeliu. Čtěte písmo. Najděte si čas na oficiální církevní webové stránky LDS.org, abyste našly odpovědi na své otázky. Popovídejte si s rodiči, s vedoucími v Církvi a s těmi, kteří jasně svítí, protože žijí podle evangelia. Modlete se. Vylijte své srdce Nebeskému Otci, který vás miluje. Využívejte denně dar pokání. Služte ostatním. A co je nejdůležitější – naslouchejte nabáním Ducha Svatého a řiďte se jimi.

President Thomas S Monson povzbuzuje nás všechny těmito slovy: „Moji mladí přátelé, buďte silní. ... Vy víte, co je správné a co je špatné, a žádný převlek, ať je jakkoli přitažlivý, to nemůže

změnit. ... Pokud na vás vaši takzvaní přátelé naléhají, abyste udělali něco, co víte, že je špatné – *vy* buďte těmi, kteří stojí za tím, co je správné, i když budete stát sami.“⁸

Nebeský Otec nechce, abychom hleděly na svět a *následovaly* jeho neustále se měnící trendy. Chce, abychom hleděly k Němu a následovaly Jeho neměnné vedení. Chce, abychom žily podle evangelia a *vedly* druhé k evangeliu tím, že budeme žít podle vysokých měřítek.

Písma nám nabízejí mnoho skvělých příkladů, které tuto myšlenku znázorňují. V knize Soudců ve Starém zákoně se dozvídáme o Samsonovi. Samson se narodil s obrovskými možnostmi. Jeho matce bylo přislíbeno: „Počne vysvobozovati Izraele z ruky Filistinských.“⁹ Ale když Samson dospíval, hleděl spíše na světská pokušení než na Boží vedení. Rozhodoval se podle toho, co „se [mu] líbí“¹⁰, a ne podle toho, co je správné. Když písma popisují Samsonovo putování, jeho skutky a rozhodnutí, opakovaně se zmiňují o tom, jak klesal¹¹. Místo aby Samson povstal a svítil, aby využil své obrovské možnosti, přemohl ho svět, ztratil svou Bohem danou moc a tragicky a předčasně zemřel.

Na druhé straně písma uvádějí příklad Daniela. Daniel se také narodil s obrovskými možnostmi. V 6. kapitole knihy Danielovy čteme: „Daniel převyšoval ... hejtmany a úředníky, proto že duch znamenitější v něm byl.“¹² Když Daniel čelil světským výzvám, nehleděl dolů na svět, ale povstal a hleděl k nebi. Místo toho, aby se řídil královým světským nařízením, že se 30 dní nikdo nemá modlit k nikomu jinému než ke králi, „všel do domu svého, kdež otevřená byla okna v pokoji jeho proti Jeruzalému, a třikrát za den klekal na kolena svá, a modlíval se a vyznával se Bohu svému, tak jakož prvé to činíval“.¹³

Daniel se nebál povstat a svítit tím, že dodržoval Boží prikázání. I když strávil nepohodlnou noc v jámě lvové za to, že si stál za tím, co je správné, díky své poslušnosti byl ochráněn a požehnan. Když král Darius druhý den ráno vytáhl Daniela z jámy lvové, vydal ustanovení, že každý má mít před Danielovým Bohem bázeň a má následovat Danielův příklad věrnosti. Daniel nám vskutku ukázal, co to znamená být

měřítkem pro národy a co to znamená nikdy nesnižovat svá měřítka, když čelíme světským pokušením.

Mám to požehnání slyšet o mnoha novodobých příkladech mladých, jako jste vy, kteří se nebojí povstat a svítit a umožnit svému světlu, aby bylo měřítkem mezi jejich vrstevníky. Na Joannině střední škole byli pouze tři členové Církve a ona byla jedním z nich, a byla také jedinou mladou ženou ve svém sboru. Joanna se zavázala sobě a Pánovi, že nikdy nebude mluvit hrubě. Když na jednom školní projektu pracovala s mladým mužem, který takový závazek neučinil, svá měřítka nesnížila. Požádala ho, aby respektoval a ctil její hodnoty. Časem, po mnoha jemných a někdy ne tak jemných připomínkách, si její kamarád vytvořil nové návyky a mluvil slušněji. Mnozí si této změny všimli, i jeho otec, který Joanně poděkoval za to, že měla tak dobrý vliv na život jeho syna.¹⁴

Při své nedávné cestě na Filipíny jsem se setkala s Karen, která mi vyprávěla o tom, co zažila, když jako vavřínová dívka studovala na vysoké škole, aby získala titul bakalář v oboru správa hotelů a restaurací. Učitel požadoval, aby se každý student naučil připravit celý sortiment nápojů, které se budou podávat v jejich restauraci, a aby je ochutnal. Některé nápoje obsahovaly alkohol a Karen věděla, že ochutnat je by bylo v rozporu s Pánovými příkázáními. I když Karen čelila vážným následkům, sebrala odvalu povstat a svítit a tyto nápoje neochutnala.

Karen vyprávěla: „Učitel ke mně přišel a zeptal se mě, proč nepiji. Řekl: ‚Slečno, jak chcete znát chuť těchto nápojů a absolvovat tento důležitý předmět, když je ani neochutnáte?‘ Řekla jsem mu, že jsem členka Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů a že jako členové nepijeme to, co nám škodí. Ať již ode mne očekává cokoli, i kdyby to znamenalo, že dostanu špatnou známku, pochopím to, ale neporuším svá osobní měřítka.“

Týdny plynuly a o onom dni se již nemluvalo. Karen na konci semestru věděla, že její konečná známka bude odrážet to, že odmítla ochutnat alkoholické nápoje. Nechtělo se jí na známku ani podívat, ale když se nakonec podívala, zjistila, že dostala nejlepší známku ve třídě.

Řekla: „Díky tomuto zážitku jsem poznala, že Bůh ... nám bude určitě žehnat, když Ho budeme následovat. Také vím, že i kdybych dostala špatnou známku, nelitovala bych toho, co jsem udělala. Víím, že v očích Páně nikdy neklesnu, když se rozhodnu dělat to, co víím, že je správné.“¹⁵

Drahé mladé ženy, každá z vás se narodila s obrovskými možnostmi. Jste milované dcery Nebeského Otce. On vás zná a miluje vás. Vyzývá vás, abyste povstaly a svítily, a slibuje vám, že když to budete dělat, bude vám pomáhat a bude vám žehnat. Modlím se, aby každá z vás našla odvahu přijmout Jeho výzvu a obdržela Jeho zaslíbení, ve jménu Ježíše Krista, amen.

Odkazy

1. Nauka a smlouvy 121:45.	10. Soudců 14:3.
2. Mosiáš 5:15.	11. Soudců 14:7.
3. 1. Timoteovi 4:12.	12. Daniel 6:3.
4. Jozue 1:9.	13. Daniel 6:10.
5. Články víry 1:13.	14. Část tohoto příběhu se nachází
6. <i>Teachings of Presidents of the Church:</i>	v Joanna Ehrisman, „The Thing
<i>Harold B. Lee</i> (2000), 30.	about Being Mormon“, v Katilin
7. Mosiáš 4:29.	Medlin and others, eds., <i>Going on</i>
8. Thomas S. Monson, „Příklady	15: <i>Memoirs of Freshmen</i> (2010),
spravedlivosti“, <i>Liahona</i> , květen	93–96.
2008, 65.	15. Osobní korespondence autorky,
9. Soudců 13:5.	2012.

Usilujte o vědomosti – máte vykonat jisté dílo

Mary N. Cooková

První rádkyně v generálním předsednictvu Mladých žen

Požehnejte svým dětem a své budoucí rodině tím, že se toho nyní naučíte co nejvíce.

Drahé mladé ženy, máme každou z vás moc rády. Jsme svědky toho, jak odvážně povstáváte a světlem svítíte světu, v němž velké zkoušky provázejí velké příležitosti. Možná díky tomu přemýšlíte: Co na mě v budoucnu čeká? Ujišťuji vás, že vzhledem k tomu, že jste ctnostné dcery Boží, máte skvělou budoucnost! Žijete v době, kdy byly znovuzřízeny pravdy evangelia a tyto pravdy můžete nacházet v písmech. Po křtu jste obdržely dar Ducha Svatého a Duch Svatý vás bude učit pravdě a bude vás připravovat na životní zkoušky.

Zde na zemi vám Bůh dal mravní svobodu jednání a příležitost učit se a také pro Něj máte vykonat jisté dílo. Abyste toto dílo mohly vykonat, máte osobní zodpovědnost usilovat o vědomosti. Klíč k vaší budoucnosti, váš „zářivý paprsek naděje“¹, lze najít v nové brožurce *Pro posílení mládeže* v kapitole o vzdělání a v jedné z hodnot Mladých žen, kterou je poznání.

„Vzdělání ... otevírá dveře příležitostem.“² Když následujete nabádání Páně – „usilujte o vědomosti, dokonce studiem a také vírou“³ – získáte díky studiu nejen poznání, ale když se učíte vírou, získáte také další světlo.

Usilujte o vědomosti pilným studiem. Jen zřídka budete moci věnovat studiu tolik času, kolik mu ho můžete věnovat nyní. President Gordon B. Hinckley mládeži Církve moudře radil: „Způsob studia, který si osvojíte během povinné školní docházky, do velké míry ovlivní vaši touhu po poznání po zbytek života.“⁴

„Musíte získat veškeré vzdělání, které jen můžete. ... Oběťte vše, co je potřeba obětovat, abyste získali kvalifikaci pro vykonávání práce v [tomto] světě. ... Trénujte mysl a ruce, abyste během svého života působili ve věci dobra.“⁵

Když prezident Thomas S. Monson hovořil konkrétně k ženám, řekl: „Budoucnost je často neznámá; proto je nutné, abychom se připravovali na nejistotu. ... Naléhám na vás, abyste se vzdělávaly a učily se užitečným dovednostem, abyste byly, když k takovéto situaci dojde, připraveny být živitelkou.“⁶

Mladé ženy, následujte rady těchto moudrých a inspirovaných proroků. Buďte dobrými studentkami. Povstaňte a sviťte ve škole pilnou prací, čestností a bezúhonností. Pokud se vám nedaří nebo jste svým výkonem ve škole zklamány, vyhledejte pomoc rodičů, učitelů a ochotných členů Církve. Nikdy to nevzdávejte!

Udělejte si seznam toho, co se chcete naučit a pak se „podělte ... o své cíle týkající se vzdělání se svou rodinou, přáteli a vedoucími, aby vás mohli podporovat a povzbuzovat.“⁷ Tímto způsobem funguje program Osobní pokrok.

Díky technologiím jste svědky exploze poznání. Neustále vás bombardují různé zvuky, videa a sociální sítě. Vybírejte si a nedovolte, aby vás tato vlna informací rozptylovala nebo zpomalovala váš pokrok. Povstaňte, mladé ženy! Vy si stanovujete své cíle. Vy se rozhodujete, co vám vstoupí do mysli a do srdce.

Jedny z nejdůležitějších věcí se naučíte mimo třídu. Obklopte se příkladnými ženami, které vás mohou učit dovednostem v oblasti vytváření domova, umění, hudby, rodinné historie, sportu, psaní nebo řečnictví. Seznamte se s nimi a požádejte je, aby vás učily. Když se naučíte něčemu novému, uče tomu na Vzájemném sdružení nebo se staňte rádkyněmi dalších mladých žen v rámci požadavků na získání ocenění Pilná včela.

Kromě své úžasné matky jsem v životě měla mnoho rádkyň. S tím, jak funguje toto rádcovství, jsem se poprvé setkala, když mi bylo teprve devět let. Učitelka Primárek mě naučila křížkovým stehem vyšít větu „Přinesu do svého domova světlo evangelia“ a tento obrázek mi visel v pokoji během dospívání. Má učitelka mě vedla, napravovala a vždy mě povzbuzovala. Po

ní následovaly další rádkyně. Dvě znamenité švadleny z mého sboru mě naučily šít. Díky jejich vedení, trpělivosti a povzbuzování jsem se ve 14 letech zúčastnila soutěže v šití šatů a dokonce jsem vyhrála hlavní cenu! Díky tomu jsem získala větší touhu po poznání a dosažení znamenitosti i v jiných oblastech.

Získávání poznání se vám mnohokrát vrátí, až se stanete matkou. „Úroveň matčina vzdělání má nesmírný vliv na to, jaké vzdělání si zvolí její [děti].“⁸ Matčino vzdělání může být „klíčem k přerušení koloběhu chudoby“.⁹ Vzdělané ženy „obvykle rodí zdravější novorozence, mají zdravější děti, jsou sebevědomější, odolnější a mají lepší rozumové a usuzovací schopnosti“.¹⁰

V dokumentu „Rodina – prohlášení světu“ se dozvídáme, že „matky jsou zodpovědný především za výchovu svých dětí“.¹¹ Poskytovat dětem vzdělání k této výchově patří a je to vaší posvátnou zodpovědností. Jako v případě mladých válečníků, které „jejich matky ... učily“,¹² i vy budete tou nejdůležitější učitelkou, jakou kdy vaše děti budou mít, a proto si své studium vybírejte pečlivě. Požehnejte svým dětem a své budoucí rodině tím, že se toho nyní naučíte co nejvíce.

Usilujte o vědomosti vírou. Vírou se učíme tehdy, když pilně získáváme duchovní poznání modlitbou, studiem písem, poslušností a úsilím o vedení Ducha Svatého, který svědčí o veškeré pravdě. Když se snažíte získávat poznání, Duch Svatý může osvětlit vaši mysl. Když se snažíte být způsobilými, Duch Svatý vám poskytne vedení a dodatečné světlo vašim vědomostem.

Když jsem byla mladou ženou, půjčila jsem si lyže, které byly příliš dlouhé, a boty, které byly příliš velké a kamarádka mě učila lyžovat! Vyrazily jsme jednoho krásného jarního a slunečného dne, sníh byl perfektní a modrá obloha bez mráčku. Strach z příkrého svahu ustoupil radosti z toho, že jsem se učila lyžovat. I když jsem na oněch dlouhých lyžích mnohokrát upadla, vždy jsem vstala a zkoušela to znovu. Nakonec jsem si tento sport zamilovala!

Brzy jsem však zjistila, že ne každý den a ne každé počasí je na lyžování ideální. Když bylo zataženo, lyžovali jsme při takzvaném „plochem světle“. To nastane tehdy, když je sluneční svit rozptýlen kvůli mrakům. Když se díváte na bílý sníh,

zjistíte, že prostorové vnímání se vám ztrácí a že je těžké odhadnout příkrost svahu nebo vidět na kopci muldy a hrboly.

Mladé ženy, možná na svou budoucnost pohlížíte tak, jako jsem já pohlížela na ten příkrý svah. Občas můžete mít pocit, že vám v životě svítí ploché světlo a vy nevidíte, co leží před vámi. Získávání vědomostí vírou vám dodá sebedůvěru a pomůže vám nalézt cestu v dobách nejistoty.

V 25. kapitole Matouše nás podobenství o deseti pannách učí tomu, že duchovní příprava je životně důležitá a že ji musíme získat každá osobně. Jistě si vzpomínáte, že všech deset panen bylo pozváno, aby ženicha doprovodily na svatební hostinu, ale jen pět moudrých panen mělo ve svých lampách připravený olej.

„Bláznivé pak opatrným řekly: Udělte nám oleje svého, nebo lampy naše hasnou.

I odpověděly ty opatrné, řkouce: Aby se snad nám i vám nedostalo. Jděte raději k prodávacům, a kupte sobě.

A když odešly kupovati, přišel ženich, a které hotovy byly, vešly s ním na svadbu. I zavřiny jsou dvěře.“¹³

Možná si myslíte, že moudré panny byly sobecké, když se o svůj olej nepodělily, ale nebylo to možné. Duchovní přípravu musíme nabýt osobně, kapku po kapce, a nelze se o ni rozdělit.

Nyní je čas na to, abyste se pilně věnovaly prohlubování duchovního poznání – kapku po kapce – skrze modlitbu, studium písem a poslušnost. Nyní je čas věnovat se svému vzdělávání – kapku po kapce. Každá ctnostná myšlenka a čin vám také dodávají olej do lampy a činí vás hodnými vedení Ducha Svatého, našeho božského učitele.

Duch Svatý vás povede na vaší cestě smrtelností i tehdy, když budete mít pocit, že jste v plochem světle a nevíte, co leží před vámi. Nemusíte se bát. Když se budete držet na cestě, která vede k věčnému životu, Duch Svatý vás povede při vašem rozhodování i vzdělávání.

Z osobní zkušenosti svědčím o tom, že pokud budete usilovat o vědomosti nejen studiem, ale také vírou, *budete* vedeny v tom, co „Pán ... bude potřebovat, abyste dělaly, tak i v tom, co bude potřeba, abyste znaly“.¹⁴

Jako mladá žena jsem obdržela patriarchální požehnání a v něm radu, abych se připravila získat dobré vzdělání a již

v mladém věku se naučila ctnostem, které jsou zapotřebí pro péči o domov a výchovu rodiny. Velmi jsem toužila být požehnána rodinou; ale toto požehnání se naplnilo až v mých 37 letech, kdy jsem se nakonec vdala. Můj manžel byl vdovec, a tak v den, kdy jsme byli zpečetěni v chrámu, jsem náhle byla požehnána nejenom manželem, ale i rodinou se čtyřmi dětmi.

Dlouho předtím jsem často mívala pocit, jako bych lyžovala za plochého světla a ptala se: „Co na mě v budoucnu čeká?“ Snažila jsem se následovat nabádání z patriarchálního požehnání. Pilně jsem studovala, abych se stala učitelkou a poté jsem ve studiu pokračovala, abych se stala ředitelkou základní školy. Modlila jsem se k Nebeskému Otci a usilovala jsem o vedení Ducha Svatého. Vroucně jsem se upínala ke slibu proroků, kteří mě ujišťovali, že pokud „budu věrná a pravdivá, budu dodržovat [své] smlouvy, sloužit Bohu a milovat [svého] Otce v nebi a Pána Ježíše Krista, nebude mi odepřeno žádné z věčných požehnání, které Nebeský Otec pro své věrné děti má“.¹⁵

Vím, že mé vzdělání mě připravilo na život, který vůbec nebyl takový, jaký jsem si ho jako mladá žena představovala. Myslela jsem si, že studuji proto, abych učila ve škole a své budoucí děti, ale nevěděla jsem, že mě Pán připravuje také na to, abych s manželem učila na misii v Mongolsku angličtině, abych učila mladé ženy Církve po celém světě a abych učila svá vnoučata hodnotě poznání – to vše jsou nádherná požehnání, která bych si nikdy předtím nedovedla představit.

Svědčím o tom, že náš Otec v nebi vás opravdu zná a miluje vás. Vkládá ve vás velkou důvěru a má pro vás dílo, které můžete vykonat pouze *vy*. Chci vás ujistit, že pokud *budete* usilovat o vědomosti studií a také vírou, budete na toto veliké dílo připraveny. O tom svědčím ve jménu Ježíše Krista, amen.

Odkazy

1. Gordon B. Hinckley, „Reaching Down to Lift Another“, *Liahona*, Jan. 2002, 67.
2. *Pro posílení mládeže* (brožura, 2011), 9.
3. Nauka a smlouvy 88:118.
4. Gordon B. Hinckley, *Way to Be! Nine Ways to Be Happy and Make Something of Your Life* (2002), 28.
5. Gordon B. Hinckley, „Seek Learning“, *New Era*, Sept. 2007, 2, 4.
6. Thomas S. Monson, „Budete-li připraveny, nemusíte se bát“, *Liahona*, listopad 2004, 116.

7. *Pro posílení mládeže*, 9.
8. Cheryl Hanewicz and Susan R. Madsen, „The Influence of a Mother on a Daughter’s College Decision“, *Utah Women and Education Project Research Snapshots*, no. 3 (Jan. 2011): 1.
9. Marjorie Cortez, „Mom’s Education Key to Halt Poverty Cycle“, *Deseret News*, Sept. 23, 2011, A1.
10. Olene Walker, „More Utah Women Need to Finish College“, *Salt Lake Tribune*, Oct. 30, 2011, O4.
11. „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, listopad 2010, 129.
12. Alma 56:47.
13. Matouš 25:8–10.
14. Henry B. Eyring, „Education for Real Life“, *Ensign*, Oct. 2002, 18.
15. M. Russell Ballard, „Preparing for the Future“, *Ensign*, Sept. 2011, 27.

Nyní nastal čas povstat a svítit!

Elaine S. Daltonová

Generální presidentka Mladých žen

Jako dcery Boží jste zrozeny k tomu, abyste vedly.

Z okna mé kanceláře organizace Mladých žen mám nádherný výhled na chrám Salt Lake. Každý den vidím na vrcholu chrámu stát anděla Moroniho jako zářící symbol nejen jeho víry, ale i té naší. Mám Moroniho moc ráda, protože ve velmi zkažené společnosti zůstal čistým a věrným. Je mým hrdinou. Stál sám. Mám pocit, že nyní stojí na vrcholu chrámu a vyzývá nás, abychom měly odvahu, pamatovaly na to, kdo jsme, a byly způsobilé vstoupit do svatého chrámu – abychom povstaly a svítily¹, povznesly se nad lomož světa a abychom, jak prorokoval Izaiáš, „[přišly] ... na horu Hospodinovu“² – do svatého chrámu.

Dnes se zde shromáždily vyvolené dcery Páně. Na celém světě není vlivnější skupiny, která by stála za pravdou a spravedlivostí, než jsou mladé ženy a ženy Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Vidím vaši ušlechtilost a znám vaši božskou podstatu a určení. Vynikaly jste již v předsmrtelné existenci. Vaše rodová linie s sebou nese smlouvy a zaslíbení. Zdědily jste duchovní rysy věrných patriarchů Abrahama, Izáka a Jáko. Prorok Boží každou z vás, které jste se zde dnes shromáždily, kdysi nazval jasnou a zářivou nadějí budoucnosti.³ A já s ním souhlasím! V tomto problematickém světě vaše světlo jasně září. Na tyto dny vskutku „nelze nikdy zapomenouti“.⁴ Jsou to *vaše* dny a *nyní* nastal čas, aby mladé ženy po celém světě povstaly a svítily, „aby světlo [jejich] mohlo být korouhví pro národy“.⁵

„Měřítka je určitá norma, podle níž se určuje přesnost nebo dokonalost.“⁶ My máme být měřítkem svatosti před očima celého světa! Nově revidovaná brožurka *Pro posílení mládeže* obsahuje nejen měřítka, ale také požehnání, která obdržíme, pokud se těmito měřítky budeme přesně řídit. Slova obsažená v této důležité brožurce jsou měřítka pro tento svět a díky dodržování těchto měřítek budete schopni vědět, co máte dělat, abyste se stávaly více podobnými Spasiteli a abyste byly šťastné i v čím dál temnějším světě. Dodržování měřítek z této brožurky vám pomůže být hodnými stálého společenství Ducha Svatého. A ve světě, v němž žijete, budete toto společenství potřebovat, abyste se dokázaly rozhodovat v důležitých věcech, které v mnohém předurčí váš budoucí úspěch a štěstí. Dodržování těchto měřítek vám pomůže stát se hodnými vstupu do svatých chrámů Páně a obdržet v nich požehnání a moc, které na vás čekají, když uzavíráte posvátné smlouvy a dodržujete je.⁷

Když byla naše dcera Emi ještě malá, ráda sledovala každý můj pohyb, když jsem se chystala na shromáždění. Poté, co sledovala mou přípravu, se učesala, oblékla a požádala mě, abych jí na tváře nanesla trochu „lesku“. „Lesk“, o kterém mluvila, byl hustý mazlavý krém, který jsem používala na vrásky. Ale na požádání jsem krém nanesla Emi na tváře a na rty a ona se pak usmála a řekla: „Teď můžeme jít!“ Emi si neuvědomovala, že „lesk“ na sobě měla již předtím. Obličej jí zářil, protože byla tak čistá, nevinná a laskavá. Byl s ní Duch a bylo to znát.

Přeji si, aby každá mladá žena, která zde dnes je, věděla a chápala, že vaše krása – váš „lesk“ – nespočívá v líčení, mazlavém krému nebo nejnovějším oblečení či účesu. Spočívá ve vaší osobní čistotě. Když žijete podle měřítek a jste hodny stálého společenství Ducha Svatého, můžete mít ve světě mocný vliv. Váš příklad, světlo ve vašich očích, může ovlivnit ostatní, kteří uvidí váš „lesk“ a budou chtít být takovými jako vy. Odkud se toto světlo bere? Pán je oním světlem „a Duch osvěcuje ve světě každého člověka, jenž poslouchá hlas Ducha“.⁸ Když se přibližujete Nebeskému Otci a Jeho Synu, Ježíši Kristu, do očí a do tváře vám vstupuje božské světlo. A právě tak získáváme onen „lesk“! Mimochodem, jak všichni vidíte, „lesklý krém“ na mé vrásky stejně nezabral!

Povolání „povstat a svítit“ je pro každou z vás povoláním vést svět ve vznešené věci – v pozvedání měřítek – a vést tuto generaci ve ctnosti, čistotě a chrámové způsobilosti. Máte-li touhu měnit ve světě věci k lepšímu, *pak se od světa musíte lišit*. Souhlasím se slovy presidenta Josepha F. Smitha, který ženám své doby řekl: „Vy nemáte být vedeny [mladými] ženami světa; vy máte vést ... [mladé] ženy světa ve všem, co ... očišťuje děti lidské.“⁹ Tato slova jsou pravdivá i dnes. Jako dcery Boží jste zrozeny k tomu, abyste vedly.

Ve světě, ve kterém žijeme, bude vaše schopnost vést vyžadovat vedení a stálé společenství Ducha Svatého, který vám řekne „všechny věci, které máte činiti“, ¹⁰ pokud rozpoznáte Jeho vedení a nabádání, a budete na ně spoléhat. A protože Duch Svatý nepřebývá v nečistých chrámech, každá z nás bude muset přezkoumat své zvyky a své srdce. Každá z nás bude muset něco změnit – bude muset činit pokání. Jak řekl otec krále Lamoniho v Knize Mormonově: „Odložím *všechny* hříchy své, abych tě poznal.“¹¹ Jsme vy i já ochotny učinit totéž?

Jedna skupina mladých z Queen Creek v Arizoně se rozhodla „povstat a svítit“ a vést mládež ve své obci v tom, jak žít podle měřítek v brožurce *Pro posílení mládeže*. Každý z nich si do deníku napsal něco, co mu brání jít kupředu nebo něco, co chce ve svém životě změnit, a pak doslova vykopali do země díru. Sešli se, vytrhli tuto stránku z deníku a hodili ji do díry v zemi, tak jako to v Knize Mormonově udělal lid Ammonův s válečnými zbraněmi.¹² Pak tyto stránky pohřbili a toho dne si každý z nich dal závazek, že se změní. Učinili pokání. Rozhodli se povstat!

Je ve vašem životě něco, co potřebujete změnit? Vy to zvládnete. Díky Spasitelově nekonečné smírné oběti můžete činit pokání. On mně i vám umožnil, abychom se změnily, staly se znovu čistými a neposkvrněnými a takovými, jako je On. A On slíbil, že když tak učiníme, nebude již na naše hříchy a chyby vzpomínat.¹³

Někdy se může zdát, že je téměř nemožné neustále svítit. Setkáváte se s mnoha výzvami, které mohou zastínit zdroj veškerého světla, jímž je Spasitel. Někdy je cesta těžká a občas se může i zdát, že světlo zastírá hustá mlha. Právě to se přihodilo jedné mladé ženě – Florence Chadwickové. Když bylo Florence

10 let, zjistila, že je nadanou plavkyní. V rekordním čase, za 13 hodin a 20 minut, přeplavala Lamanšský průliv. Florence měla ráda výzvy a později se pokusila přeplavat z pobřeží Kalifornie na ostrov Catalina – přibližně 34 kilometrů. Poté, co plavala 15 hodin, se cítila unaveně. Padla hustá mlha a zastínila jí výhled na pobřeží. Její matka plula na lodi vedle ní a Florence jí řekla, že asi nedokáže doplatvat do cíle. Matka i trenér ji povzbuzovali, aby pokračovala, ale ona neviděla nic než mlhu. Přestala plavat, ale když pak byla v lodi, zjistila, že to vzdala jen necelé 2 kilometry od pobřeží. Když se jí pak v rozhovoru někdo zeptal, proč to vzdala, přiznala, že to nebylo studenou vodou ani vzdáleností. Řekla: „Dostala mě mlha.“¹⁴

Později se o přeplavání pokusila znovu a opět padla hustá mlha. Tentokrát ale pokračovala a úspěšně doplavala až k pobřeží. Když se jí zeptali, v čem byl rozdíl, řekla, že během plavání hustou mlhou a po celou dobu, co plavala, si v duchu představovala pobřeží.¹⁵

Pro Florence Chadwickovou bylo cílem pobřeží. Pro každou z nás je cílem chrám. Mladé ženy, soustřeďte se. Neztrácejte ze zřetele své cíle. Nedovolte husté mlze mravního znečištění a rušivým hlasům světa, aby vám zabránily dosáhnout vašich cílů, žít podle měřítek, těšit se ze společenství Ducha Svatého a být hodnými vstupu do svatých chrámů. Vždy si ve svém srdci a ve své mysli uchovávejte vizi chrámu – Spasitelova svatého domu.

Před několika týdny jsem stála v celestiální místnosti chrámu Reno v Nevadě. Do místnosti proudilo zářivé světlo a díky lustru z křišťálového skla, který světlo mnoha broušenými fazetami zrcadlil a měnil v duhové záblesky, bylo světlo ještě zářivější. Vzalo mi to dech, když jsem si uvědomila, že Spasitel je „světlo a život světa“,¹⁶ a že právě Jeho světlo musíme pozvedat a odrážet. My jsme těmi drobnými křišťály odrážejícími Jeho světlo, a proto musíme být čistými a neposkvrněnými prachem světa. Když jsem ten den stála v chrámu, znovu jsem v duchu slyšela Moroniovu výzvu určenou nám – dcerám Sionu: „Probud' se a povstaň z prachu.“¹⁷ „A [nedotýkej] se daru zlého, ani věci nečisté.“¹⁸ „Probud' se a povstaň ... a oděj se v krásný šat svůj, ó dcero sionská; ... aby smlouvy Věčného Otce, které s tebou učinil, ó dome Izraele, se mohly naplnit.“¹⁹

Slíbená požehnání chrámu se nevztahují pouze na vás, ale na všechny generace. Když bude chrám vaším cílem, váš vliv ve věci dobra přesáhne hranice času i prostoru a práce, kterou vykonáte za ty, kteří odešli před námi, bude naplněním proroctví!

Na poslední generální konferenci jsem nadšeně naslouchala slovům staršího Davida A. Bednara, který každou z vás vyzval, abyste byly horlivě zaměstnány prací na vlastní rodinné historii a abyste vykonávaly chrámovou práci za ty, kteří odešli bez požehnání znovuzřízeného evangelia Ježíše Krista.²⁰ Když vám předával tuto výzvu, srdce mi poskočilo radostí. V Nauce a smlouvách čteme o tom, že jsou „další vyvolení duchové, kteří byli uschováni, aby vyšli v plnosti časů, aby se podíleli na kladení základů velikého díla posledních dnů, včetně budování chrámů a vykonávání obřadů v nich pro vykoupení zemřelých“.²¹ Toto je váš den a vaše práce již započala! Nyní nastal čas získat chrámové doporučení a být ho hodnými. A díky této práci se stanete spasitelkami na hoře Sionu.²²

Starší Russell M. Nelson o vás řekl: „Vliv mladých žen Církve se jako spící obr probudí, povstane a bude inspirovat obyvatele země jako mocná síla ve věci spravedlivosti.“²³ Mladé ženy, povstaňte a zaujměte své místo v nádherných událostech, které určí vaši budoucnost i budoucnost světa. Nyní k tomu nastal čas!

„Na vrcholku hory, tam korouhev vlaje, pohleďte národy, kde Boží pravda je!“²⁴ Mladé ženy, vy jste tou korouhví! Buďte ctnostné a čisté, vyhledávejte společenství Ducha Svatého, pohrňte své hříchy a přestupky, soustřeďte se a nedovolte mlze mravního znečištění, aby zahalila vaše cíle. Buďte hodnými vstoupit do chrámu již nyní. Naneste si na tvář „lesk“! Z celého srdce svědčím o tom, že Bůh žije a že prozáří náš život, když přilneme blíže k Jeho Milovanému Synu – k našemu Spasiteli, Ježíši Kristu. A modlím se o to, abychom podobně jako Moroni povstaly a svítily, „aby světlo [naše] mohlo býti korouhví pro národy“!²⁵ V posvátném jménu Ježíše Krista, amen.

Odkazy

1. Viz Nauka a smlouvy 115:5.
2. Izaiáš 2:3; 2. Nefi 12:3.
3. Viz Gordon B. Hinckley, „Stůjme pevně a nepohnutě“, *Celosvětové školení vedoucích*, 10. ledna 2004, 13.
4. Oliver Cowdery, v poznámce k Joseph Smith–Životopis 1:71.
5. Nauka a smlouvy 115:5.
6. Ezra Taft Benson, „Strengthen Thy Stakes“, *Tambuli*, Aug. 1991, 4.

7. Viz Nauka a smlouvy 109:22.
8. Nauka a smlouvy 84:46.
9. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (1998), 184.
10. 2. Nefi 32:5.
11. Alma 22:18; zvýraznění přidáno.
12. Viz Alma 24:17.
13. Viz Nauka a smlouvy 58:42.
14. Viz Sterling W. Sill, Conference Report, Apr. 1955, 117.
15. Viz Randy Alcom, „Florence Chadwick and the Fog“, epm.org/resources/2010/Jan/21/florence-chadwick-and-fog. Viz také „Florence Chadwick“, *Encyclopedia of World Biography*, vol. 19 (2004): 64–66; „Navigation Information“ and „Swim Successes“, Catalina Channel Swimming Federation, swimcatalina.com, accessed Mar. 27, 2012. O Florence Chadwickové byly napsány i jiné články, které se mírně liší.
16. 3. Nefi 9:18.
17. Moroni 10:31.
18. Moroni 10:30.
19. Moroni 10:31.
20. Viz David A. Bednar, „Srdce dětí se obrátí“, *Liahona*, listopad 2011, 24–27.
21. Nauka a smlouvy 138:53–54.
22. Viz Abdiáš 1:21; Nauka a smlouvy 103:9; a *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 472–473.
23. Russell M. Nelson, „Daughters of Zion“, *New Era Young Women Special Issue*, YW Nov. 1985, 9.
24. „Na vrcholku hory“, *ZNPPD* 1, str. 26.
25. Nauka a smlouvy 115:5.

Věřte, buďte poslušné a vytrvejte

President Thomas S. Monson

Věřte tomu, že zůstat silnými a věrnými pravdám evangelia je nanejvýš důležité. Svědčím o tom, že tomu tak skutečně je.

Drahé mladé sestry, zodpovědnost promlouvat k vám mě naplňuje pokorou. Modlím se o božskou pomoc, abych tento úkol zvládl.

Před pouhými 20 lety na vás putování smrtelností teprve čekalo. Byly jste ještě v nebeském domově. Byly jste tam s těmi, kteří vás měli rádi a kterým záleželo na vašem věčném blahu. Nakonec se pozemský život stal pro vás pokrok nezbytným. Bezpochyby došlo na slova rozloučení a na projevy důvěry v to, že vše zvládnete. Získaly jste tělo, staly jste se smrtelnými a byly jste odříznuty od přítomnosti Nebeského Otce.

Zde na zemi vás ale čekalo radostné přivítání. Oněch prvních několik let bylo krásných a výjimečných. Satan neměl moc vás pokoušet, neboť jste ještě nedosáhly věku odpovědnosti. Byly jste před Bohem nevinné.

Krátce poté jste vstoupily do období, které někteří nazývají „strašným obdobím dospívání“. Já dávám přednost názvu „skvělé období dospívání“. Je to období příležitostí, doba růstu a čas k rozvíjení se, které je charakteristické získáváním poznání a hledáním pravdy.

Nikdo nepopisuje léta dospívání jako něco snadného. Často to jsou léta, kdy se cítíte vnitřně nejisté, kdy máte pocit, že na nic nestačíte, kdy se snažíte najít si své místo mezi vrstevníky, kdy se

snažíte zapadnout do kolektivu. Je to období, kdy se stáváte nezávislejšími – a možná byste si přály mít víc svobody, než kolik vám jí jsou rodiče ochotni poskytnout. Je to ale také hlavní období, kdy vás bude Satan pokoušet a udělá vše, co je v jeho moci, aby vás svedl z cesty, která vede zpět do onoho nebeského domova, odkud jste přišly, zpět k vašim blízkým, kteří tam žijí, a zpět k vašemu Nebeskému Otci.

Svět kolem vás není vybaven k tomu, aby vám poskytl pomoc, kterou potřebujete pro úspěšné zvládnutí tohoto často zrádného putování. Mnozí lidé v dnešní společnosti jakoby vyklouzli z bezpečného kotviště a jsou unášeni pryč od pokojného přístavu.

Uvolněnost mravů, nemorálnost, pornografie, drogy a moc vlivu vrstevníků – toto vše i mnohé jiné – způsobuje, že mnozí se zmítají na moři hříchu a jsou drceni na rozeklaných útesech nevyužitých příležitostí, ztracených požehnání a rozbitých snů.

Existuje cesta vedoucí do bezpečí? Lze nějak uniknout hrozícímu zničení? Odpověď zní zcela jistě *ano!* Radím vám, abyste vzhlížely k majáku Páně. Řekl jsem to kdysi, a řeknu to znovu: žádná mlha není tak hustá, žádná noc tak temná, žádná bouře tak silná, žádný námořník tak ztracený, aby ho maják Páně nemohl zachránit. Naviguje nás bouřemi života. Volá na nás: „*Tudy vede cesta do bezpečí. Tudy vede cesta domů.*“ Vysílá světelné signály, které lze snadno vidět a které neslábnou. Budete-li tyto signály následovat, dovedou vás zpět do nebeského domova.

Rád bych s vámi dnes večer mluvil o třech základních signálech z tohoto majáku Páně, které vám pomohou vrátit se k Otci, jenž dychtivě čeká na váš vítězný návrat domů. Tyto tři signály jsou: *věřte, buďte poslušné a vytrvejte.*

Nejprve zmíním signál, který je základní a nezbytný: *věřte.* Věřte tomu, že jste dcerou Nebeského Otce, který vás miluje, a že jste zde kvůli vznešenému cíli – abyste získaly věčné spasení. Věřte tomu, že zůstat silnými a věrnými pravdám evangelia je nanejvýš důležité. Svědčím o tom, že tomu tak skutečně je!

Mé mladé přítelkyně, věřte slovům, která každý týden pronášíte, když odříkáváte téma Mladých žen. Přemýšlejte o významu těchto slov. Skrývá se v nich pravda. Snažte se vždy žít podle stanovených hodnot. Věřte tomu, jak praví vaše téma, že

pokud přijmete tyto hodnoty a budete jednat podle nich, budete připraveny posilovat domov a rodinu, uzavřít posvátné smlouvy a dodržovat je, přijmout obřady chrámu a nakonec se radovat z požehnání oslavení. Toto jsou nádherné pravdy evangelia, a když se jimi budete řídit, budete šťastnější během života zde i na onom světě, než byste byly, kdybyste je ignorovaly.

Většina z vás se učí pravdám evangelia již od doby, kdy jste byly batoletem. Učili vás milující rodiče a starostliví učitelé. Pravdy, které vám vštípili, vám pomohly získat svědectví; věřily jste tomu, čemu jste byly učeny. I když toto svědectví lze dál duchovně vyživovat a může růst, když budete studovat, modlit se o vedení a chodit každý týden na církevní shromáždění, je nyní na vás, abyste ho udržovaly živé. Satan se ho bude celou svou mocí snažit zničit. Je třeba, abyste o svědectví pečovaly celý život. Pokud vaše svědectví není neustále vyživováno, pak – podobně jako plamen jasně hořícího ohně – dohoří, až z něj zbudou jen žhnoucí uhlíky, a nakonec uhasne úplně. Nesmíte dopustit, aby se to stalo.

Máte-li kromě účasti na nedělních shromážděních a na akcích ve všední dny možnost zapojit se do semináře, ať již ranního nebo formou uvolňování z vyučování, využijte této příležitosti. Mnohé z vás již seminář navštěvují. Podobně jako s čímkoli jiným v životě, to, co si odnesete ze semináře, závisí do značné míry na vašem postoji a ochotě nechat se učit. Kéž máte pokorný postoj a touhu učit se. Jsem velmi vděčný za to, že jsem jako dospívající měl příležitost navštěvovat ranní seminář, neboť hrál významnou roli v mém osobním rozvoji i v rozvoji mého svědectví. Seminář může lidem změnit život.

Před mnoha lety jsem byl ve správné radě s jedním výjimečným mužem, který byl v životě velmi úspěšný. Udělala na mě velký dojem jeho bezúhonnost a oddanost Církvi. Dozvěděl jsem se, že získal svědectví a vstoupil do Církve díky semináři. Oženil se se ženou, která byla celý život členkou Církve. On nebyl členem žádné církve. Po celá léta a navzdory jejím snahám neprojevoval žádný zájem chodit s manželkou a s dětmi na shromáždění. A pak začal vozit své dvě dcery na ranní seminář. Během výuky semináře zůstal vždy v autě a pak je odvezl do školy. Jednou přišlo a jeho dcera mu řekla: „Pojď

dovnitř, tati. Můžeš se posadit na chodbě.“ Nabídku přijal. Dveře od třídy byly otevřené a on začal naslouchat. Něco se dotklo jeho srdce. Po zbytek onoho školního roku chodil na seminář s dcerami, což pak nakonec vedlo k jeho členství a k dlouholeté aktivitě v Církvi. Kéž seminář buduje a posiluje vaše svědectví.

Nastanou chvíle, kdy budete čelit těžkostem, které mohou ohrožovat vaše svědectví, nebo ho můžete zanedbávat kvůli tomu, že se věnujete jiným zájmům. Naléhavě vás žádám, abyste ho udržovaly silné. Je vaší zodpovědností, a jen vaší, udržovat oheň svědectví, aby hořel jasným plamenem. Je zapotřebí úsilí, ale je to úsilí, kterého nikdy, nikdy nebudete litovat. Připomíná mi to slova písně, kterou napsala Julie de Azevedo Hanksová. O svém svědectví v ní napsala:

*I během vichrů změn,
i v mračnech bolesti,
střežím ho vlastním životem.
Potřebuji jeho teplo – i jeho světlo.
A tak uprostřed bouře,
když čelím prudkému dešti,
zůstávám
strážkyní plamene.¹*

Kéž věříte a kéž si udržíte oheň svého svědectví, aby hořel jasným plamenem, ať se děje, co se děje.

Dále, mladé ženy, kéž jste *poslušné*. Poslouchejte rodiče. Buďte poslušny zákonů Božích. Jsou nám dány milujícím Nebeským Otcem. Když jich budeme poslušni, náš život bude radostnější a méně komplikovaný. Budeme snadněji snášet své těžkosti a problémy. Získáme Pánova slíbená požehnání. On řekl: „Pán požaduje srdce a ochotnou mysl; a ochotní a poslušní budou jísti dobré věci země Sion v těchto posledních dnech.“²

Máte jen jeden život. Snažte se, jak jen můžete, nedostat se do problémů. Budete pokoušeny, někdy těmi, o nichž jste si myslely, že to jsou vaši přátelé.

Před několika lety jsem mluvil s jednou poradkyní dívek ruží, která mi vyprávěla o tom, co zažila s jednou mladou ženou ze své třídy. Tato mladá žena byla opakovaně pokoušena, aby opustila cestu pravdy a vydala se zajíždkou hříchu. Kvůli

neustálému přemlouvání od některých kamarádů ve škole nakonec souhlasila, že se touto zajižďkou vydá. Plán vypadal takto – řekne rodičům, že jde na večer aktivit pro Mladé ženy. Naplánovala si ale, že tam bude jen tak dlouho, než ji kamarádky a jejich chlapci vyzvednou. Pak půjdou na večírek, kde se budou pít alkoholické nápoje a kde se budou druzí chovat v naprostém protikladu k tomu, o čem tato mladá žena věděla, že je správné.

Tato učitelka se modlila o inspiraci, aby dokázala pomoci všem svým dívkám, ale zvláště této mladé ženě, jejíž oddanost evangeliu byla velmi nejistá. Získala inspiraci, že toho večera má upustit od toho, co si předem naplánovala, a že má mluvit s dívkami o tom, jak zůstat morálně čistými. Když se s nimi začala dělit o své myšlenky a pocity, ona mladá žena se často dívala na hodinky, aby se ujistila, že nezmešká setkání s kamarády. Když se ale diskuse dál rozvinula, něco se dotklo jejího srdce, ozvalo se v ní svědomí a její závazek se obnovil. Když zaslechla opakované trubení automobilu, kterým na ni přátelé volali, ignorovala ho. Zůstala celý večer s učitelkou a s ostatními dívkami ve třídě. Pokušení odbočit z Bohem schválené cesty bylo zažehnáno. Satanova snaha byla zmařena. Tato mladá žena zůstala ještě chvíli poté, co ostatní odešly, aby mohla poděkovat učitelce za lekci a aby jí řekla, jak jí ta lekce pomohla vyvarovat se něčeho, co mohlo dopadnout tragicky. Modlitba učitelky byla zodpověděna.

Posléze jsem se dozvěděl, že kvůli jejímu rozhodnutí nejít onoho večera s kamarády – z nichž někteří patřili mezi ty nejoblíbenější dívky a chlapce ve škole – ji zavrhl a mnoho měsíců neměla ve škole žádné přátele. Nedokázali přijmout, že není ochotna dělat to, co dělají oni. Bylo to pro ni nesmírně těžké a osamělé období, ale zůstala pevná a nakonec si našla přátele, kteří sdíleli její měřítka. Nyní, o několik let později, byla oddána v chrámu a má čtyři krásné děti. Jak jiný mohl být její život! Naše rozhodnutí určují náš osud.

Drahocenné mladé ženy, každé rozhodnutí, které zvažujete, nechte projít touto zkouškou: „Co to se mnou udělá? Jak mi to pomůže?“ A necht’ vaše osobní pravidla chování nekladou důraz na otázku: „Co si pomyslí druzí?“, ale spíše na otázku: „Co si o sobě pomyslím já?“ Nechte na sebe působit onen tichý a jemný

hlas. Pamatujte na to, že někdo s pravomocí vám při konfirmaci vložil ruce na hlavu a řekl: „Přijmi Ducha Svatého.“ Otevřete své srdce i duši a naslouchejte tomuto zvláštnímu hlasu, který svědčí o pravdě. Jak slíbil prorok Izaiáš: „Ušima svýma uslyšíte slovo řkoucí: Tot' jest ta cesta, chod'te po ní.“³

Charakteristickým rysem naší doby je uvolněnost mravů. V časopisech a v televizi vidíme idoly filmového plátna, hrdiny na poli sportu – ty, které mnozí mladí lidé chtějí napodobovat – jak znevažují zákony Boží a dávají okázale najevo své hříšné jednání, a to vše zdánlivě bez škodlivých následků. Nevěřte tomu! Existuje doba pro skládání účtů – dokonce uzávěrka účetní knihy. Na každou Popelku čeká půlnoc, kdy se musí rozhodnout – pokud ne v tomto životě, tak v tom příštím. Soudný den nastane pro všechny. Jste připraveny? Jste spokojené s tím, jak se vám daří žít?

Pokud některá z vás při svém putování klopýtla, slibuji vám, že existuje cesta zpět. Tento proces se nazývá pokání. Náš Spasitel zemřel, aby poskytl tento požehnaný dar vám i mně. I když je to stezka obtížná, zaslíbení je skutečné. Pán řekl: „Budou-li hříchové vaši jako červec dvakrát barvený, jako sníh zbělejší.“⁴ „A ... nezapomenu [jich] více.“⁵

Milované mladé sestry, máte drahocenný dar svobody jednání. Naléhavě vás žádám, abyste se rozhodly, že budete poslušné.

A nakonec, kéž *vytrváte*. Co to znamená vytrvat? Mám rád tuto definici: *vydržet něco s odvahou*. Odvaha může být nezbytná k tomu, abyste věřily; občas bude nezbytná k tomu, abyste byly poslušné. A téměř jistě bude odvahy zapotřebí k tomu, abyste vytrvaly do onoho dne, kdy opustíte tuto smrtelnou existenci.

V průběhu let jsem mluvil s mnoha lidmi, kteří mi říkali: „Mám tolik problémů, skutečných starostí! Přemáhají mě životní těžkosti. Co mám dělat?“ Nabídl jsem jim, a nabízím i vám, toto konkrétní doporučení: usilujte o nebeské vedení vždy jen pro daný den. Život braný po mílích je těžký; život braný po krůčcích je lehký. Každý z nás dokáže žít spravedlivým životem jeden den – a pak ještě jeden a potom ještě jeden – až nakonec prožijeme celý život vedeni Duchem, celý život nablízku Pánu, celý život naplněný dobrými skutky a spravedlivostí. Spasitel slíbil:

„Hled'te ke mně a vytrvejte do konce a budete žít; neboť tomu, kdo vytrvá do konce, dám věčný život.“⁶

Z tohoto důvodu jste vstoupily do smrtelnosti, moje mladé přítelkyně. Neexistuje nic důležitějšího než cíl, kterého se snažíte dosáhnout – věčný život v království vašeho Otce.

Jste nesmírně drahocenné dcery našeho Nebeského Otce, které byly poslány na zem v tento den a čas z určitého důvodu. Byly jste drženy v záloze až do této hodiny. Budete-li jen věřit, budete-li poslušné a vytrváte-li, čekají na vás úžasné a vznešené věci. Kéž toto požehnání získáte, o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, našeho Spasitele, amen.

Odkazy

1. Julie de Azevedo Hanks, „Keeper of the Flame“, <i>Treasure the Truth</i> (CD, 1997).	3. Izaiáš 30:21.
2. Nauka a smlouvy 64:34.	4. Izaiáš 1:18.
	5. Jeremiáš 31:34.
	6. 3. Nefi 15:9.